

MAȘINĂRII INFERNALE

PHILIP REEVE

Seria: Cronicile orașelor flămânde
Volumul 1

MAȘINĂRII INFERNALE

Original: *Mortal Engines Quartet #1* (2001)

Traducere din limba engleză și note:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

PALADIN

2018

PARTEA I

Capitolul 1: Terenul de vânătoare

Era o după-amiază întunecată și vântoasă de primăvară, iar orașul Londra urmărea un orășel minier pe fundul secat al vechii Mări a Nordului.

În vremuri mai fericite, Londra nu s-ar fi sinchisit niciodată de o asemenea pradă plăpândă. Marele Oraș al Tracțiunii își petrecuse pe atunci zilele vânând orașe mult mai mari decât acesta, suind spre nord până la marginea Pustiului Gheții și coborând spre sud până la țărmurile Mediteranei. Dar în ultima vreme, prăzile de orice fel se împuținaseră, iar unele orașe mai măricele începuseră să arunce priviri lacome spre Londra. În ultimii zece ani se ascunsese de ele, furișându-se printr-un district vestic muntos și umed, despre care Ghilda Istoricilor spunea că fusese cândva insula Britaniei. Timp de zece ani nu mâncase decât târgușoare agricole și așezări staționare pitite printre dealurile acelea ploioase. Acum, în cele din urmă, Lordul Primar decisese că era momentul să-și ducă orașul din nou peste puntea de uscat, înapoi în Marele Teren de Vânătoare.

Abia parcurse jumătate din punte, când observatorii din foișoarele înalte zăriră orășelul minier, care ronțăia pe șesurile de sare la vreo treizeci de kilometri în față. Pentru locuitorii Londrei păru un semn al zeilor, ba până și Lordul Primar (care nu credea în zei ori în semne) aprecie că era un bun început al călătoriei spre est și dădu ordinul de începere a urmăririi.

Orășelul minier văzu pericolul și se întoarse să fugă, însă șenilele uriașe de sub Londra începuseră deja să ruleze tot mai repede. În scurt timp orașul se clătina greoi în vânătoare febrilă, un munte mișcător din metal, care se ridica pe șapte niveluri, aidoma etajelor unui tort de nuntă. Nivelurile inferioare erau acoperite de fumul motoarelor, reședințele bogaților sclipeau albe pe punțile superioare, iar deasupra tuturor, crucea din vârful catedralei Saint Paul scânteia auriu, la șase sute de metri deasupra pământului pustiit.

•••

Când începu totul, Tom curăța exponatele din secția de Istorie Naturală a Muzeului Londrei. Simți vibrația distinctivă din podeaua metalică și, ridicând ochii, văzu machetele balenelor și ale delfinilor care atârnau din plafonul galeriei legănându-se de cablurile lor și scârțâind slab.

Nu se sperie. Trăia în Londra de cincisprezece ani, de când se născuse, și era obișnuit cu mișcările sale. Știa că orașul își schimba cursul și accelera. Îl străbătu un fior de entuziasm, străvechiul freamăt al vânătorii, pe care îl împărtășeau toți londonezii. Sigur zăriseră o pradă! Tom lăsă din mână periile de praf și pămătufurile, și-și lipi o palmă de perete, percepând vibrațiile ce soseau ca niște unduieli dinspre uriașa sală a mașinilor aflată în adâncul Foalelor. Da, asta era – începuse pulsația gravă a motoarelor auxiliare, *bum, bum, bum,* aidoma unei tobe gigantice care bătea înăuntrul oaselor sale.

Ușa din capătul opus al galeriei se deschise brusc și dădu buzna Chudleigh Pomeroy, cu meșa așezată strâmb pe cap și chipul rotund învăpăiat de indignare.

— În numele lui Quirke! izbucni el, holbându-se la balenele ce descriau cercuri sub tavan și la păsările împăiate ce tresăltau și vibrau în vitrinele lor, de parcă se scuturau de captivitatea îndelungă, pregătindu-se să zboare din nou. Ucenic Natsworthy, ce se întâmplă aici?

— Este o urmărire, domnule, spuse Tom, întrebându-se cum era posibil ca șeful-adjunct al Ghildei Istoricilor să fi trăit de atâta timp la bordul Londrei și să nu-i poată recunoaște ritmurile interne. Probabil că-i o pradă bună, explică el. Au activat toate auxiliarele. Asta nu s-a mai întâmplat de foarte mult timp. Poate că norocul Londrei s-a schimbat într-un final!

— Puah! pufni Pomeroy și făcu o grimasă când geamurile vitrinelor începură să se vaiete și să tremure la unison cu cadența motoarelor.

Deasupra capului său, macheta cea mai mare – o creatură numită „balena albastră”, care dispăruse cu mii de ani în urmă – zvâcnea înainte și înapoi pe parâmele ei, ca un leagăn pentru copii.

— Poate că așa este, Natsworthy, urmă bătrânul, dar regret că Ghilda Inginerilor n-a dotat clădirea asta cu niște amortizoare

decente. Unele dintre specimene sunt foarte delicate. Nu-i bine. Nu-i bine deloc.

Scoase o batistă pătată din faldurile hainei sale lungi și negre și-și tamponă fața.

— Vă rog, domnule, spuse Tom, îmi îngăduiți să mă duc la platformele de observație și să privesc urmărirea – doar o jumătate de oră? De ani de zile n-a mai fost o urmărire pe cinste…

Pomeroy păru șocat de-a binelea.

— Nici vorbă, Ucenic! Uită-te la praful pe care-l stârnește afurisita asta de urmărire! Toate exponatele vor trebui curățate din nou și verificate pentru stricăciuni.

— Da’ nu-i cinstit! se plânse Tom. Tocmai am șters de praf toată galeria!

Știu imediat că făcuse o greșeală. Bătrânul Chudleigh Pomeroy nu era un om rău prin comparație cu alți Ghildmeni, dar nu-i plăcea să fie contrazis de un simplu Ucenic de Clasa a Treia. Pomeroy își îndreptă spinarea, ridicându-se la întreaga lui înălțime (care era doar cu puțin mai mare decât întreaga lui lățime), și se încruntă atât de sever, încât semnul Ghildei sale aproape că dispăru între sprâncenele stufoase.

— Viața însăși nu-i cinstită, Natsworthy, bubui el. O singură obrăznicie dacă mai aud de la tine și vei fi la tură-n Foale imediat ce se-ncheie urmărirea asta!

Dintre toate corvezile groaznice pe care trebuia să le îndeplinească un Ucenic de Clasa a Treia, tura-n Foale era cea mai detestată de Tom. Băiatul amuți rapid, privind docil spre vârfurile impecabil lustruite ale cizmelor Curatorului-șef.

— Ți s-a spus să lucrezi în departamentul ăsta până la ora șapte și *vei lucra* până la ora șapte, continuă Pomeroy. Între timp mă voi sfătui cu alți curatori despre aceste zguduituri oribile, absolut oribile…

Ieși grăbit din galerie, continuând să bolborosească. Tom privi în urma lui, apoi își ridică ustensilele și se întoarse decepționat la treabă. De obicei nu-l deranja să facă curățenie, mai ales în galerie, unde animalele erau prietenoase și roase de molii, iar balena albastră își arăta zâmbetul ei mare și albastru. Dacă se plictisea, pur și simplu începea să viseze cu ochii deschiși, devenind un erou care elibera fete frumoase din ghearele piraților aerului, salva Londra de Liga Antitracțiune și trăia fericit

până la adânci bătrâneți. Dar cum putea să mai viseze cu ochii deschiși acum, când tot restul orașului se delecta cu prima urmărire adevărată după atâta timp?

Așteptă alte douăzeci de minute, însă Chudleigh Pomeroy nu se întoarse. Nu se mai afla nimeni în preajmă. Era miercuri, ceea ce însemna că Muzeul era închis publicului, iar majoritatea Ghildmenilor seniori și a Ucenicilor de Clasele Întâi și a Doua aveau zi liberă. Ce rău s-ar fi putut întâmpla dacă Tom s-ar fi strecurat afară pentru zece minute, doar ca să vadă cum stau lucrurile? Își piti săculețul cu ustensile pentru curățenie în spatele unui iac perfect poziționat și se îndreptă repede spre ușă prin umbrele dansatoare ale delfinilor.

Pe coridor toate lămpile cu argon dansau și ele, revărsându-și lumina de-a lungul pereților din metal. Doi Ghildmeni în veșminte negre se grăbiră pe lângă el și băiatul auzi glasul subțire al bătrânului dr. Arkengarth văicărindu-se:

— Vibrații! Vibrații! O să-mi distrugă ceramica din secolul al douăzeci și cincilea…

Tom așteptă până ce Ghildmenii dispărură după un cot al coridorului, apoi ieși repede și coborî pe scara cea mai apropiată. O luă pe o scurtătură prin galeria Secolului XXI, trecând pe lângă statuile mari din plastic ale lui Pluto și Mickey, zei cu capete de animale ai Americii pierdute. Traversă în fugă sala principală și trecu prin galerii pline cu obiecte ce supraviețuiseră cumva în mileniile de când Anticii se autodistruseseră în vâltoarea teribilă de arme atomice orbită-sol și bombe cu viruși personalizați ce primise numele de Războiul de Șaizeci de Minute. După alte două minute, băiatul ieși printr-o ușă laterală în hărmălaia și animația de pe Tottenham Court Road.

Muzeul Londrei se afla chiar în butucul Nivelului Doi, într-un cartier plin de viață numit Bloomsbury, iar pântecul Nivelului Unu atârna aidoma unui cer ruginit la un metru deasupra acoperișurilor. Tom nu-și făcea griji că va fi zărit în timp ce-și croia drum prin strada întunecoasă și aglomerată către Ochecranul public de lângă stația de elevatoare Tottenham Court Road. Când se alătură mulțimii din fața lui, întrezări pentru întâia oară prada îndepărtată: o pată încețoșată, albastru-cenușie, spălăcită, ce fusese capturată de videocamerele de la Nivelul Șase.

— *Orașul se numește Salthook,* bubui glasul crainicului. *O platformă minieră cu nouă sute de locuitori. În prezent se deplasează spre est, dar Ghilda Navigatorilor estimează că Londra îl va prinde înainte de apusul soarelui. Dincolo de puntea de uscat, sigur ne așteaptă multe alte orașe, o dovadă clară a înțelepciunii Lordului Primar, care a decis să ducă Londra din nou spre est*...

Tom nu-și simțise niciodată orașul mișcându-se cu asemenea viteză uluitoare și tânji să se afle jos, pe puntea de observație, și să simtă vântul biciuindu-i obrajii. Probabil că dăduse deja de bucluc cu domnul Pomeroy. Ce conta dacă mai întârzia câteva minute?

Porni în fuga mare și în scurt timp ajunse la Bloomsbury Park, aflat sub cerul liber, la marginea nivelului. Cândva fusese un parc în toată puterea cuvântului, cu arbori și iazuri pentru rațe, însă, din cauza penuriei recente de prăzi, fusese destinat producerii de hrană, iar peluzele fuseseră înlocuite cu loturi de varză și bazine pentru alge. Totuși, platformele de observație erau încă acolo, ca niște balcoane înalte, ce se proiectau în exterior la marginea nivelului și de unde londonezii puteau privi panorama ținuturilor prin care treceau. Tom se grăbi spre cea mai apropiată dintre ele. Acolo se strânsese o mulțime încă și mai mare, printre care se zăreau destul de multe veșminte negre ale Ghildei Istoricilor, așa că băiatul se strădui să treacă neobservat când își croi drum până la balustradă și privi dincolo de ea. Salthook se găsea la numai opt kilometri în față, gonind cu viteză maximă; din coșuri i se revărsa fum negru.

— Natsworthy! se auzi un glas ca un nechezat și Tom simți un gol în stomac.

Privi în jur și descoperi că stătea lângă Melliphant, un Ucenic corpolent de Clasa Întâi, care-i rânji și zise:

— Nu că-i minunat? O platformă de exploatare a sării, micuță și grăsuță, cu sol-motoare C20! Exact ce-i trebuie Londrei!

Herbert Melliphant făcea parte din cel mai rău soi de bătăuși; era unul dintre cei care nu numai că te pocneau și te băgau cu capul în closet, dar se străduiau să-ți afle toate secretele și chestiile care te neliniștea cel mai tare, pentru ca apoi să se folosească de ele și să te ia peste picior. Îi făcea plăcere să se lege de Tom, care era micuț, și timid, și nu avea prieteni să-i sară în apărare –, iar Tom nu-i putea replica în același fel,

deoarece familia lui Melliphant plătise pentru ca băiatul lor să ajungă Ucenic de Clasa Întâi, pe când Tom, care nu avea familie, era doar Clasa a Treia. El știa că Melliphant se sinchisea acum să i se adreseze doar pentru că spera s-o impresioneze pe Clytie Potts, o Istorică tânără și drăguță, care în momentul ăla stătea în spatele lor. Tom încuviință din cap și se întoarse ca să fie atent la urmărire.

— Priviți! strigă Clytie Potts.

Distanța dintre Londra și pradă se reducea rapid și o formă întunecată se înălța din Salthook. Fu urmată în scurt timp de alta, apoi de alta. Nave aeriene! Mulțimile de pe platformele de observație ale Londrei ovaționară și Melliphant spuse:

— Aha, negustorii aerieni. Își dau seama că orașul e condamnat, așa că o șterg înainte să-l înfulecăm. Dacă n-ar face-o, le-am putea revendica mărfurile alături de tot ce există la bord!

Tom fu încântat să vadă că Clytie Potts părea plictisită de Melliphant: fata era cu un an mai mare decât el și probabil că știa deja toate detaliile astea, deoarece absolvise examenele Ghildei și purta tatuat pe frunte semnul Istoricilor.

— Priviți! strigă ea din nou, după care se uită la Tom și-i zâmbi larg. Uitați-vă nițel la ele! Nu sunt minunate?

Tom își îndepărtă din ochi părul rebel și se uită la navele care se înălțau și dispăreau în norii suri ca ardezia. Pentru o clipă se pomeni tânjind să se înalțe cu ele spre lumina soarelui. Ce minunat ar fi fost dacă sărmanii lui părinți nu l-ar fi lăsat în seama Ghildei, să fie educat ca Istoric! Și-ar fi dorit să poată lucra într-un cliper aerian și să vadă toate orașele lumii: Puerto Angeles, plutind pe Pacificul albastru, și Arkangel, patinând pe tălpici din fier peste mările nordice înghețate, uriașele orașe-zigurat ale nuevo-mayașilor și fortărețele nemișcate ale Ligii Antitracțiune…

Însă toate acelea erau visuri, pe care era mai bine să le păstreze pentru vreo după-amiază plictisitoare în Muzeu. O nouă explozie de ovații îl anunță că urmărirea se apropia de final, așa că dădu uitării navele și își îndreptă din nou atenția asupra lui Salthook.

Orășelul se afla atât de aproape, încât putea distinge formele ca niște furnici ale oamenilor ce alergau pe nivelurile sale superioare. Cât de înspăimântați trebuiau să fie, în timp ce

Londra se apropia neîncetat și fără niciun loc unde să se poată ascunde! În același timp însă Tom știa că nu trebuia să simtă nicio părere de rău față de ei: era firesc ca orașele să mănânce orașe mai mici, tot așa cum orășele mâncau târguri, iar târgurile înfulecau amărâtele de așezări staționare. Acesta era Darwinismul Municipal, după care funcționa lumea de o mie de ani, de când marele inginer Nikolas Quirke transformase Londra în primul Oraș de Tracțiune.

— Londra! Londra! strigă acum Tom, alăturându-și glasul la ovațiile și răcnetele celor de pe platformă, și după numai câteva clipe entuziasmul lor fu răsplătit cu imaginea desprinderii uneia dintre roțile lui Salthook.

Orășelul derapă și se opri, iar coșurile pentru fum se rupseră și se prăbușiră în străzile pline de oameni panicați, după care nivelurile inferioare ale Londrei îl acoperiră vederii și Tom simți cum podeaua punții vibrează când Fălcile hidraulice gigantice ale orașului său se închiseră violent.

De pe platformele de observație se înălțară strigăte de încântare. Difuzoarele de pe pilonii de susținere a nivelurilor începură să cânte „Mândria Londrei” și cineva pe care Tom nu-l mai văzuse în viața lui îl îmbrățișă strâns și-i răcni în ureche:

— Am prins o pradă! Am prins o pradă!

Nu se simțea deranjat; în clipa aceea, îi iubea pe toți de pe platformă, chiar și pe Melliphant.

— Am prins o pradă! zbieră și el, străduindu-se în același timp să se elibereze, după care simți podeaua punții tremurând iarăși.

Undeva dedesubtul lui, giganticii colți din oțel ai orașului îl prinseseră pe Salthook, îl ridicaseră și-l trăgeau acum înăuntru, spre Foale.

— … și poate că i-ar plăcea să vină și Ucenicului Natsworthy, o auzi el pe Clytie Potts.

Tom habar nu avea la ce se referea fata, dar în clipa când se întoarse, ea îl atinse pe braț și zâmbi:

— În seara asta, îi explică, va fi sărbătoare, în Kensington Gardens. Dans și artificii! Nu vrei să vii?

Nimeni nu invita Ucenici de Clasa a Treia la petreceri – mai ales persoane așa drăguțe și populare precum Clytie – și Tom se întrebă la început dacă nu cumva fata îl lua peste picior. Se

părea totuși că Melliphant nu gândea așa, deoarece o trase pe Clytie într-o parte și zise:

— Nu-i vrem acolo pe cei de teapa lui Natsworthy.

— De ce nu? întrebă fata.

— Păi, nu-i clar? pufăi Melliphant și chipul lui pătrățos se învăpăie aproape la fel de mult ca al domnului Pomeroy. Nu-i decât un Trei. Un servitor. N-o să capete niciodată semnul Ghildei. O să sfârșească pur și simplu ca asistent de curator. Nu-i așa, Natsworthy? rânji el spre Tom. Păcat că taică-tău nu ți-a lăsat destui bani pentru o ucenicie *ca lumea*...

— Asta nu-i treaba ta! răcni Tom furios.

Exaltarea pe care i-o produsese capturarea lui Salthook se evaporase și se simțea din nou neliniștit, întrebându-se ce pedepse aveau să-l aștepte când Pomeroy urma să afle c-o ștersese din Muzeu. Nu avea deloc chef de zeflemelele lui Melliphant.

— Bănuiesc c-asta-i soarta când trăiești într-o mahala din nivelurile inferioare, rânji Melliphant, apoi se întoarse spre Clytie Potts. Mama și tatăl lui Natsworthy locuiau jos la Patru, știi, și când a fost Marea Prăbușire, amândoi au fost turtiți ca niște clătite cu zmeură: *pleosc*!

Tom nu voia să-l lovească, dar totul se întâmplă de la sine. Înainte să-și fi dat seama ce face, mâna i se strânse în pumn, care se repezi înainte.

— Au! țipă Melliphant, atât de surprins, încât căzu pe spate.

Cineva răcni aprobator și Clytie își înăbuși un chicotit. Tom rămase locului, își privi pumnul care tremura și se întrebă cum de făcuse așa ceva.

Însă Melliphant era mult mai voinic și mai dur decât el și se ridicase deja. Clytie încercă să-l oprească, dar alți Istorici îl încurajau zgomotos, iar un grup de băieți în tunicile verzi ale Ucenicilor Navigatori se adunară în spatele lor și începură să scandeze:

— Caft! Caft! Caft!

Tom știa că împotriva lui Melliphant avea tot atâtea șanse câte avusese Salthook împotriva Londrei. Se retrase un pas, dar mulțimea din jur îl împinse înapoi. Din lateral, pumnul lui Melliphant îl izbi în față, genunchiul lui Melliphant îl lovi brutal între picioare, iar el se îndoi din mijloc și se împletici într-o parte, cu ochii plini de lacrimi. Ceva mare, moale și elastic ca o

sofa, îi stătu în cale, iar când îl lovi cu capul, scoase un pufăit sonor.

Tom ridică ochii și zări o față rotundă și roșie, cu sprâncene stufoase sub o perucă așezată strâmb; o față care se învăpăie încă și mai mult când îl recunoscu.

— Natsworthy! tună Chudleigh Pomeroy. În numele lui Quirke, dar ce crezi că faci aici?

Capitolul 2: Valentine

Așa se întâmplă că Tom se pomeni trimis la tură-n Foale, în vreme ce toți ceilalți ucenici erau ocupați să sărbătorească prinderea lui Salthook. După o muștruluială lungă și stânjenitoare în biroul lui Pomeroy („Neascultare, Natsworthy… Lovirea unui Ucenic superior… Ce ar fi zis despre toate astea sărmanii tăi părinți?”), băiatul își târî picioarele spre stația Tottenham Court Road și așteptă un elevator care să coboare.

Când elevatorul sosi, era ticsit. Toate locurile din compartimentul de sus erau ocupate de bărbați și femei cu priviri arogante din Ghilda Inginerilor, cea mai puternică dintre cele patru Mari Ghilde care conduceau Londra. Îl înfiorau pe Tom cu țestele lor rase și hainele lungi din cauciuc alb, așa că rămase în picioare în secțiunea de jos, unde fața severă a Lordului Primar îl privea de pe afișele ce anunțau *Mișcarea înseamnă viață – Ajută Ghilda Inginerilor să țină Londra în mișcare*! Elevatorul cobora întruna, oprindu-se în toate stațiile familiare – Bakerloo, High Holborn, Low Holborn, Bethnal Green –, iar la fiecare dintre ele altă mulțime năvălea înăuntru, strivindu-l de peretele din spate, până ce fu aproape o ușurare să ajungă la destinație și să iasă în vacarmul și forfota din Foale.

Foalele erau locul unde Londra dezasambla orașele pe care le prindea: o întindere urât-mirositoare de ateliere și depozite, situate între Fălci și sala centrală a mașinilor. Tom detesta locul ăla. Era întotdeauna zgomotos și era deservit de lucrători din nivelurile inferioare, murdari și înfricoșători, și de deținuți din închisorile din Adâncul Foalelor, încă și mai înfiorători. Căldura de aici îi provoca de fiecare dată dureri de cap, iar aerul sulfuros îl făcea să strănute și pâlpâielile globurilor cu argon ce luminau

pasarelele îi răneau ochii. Însă Ghilda Istoricilor avea mereu grijă ca unii dintre membrii ei să fie prezenți când un oraș era digerat, iar în seara asta, Tom trebuia să li se alăture și să le reamintească bătrânilor și durilor șefi de echipe din Foale că toate cărțile și antichitățile de la bordul noii capturi constituiau proprietatea legitimă a Ghildei sale și că istoria era la fel de importantă precum cărămizile, fierul și cărbunii.

Tom se strădui să iasă din aglomerația stației terminus a elevatorului și se grăbi spre antrepozitul Ghildei Istoricilor, străbătând coridoarele ca niște tuburi, placate cu ceramică verde, și pasarelele metalice ce treceau la mare înălțime deasupra hăurilor arzătoare ale Atelierelor Digestive. Putea să vadă cum, mult dedesubtul său, Salthook era sfârtecat în bucăți. Părea minuscul acum, comparativ cu vastitatea Londrei. Mașinării uriașe, galbene, de dezasamblare se târau în jurul său pe șine și se legănau deasupra pe poduri rulante sau pe picioare hidraulice subțiratice, ca de păianjeni. Roțile și osiile îi fuseseră deja scoase și începuse munca asupra șasiului. Ferăstraie circulare de dimensiunile roților mari din vechile parcuri de distracții mușcau din podelele punților, ridicând jerbe de scântei. Pale de căldură răbufneau dinspre cuptoare și topitorii și, după nici douăzeci de pași, Tom simți cum transpirația începuse să-i îmbibe subsuorile tunicii negre a uniformei.

Dar când ajunse într-un final la antrepozit, situația începu să pară ceva mai luminoasă. Salthook nu avusese nici muzeu, nici bibliotecă, și grămăjoarele de lucruri ce fuseseră recuperate din prăvăliile sale erau deja puse în lăzi pentru a fi transportate la Nivelul Doi. Cu puțin noroc, i s-ar fi putut îngădui să termine mai devreme și să prindă sfârșitul sărbătorii! Se întrebă care Ghildman conducea operațiunile în acea seară. Dacă erau bătrânul Arkengarth sau dr. Weymouth, atunci era pierdut – cei doi te obligau întotdeauna să lucrezi tura integrală, indiferent dacă aveai sau nu ceva de făcut. Dacă erau Potty Pewtertide sau domnișoara Plym, putea să aibă noroc…

Însă pe când se grăbea spre biroul supervizorului, începu să-și dea seama că, în seara aceea, cineva mult mai important decât oricare dintre ei era de tură-n Foale. În fața biroului staționa un „gândac” negru și lucios cu emblema Ghildei pe capota motorului, mult prea costisitor pentru cineva din stafful obișnuit. Lângă el așteptau doi bărbați în uniformele membrilor de rang

înalt ai Ghildei. Aveau înfățișare dură, în ciuda hainelor elegante, și Tom îi recunoscu imediat: Pewsey și Gench, pirații aerieni reformați care, de douăzeci de ani, erau slujitorii credincioși ai Istoricului-șef și care pilotau *13th Floor Elevator* de câte ori aceasta pleca în vreo expediție. „Valentine este aici!” gândi Tom și se strădui să nu se holbeze, când trecu pe lângă ei și sui în grabă treptele.

Thaddeus Valentine era eroul lui Tom: un fost scotocitor, care devenise cel mai faimos arheolog al Londrei – și, de asemenea, Istoric-șef al orașului, spre invidia și dezgustul unora ca Pomeroy. Tom avea o fotografie a lui prinsă pe peretele de deasupra patului din dormitor și-i citise cărțile, *Aventurile unui istoric practicant* și *America Deserta – Traversarea continentului mort cu o pușcă, un aparat foto și o navă aeriană,* până le învățase pe dinafară. Momentul cel mai mândru al vieții sale fusese la vârsta de doisprezece ani, când Valentine le înmânase ucenicilor premiile de sfârșit de an, inclusiv pe cel câștigat de Tom pentru un eseu despre identificarea antichităților false. Băiatul își amintea și acum fiecare cuvânt al eroului său.

— *Ucenicilor, să nu uitați niciodată că noi, Istoricii, suntem Ghilda cea mai importantă din orașul nostru. Noi nu câștigăm la fel de mulți bani ca Negustorii, dar creăm cunoaștere, care prețuiește considerabil mai mult. Poate că nu suntem răspunzători de călăuzirea Londrei, ca Navigatorii, dar unde ar fi Navigatorii dacă noi n-am fi păstrat hărțile și desenele antice*? *Cât despre Ghilda Inginerilor, ajunge să vă amintiți că fiecare mașinărie pe care a construit-o vreodată se bazează pe un fragment de TehAnt – tehnologie antică de vârf pe care custozii muzeelor noastre au conservat-o, sau care a fost dezgropată de arheologii noștri.*

Când primise premiul, Tom nu izbutise decât să îngaime un „Mulțumesc, domnule”, după care fugise ca un șoricel înapoi la locul lui, așadar, nici prin cap nu i-ar fi trecut că Valentine și-ar fi amintit de el. Însă când deschise ușa biroului supervizorului, eroul lui ridică privirea de la masă și surâse larg.

— Natsworthy, nu-i așa? Ucenicul iscusit în detectarea falsurilor? Trebuie să fiu foarte atent în seara asta, fiindcă altfel m-ai putea da în vileag!

Nu fusese cine știe ce glumă, dar izbuti să alunge stânjeneala care exista de obicei între un ucenic și un Ghildman senior, iar

Tom se destinse suficient ca să nu rămână șovăitor în prag, ci să pășească înăuntru, întinzând biletul semnat de Pomeroy. Valentine sări în picioare și se apropie cu pași mari ca să ia hârtia din mâna băiatului. Era un bărbat înalt și chipeș de aproape patruzeci de ani, cu o coamă de păr negru, presărat cu fire argintii, și barbă neagră atent îngrijită. Ochii lui cenușii, de marinar, scânteiau amuzați, iar al treilea ochi de pe frunte – semnul Ghildei Istoricilor, ochiul albastru ce privea în urmă, spre trecut – păru să clipească șăgalnic atunci când Valentine arcui întrebător o sprânceană.

— Te-ai luat la bătaie, da? Și ce anume a făcut Ucenicul Melliphant pentru a merita un ochi învinețit?

— A spus unele lucruri despre părinții mei, domnule, murmură Tom.

— Înțeleg, încuviință exploratorul și-i privi cu atenție chipul. Ești fiul lui David și-al Rebeccăi Natsworthy?

— Da, domnule, răspunse Tom. Însă aveam doar șase ani când a fost Marea Prăbușire… Vreau să zic că, de fapt, nu mi-i amintesc prea bine.

Valentine aprobă iarăși din cap și ochii îi erau triști și blânzi.

— Au fost Istorici buni, Thomas. Sper că le vei călca pe urme.

— O, da, domnule! Vreau să zic… și eu sper la fel!

Se gândi la sărmanii lui părinți, care fuseseră omorâți când o porțiune din Partea-ieftină se prăbușise peste nivelul de dedesubt. Până atunci nimeni nu mai vorbise în felul acela despre tatăl și mama lui și-și simți ochii umplându-se de lacrimi. Avu senzația că i-ar fi putut spune lui Valentine orice, absolut orice, și era pe punctul de a mărturisi cât de mult îi lipseau părinții și cât de singur și de plictisitor era ca Ucenic de Clasa a Treia, când în birou intră un lup.

Era un lup foarte mare, și alb, și pătrunse prin ușa care ducea la magazie. De cum îl zări pe Tom, porni în goană spre el, dezvelindu-și colții galbeni.

— Aaas! țipă băiatul și sări pe un scaun. Un lup!

— Hei, ce-i purtarea asta! se auzi glasul unei fete, iar după o clipă apăru fata însăși, care se aplecă deasupra dihaniei și-i scărpină smocurile de blană albă și moale de sub bărbie.

Ochii chihlimbarii fioroși se închiseră fericiți și Tom auzi hainele necunoscutei foșnind când coada lupului, mișcându-se, se atingea de ele.

— Nu te speria, râse fata și ridică fruntea, zâmbindu-i. E un mielușel. Adică, vreau să spun că e într-adevăr un lup, dar e *blând* ca un mielușel.

— Tom, rosti Valentine cu o privire amuzată, ți-i prezint pe fiica mea, Katherine, și pe Câine.

— Câine?

Tom coborî de pe scaun, încă puțin speriat și rușinat. Crezuse că animalul evadase din grădina zoologică aflată în Circle Park.

— Este o poveste lungă, spuse Valentine. Până la vârsta de cinci ani, Katherine a trăit pe orașul plutitor Puerto Angeles. Apoi mama ei a murit, și pe ea au trimis-o să locuiască cu mine. I l-am adus pe Câine din expediția pe care am întreprins-o în Pustiurile Gheții, însă Katherine nu știa prea multă angliș pe atunci și nu auzise niciodată de lupi, așa că, atunci când l-a văzut, a zis „Câine!” și, cumva, numele a prins.

— Este perfect domesticit, promise Katherine, continuând să-i surâdă lui Tom. Tata l-a găsit pe când era pui. A fost nevoit s-o împuște pe mamă, dar n-a avut inima să-l omoare și pe sărmanul Câine. Cel mai mult îi place când îl scarpini pe burtică. Pe Câine vreau să spun, nu pe tata.

Izbucni în râs. Avea părul lung, negru și des, ochii suri, ca ai tatălui ei, și același zâmbet scurt și orbitor; purta pantalonii strâmți din mătase și tunica largă care erau la modă în vara aceea în Înalta Londră. Tom o privi cu uimire. Văzuse fotografii ale fiicei lui Valentine, dar nu-și dăduse niciodată seama cât de frumoasă era.

— Uite, zise ea, te place!

Câine se apropiase și adulmeca poalele tunicii băiatului. Coada i se legăna dintr-o parte într-alta și o limbă roz și umedă hârșâi peste degetele lui Tom.

— Dacă lui Câine îi place cineva, urmă Katherine, de obicei persoana aia îmi place și mie. Așa că, haide, tată: fă prezentările ca lumea!

Valentine izbucni în râs.

— Ei bine, Kate, el e Tom Natsworthy, care a fost trimis aici jos ca să dea o mână de ajutor, iar dacă lupul tău a terminat cu el, cred că va trebui să-l lăsăm să plece la treabă, zise bărbatul și puse o mână blândă pe umărul băiatului. Nu-i mare lucru de făcut: o să ne mai uităm pentru ultima dată prin Ateliere, după care…

Se uită la notița lui Pomeroy, apoi o rupse în bucățele și le aruncă în coșul roșu pentru gunoi de lângă biroul său.

— După care poți să pleci.

Tom nu era sigur ce anume îl surprinsese mai mult – că Valentine îl lăsa să plece, sau că el personal avea să coboare în ateliere. De obicei, Ghildmenii seniori preferau să stea în confortul biroului și să-i lase pe ucenici să facă muncile grele jos, în căldură și fum, însă acum Valentine își scoase haina neagră, prinse un pix în buzunarul vestei și se opri în ușă, de unde îi zâmbi lui Tom.

— Haide atunci, zise el. Cu cât începem mai curând, cu atât poți pleca mai repede, ca să te alături distracției din Kensington Gardens…

•••

Coborâră, mai adânc și tot mai adânc, urmați de Câine și de Katherine, pe lângă antrepozit, în jos pe spiralele răsucite ale scărilor metalice, spre Atelierele Digestive, unde Salthook se micșora cu fiecare minut. Din el mai rămăsese acum doar un schelet de oțel, iar mașinăriile îl făceau bucăți până și pe acela, târând podele de punți și traverse către cuptoare, unde să fie topite. Între timp, munți de cărămizi și ardezii, de cherestea, sare și cărbune plecau pe conveiere spre inima Foalelor, iar schipuri cu mobilier și provizii erau împinse pe role de echipele de recuperare.

Recuperatorii erau adevărații conducători din această parte a Londrei și o știau prea bine. Mergeau țanțoși pe pasarelele înguste cu agilitatea unor feline, cu piepturile goale strălucind de sudoare și cu ochii ascunși de ochelarii de protecție fumurii. Tom fusese întotdeauna înspăimântat de ei, însă Valentine îi saluta cu un farmec degajat și-i întreba dacă văzuseră printre obiectele recuperate ceva ce ar fi putut interesa Muzeul. Uneori se oprea să glumească cu ei, ori să-i întrebe ce le mai făceau familiile – și avea grijă ca de fiecare dată să-l prezinte pe băiat drept „Colegul meu, domnul Natsworthy”. Tom simțea că plesnește de mândrie. Valentine îl trata ca pe un adult, așa că și recuperatorii îl tratau la fel, atingând cu un deget cozorocul șepcilor unsuroase și rânjind când se prezentau. Pe toți părea să-i cheme Len sau Smudger.

— Nu băga în seamă ce se spune în Muzeu despre flăcăii ăștia, îl avertiză Valentine când unul dintre Leni îi conduse la un

schip în care fuseseră depozitate câteva antichități. Nu înseamnă că sunt niște proști doar pentru că locuiesc jos, în Nether Boroughs, și că au un accent aparte. De aceea îmi place să cobor aici când lucrează Atelierele. Am întâlnit deseori recuperatori și scotocitori care au găsit obiecte pe care Istoricii poate că le-ar fi ratat…

— Da, domnule…, încuviință Tom și trase cu ochiul spre Katherine.

Își dorea din tot sufletul să facă ceva care să-i impresioneze pe Istoricul-șef și pe fiica lui cea frumoasă. Ce minunat ar fi fost dacă ar fi putut găsi un fragment de TehAnt prin gunoaiele astea, ceva care să-l facă să rămână în amintirea lor și după ce aveau să revină în luxul din înalta Londră. În caz contrar, după hoinăritul ăsta prin ateliere, era posibil să nu-i mai revadă niciodată!

Sperând să-i uimească, se grăbi spre schip și privi înăuntru. La urma urmelor, TehAnt *apărea* la răstimpuri în anticariatele din orășele sau pe polițele șemineurilor doamnelor bătrâne. Cum ar fi fost ca tocmai el să redescopere un secret legendar, ca mașinăriile zburătoare mai grele decât aerul, sau tăițeii-instant! Chiar dacă n-ar fi fost ceva ce să poată fi utilizat de Ghilda Inginerilor, tot ar fi putut ajunge în Muzeu, etichetat și expus într-o vitrină cu o notiță însoțitoare: „Descoperit de dl. T. Natsworthy”. Se uită plin de speranță la maldărul de lucruri recuperate din schip: cioburi de plastic, suporturi de veioze, o mașinuță-jucărie turtită… O cutiuță metalică îi atrase atenția. Când o scoase și o deschise, propriul lui chip îi străluci în fața ochilor, reflectat într-un disc de plastic argintiu.

— Domnule Valentine! Priviți! Un sidiu!

Valentine întinse mâna și scoase discul dinăuntru, înclinându-l astfel încât un curcubeu începu să danseze pe suprafața sa.

— Așa e, încuviință el. Anticii le utilizau în computerele lor pentru stocarea informației.

— Ar putea fi important? întrebă Tom.

Valentine clătină din cap.

— Îmi pare rău, Thomas. Poate că cei din trecut au trăit doar în așezări staționare, însă mașinăriile lor electronice depășeau cu mult orice au putut construi Inginerii Londrei. Și chiar dacă în discul ăsta mai este stocat ceva, noi nu avem cum să citim

informațiile alea. Totuși, e o descoperire bună. Păstrează-l, pentru orice eventualitate.

Se întoarse cu spatele în timp ce Tom puse sidiul înapoi în cutia lui și o băgă în buzunar. Katherine îi observase probabil dezamăgirea, fiindcă îl atinse pe mână și rosti:

— Este un obiect frumos, Tom. Orice a supraviețuit atâtor mii de ani este un lucru frumos, chiar dacă e util sau nu vechii și înfiorătoarei Ghilde a Inginerilor. Eu am un colier făcut din discuri vechi de computer…

Îi surâse. Era la fel de minunată ca o fată din visurile lui, dar mai blândă și mai amuzantă, și Tom știu că de atunci înainte toate eroinele pe care le va salva când avea să viseze cu ochii deschiși vor fi Katherine Valentine.

În schip nu mai exista nimic altceva interesant; Salthook fusese un oraș pragmatic, prea ocupat cu ronțăitul vechiului fund de mare pentru a se mai sinchisi de dezgroparea trecutului. Totuși, în loc să se întoarcă direct la antrepozit, Valentine își conduse însoțitorii în sus pe altă scară, apoi pe o pasarelă îngustă către Stația Sosiților, unde foștii rezidenți din Salthook stăteau la coadă pentru a-și rosti numele Funcționarului Primirilor și pentru a fi duși în noile locuințe din hosteluri și aziluri londoneze.

— Chiar și când nu sunt în tură, explică Istoricul-șef, cobor mereu ca să-i văd pe scotocitori când facem o captură, înainte de-a avea ocazia să-și vândă descoperirile în piața de antichități de la Nivelul Cinci și să dispară înapoi în Lumea de Afară.

La bordul unei prăzi existau întotdeauna scotocitori – rătăcitori fără de orașe, care bântuiau pe jos prin Terenul de Vânătoare, adunând bucăți de TehAnt. Salthook nu constituia o excepție; la capătul unei cozi lungi de foști orășeni amărâți se vedea un grup mai zdrențăros decât restul, cu haine lungi, jerpelite, ce le coborau până la glezne, și ochelari și măști antipraf atârnate în jurul gâturilor murdare.

Ca majoritatea londonezilor, Tom era îngrozit de ideea că existau oameni care continuau *să trăiască* pe solul arid. El, cu Katherine și Câine rămaseră pe loc, dar Valentine se apropie de scotocitori, ca să stea de vorbă cu ei. Bărbații se strânseră în jurul lui, cu o excepție, o siluetă înaltă și subțire în haine negre – o fată, aprecie Tom, deși nu putea fi sigur întrucât purta o eșarfă neagră înfășurată peste față ca turbanul unui nomad al

deșerturilor. Băiatul se apropie de ea și rămase privind-o, în vreme ce Valentine se prezentă scotocitorilor și-i întrebă:

— Așadar, a găsit vreunul dintre voi ceva ce Ghilda Istoricilor ar putea fi interesată să cumpere?

Câțiva bărbați încuviințară din cap, alții clătinară în semn de negație, iar alții începură să caute prin ranițele lor ticsite. Fata cu eșarfă neagră în jurul capului își strecură o mână sub haină și spuse:

— Am eu ceva pentru tine, Valentine.

Vorbise atât de încet, încât numai Tom și Katherine o auziră, iar când se întoarseră s-o privească, ea se năpusti pe neașteptate înainte, fluturând un cuțit cu lama lungă și îngustă.

Capitolul 3: Toboganul pentru deșeuri

Nu era timp de gândit: Katherine țipă, Câine mârâi, fata cu eșarfă șovăi o clipă, iar Tom își întrezări ocazia și se repezi, prinzând-o de mână când împunse cuțitul spre inima lui Valentine. Fata șuieră, zbătându-se, iar cuțitul căzu pe punte și ea se desprinse, se eliberă și porni în fugă pe pasarelă.

— Opriți-o! mugi Valentine, pornind după ea, însă ceilalți refugiați văzuseră cuțitul și se strânseseră unii în alții, speriați, blocându-i calea.

Câțiva scotocitori scoaseră arme de foc și un polițai în armură apăru cu pas greoi și legănat prin mulțime ca un gândac albastru uriaș, răcnind:

— Armele sunt interzise-n Londra!

Uitându-se peste capetele scotocitorilor, Tom întrezări o siluetă întunecată, profilată pe lumina orbitoare îndepărtată a cuptoarelor. Fata se afla în capătul opus al pasarelei și suia cu agilitate o scară, către un nivel superior. Porni în fugă după ea și încercă s-o prindă de gleznă, exact când ajunsese în vârful scării. Dădu greș cu câțiva centimetri și, în aceeași clipă, o săgeată șuieră pe lângă el, ridicând scântei din trepte. Tom se uită înapoi. Alți doi polițai se împingeau prin mulțime, cu arbaletele ridicate. În spatele lor, îi văzu pe Katherine și tatăl ei care-l priveau.

— Nu trageți! strigă el. O pot prinde!

Se repezi către scară și începu să urce cu hotărâre, decis ca el să fie cel care s-o captureze pe fata care încercase să-l asasineze pe Valentine. Își simțea inima bubuind de surescitare. După toți anii plicticoși, pe care-i petrecuse visând la aventuri, ajunsese pe neașteptate în toiul uneia! Salvase viața domnului Valentine! Era un erou!

Fata intrase deja în labirintul de pasarele de la nivelul superior, care duceau spre districtul cuptoarelor. Sperând că încă era urmărit din priviri de Katherine, Tom porni în urmărirea ei. Pasarela se bifurca și se îngusta, așa că între balustrade lățimea devenise de-acum mai mică de un metru. Sub băiat, Atelierele Digestive își vedeau nepăsătoare de treabă; nimeni de acolo nu observase drama care se derula deasupra capetelor lor. Tom trecu prin umbre întunecate și nori calzi, orbitori, de aburi, dar fata rămânea mereu la câțiva metri înaintea lui. O conductă joasă îi agăță eșarfa de pe cap și i-o smulse. Părul ei lung era arămiu în strălucirea vagă a cuptoarelor, însă Tom nu-i putea distinge chipul. Se întrebă dacă era drăguță; o asasină frumoasă din Liga Antitracțiune.

Se aplecă pe sub eșarfa care spânzura de sus și continuă să alerge, gâfâind întretăiat, bâjbâind cu degetele în dreptul gulerului, pentru a-l descheia. Coborî o scară amețitor de spiralată, ajunse pe podeaua Atelierelor Digestive și sprintă printre umbrele conveierelor și printre uriașele rezervoare sferice pentru gaz. Lucrătorii dintr-o echipă de deținuți ridicară privirile uimiți când fata goni pe lângă ei.

— Opriți-o! răcni Tom.

Dar aceștia rămaseră nemișcați, mulțumindu-se să se holbeze, însă, când privi în spate, băiatul văzu că unul dintre Ucenicii Ingineri care-i supraveghea se desprinsese de la postul său pentru a se alătura urmăririi. Regretă imediat că apelase la ajutor. Nu intenționa să-și abandoneze victoria în mâinile unui Inginer tâmpit! Începu să alerge mai repede, astfel încât el să fie cel care s-o prindă pe fată.

În față, drumul era barat de o deschidere circulară în podeaua punții, înconjurată de balustrade ruginite – un tobogan pentru deșeuri, ars și înnegrit de la zgura din cuptoare ce fusese evacuată pe acolo. Fata încetini o clipă, întrebându-se în ce direcție să apuce. Când porni din nou, Tom se apropiase și mai mult. Degetele lui rășchirate îi prinseră ranița; cureaua se rupse

și fata se opri și se răsuci ca să-l înfrunte, luminată de strălucirea roșiatică a topitoriilor.

Nu părea mai în vârstă decât Tom… și era hidoasă. O cicatrice teribilă îi brăzda chipul de la frunte până la maxilar, astfel încât lăsa impresia unui portret pe care cineva îl tăiase într-un acces de mânie. Avea gura strâmbă, într-un rânjet permanent, nasul era un ciot strivit, iar singurul ei ochi îl privea din mijlocul minei aceleia, cenușiu și rece ca o mare înghețată.

— De ce nu m-ai lăsat să-l omor? șuieră ea.

Tom fu atât de șocat, încât nu se putu nici clinti, nici vorbi, ci rămase ca paralizat, în timp ce fata se aplecă, își ridică ranița și se întoarse să-și reia fuga. Dar țignalele polițailor răsunau în spatele băiatului, iar săgețile arbaletelor ridicau deja scântei din metalul punții și din conductele de deasupra capetelor. Fata scăpă ranița din mână și căzu pe o parte, icnind printre buze o înjurătură murdară. Tom nici măcar nu-și imaginase că fetele ar putea să știe asemenea cuvinte.

— Nu trageți! strigă el, fluturând din brațe spre polițai.

Aceștia coborau greoi pe scara spiralată din spatele rezervoarelor pentru gaz și trăgeau pe măsură ce se apropiau, de parcă nu le-ar fi păsat că Tom se afla în calea lor.

— Nu trageți!

Fata încerca să se ridice și băiatul văzu că o săgeată îi străpunsese piciorul, imediat deasupra genunchiului. Necunoscuta ținea strâns coada săgeții și sângele îi mustea printre degete. Gâfâia și se rezemase cu spinarea de balustradă, încercând să se ridice astfel. În spatele ei, toboganul pentru deșeuri se căsca aidoma unei guri deschise.

— NU! zbieră Tom, înțelegând ce intenționa să facă.

Acum nu se mai simțea defel ca un erou, ci-i părea pur și simplu rău pentru fata asta sărmană și hidoasă, iar în același timp se simțea vinovat că o încolțise acolo. Îi întinse mâna, dorindu-și ca ea să nu sară.

— Nu te-am putut lăsa să-i faci rău domnului Valentine! strigă pentru a se face auzit peste vacarmul din Foale. E un om bun, un om blând, brav și minunat…

Fata se aplecă înainte, apropiindu-și de el chipul îngrozitor, fără nas.

— Uită-te la mine! rosti cu glas deformat din cauza gurii deformate. Uită-te ce mi-a făcut blândul și bravul tău Valentine…

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-l pe el! zbieră fata. Întreabă-l pe el ce i-a făcut lui Hester Shaw!

De acum, polițaii erau deja aproape; Tom le putea simți pașii răpăind pe punte. Fata se uită peste umărul lui, după care își ridică piciorul rănit peste balustradă și țipă de durere.

— Nu! o imploră Tom din nou, însă prea târziu.

Haina ei lungă și zdrențuită pocni și flutură, apoi fata dispăru. Băiatul se repezi înainte și privi în josul toboganului pierdut în întuneric. Un val de aer rece sui spre el, amestecat cu miros de noroi și de vegetație strivită; mirosul solului care gonea pe sub oraș.

— Nu!

Sărise! Sărise afară din oraș, spre moarte sigură! *Hester Shaw.* Trebuia să țină minte numele acela și să rostească o rugăciune pentru ea, adresată unuia dintre mulții zei ai Londrei.

Siluete se conturară din palele de fum. Polițaii avansau precauți, ca niște crabi atenți, iar Valentine îi însoțea, alergând în fruntea lor. În umbrele de sub un rezervor pentru gaz, Tom îl văzu pe tânărul Inginer privind șocat spre el. Încercă să-i zâmbească, dar își simțea fața încremenită și, în chiar clipa următoare, alt vălătuc gros de fum îl acoperi, încețoșând totul.

— Tom! Ai pățit ceva? întrebă Valentine când apăru în goană, gâfâind după urmărirea îndelungată. Unde-i? Unde-i fata?

— A murit, răspunse Tom jalnic.

Valentine rămase alături de el, lângă balustradă, și privi în jos. Umbrele trâmbelor de fum i se mișcau peste chip aidoma unor pânze de păienjeni. În ochi îi licărea o lumină ciudată, iar fața îi era încordată, palidă și speriată.

— Ai văzut-o, Tom? Avea o cicatrice?

— Da, răspunse băiatul și se întrebă de unde știa Valentine lucrul acesta. Era oribilă! Nu mai avea un ochi, și nasul…

Apoi, își aminti cuvintele înfiorătoare ale fetei.

— Și a zis…

Totuși nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i spună domnului Valentine ce-i zisese – era o minciună, o nebunie.

— A zis că se numea Hester Shaw.

— Pe Marele Quirke! șuieră Valentine și Tom se trase înapoi, dorindu-și să nu fi rostit niciodată numele acela.

Dar când ridică iarăși ochii, Valentine îi zâmbea cu bunătate și privirea îi era încărcată de tristețe.

— Nu-ți face griji, Tom, rosti el. Îmi pare rău…

Tom simți pe umăr o mână mare și blândă, apoi – niciodată n-a înțeles cum s-a întâmplat – o răsucitură, un brânci, după care trecu peste balustradă și căzu, așa cum căzuse Hester Shaw, fluturând cu disperare din brațe în căutarea unei prize pe metalul neted al toboganului pentru deșeuri. „M-a împins!” gândi băiatul și simți mai degrabă uluire decât teamă, când gâtlejul negru îl înghiți în beznă.

Capitolul 4: Lumea de Afară

Tăcere. Tăcere. N-o putea înțelege. Chiar și atunci când Londra nu se mișca, în dormitor tot exista un zgomot sau altul: fâsâiturile ventilatoarelor, zumzetele și zăngăniturile din puțuri îndepărtate de elevatoare, sforăiturile altor ucenici din cușetele vecine. Dar acum – tăcere. Îl durea capul. De fapt, îl durea absolut *tot* corpul. Iar cușeta avea ceva ciudat în ea, și când își mișcă mâinile, simți între degete ceva rece și umed, care părea să fie…

Noroi! Se ridică în capul oaselor cu un icnet. Nu se afla câtuși de puțin în dormitorul Clasei a Treia. Zăcea pe o grămadă uriașă de noroi, la marginea unui șanț adânc, iar în lumina slabă, gri-perlată a zorilor o putea zări în apropiere pe fata cu chipul distrus. Visul lui oribil despre lunecarea prin toboganul înnegrit de foc fusese adevărat: căzuse din Londra și era singur cu Hester Shaw pe pământul gol!

Gemu îngrozit și fata întoarse repede capul, se uită la el, apoi își feri privirea.

— Deci ești viu, zise ea. Credeam c-ai murit.

După tonul glasului, nu părea să-i pese prea mult dacă ar fi fost așa sau nu.

Tom se strădui să se ridice în patru labe, astfel încât să atingă noroiul doar cu genunchii, degetele de la picioare și palmele. Avea brațele goale și, când plecă ochii, văzu că trupul învinețit îi

era dezbrăcat până la brâu. Tunica îi zăcea în apropiere, pe noroi, dar nu-și putu găsi cămașa nicăieri, până se târî mai aproape de fata cu cicatrice și-și dădu seama că ea i-o rupea cu grijă în fâșii pe care le folosea pentru a-și bandaja piciorul rănit.

— Hei! exclamă el. Asta-i una dintre cămășile mele cele mai bune!

— Așa, și? replică Hester Shaw fără să-l privească. Iar ăsta-i unul dintre picioarele mele cele mai bune.

Tom își îmbrăcă tunica. Se rupsese pe alocuri și se murdărise când căzuse prin toboganul pentru deșeuri, iar de-acum era plină de găuri prin care pătrundea aerul rece al Lumii de Afară. Își strânse umerii cu palmele, tremurând. „Valentine m-a împins! M-a împins și eu am căzut prin tobogan în Lumea de Afară! El m-a-mpins… Nu, nu se poate așa ceva. Probabil c-a fost o greșeală. Eu am alunecat și el a-ncercat să mă prindă, probabil c-asta s-a-ntâmplat”.

Hester Shaw termină cu bandajele și se ridică, gemând de durere când își trase peste rană pantalonii murdari și scorțoși de sânge închegat. După aceea îi aruncă lui Tom ce-i mai rămăsese din cămașă: o zdreanță inutilă.

— Ar fi trebuit să mă lași să-l omor, spuse ea, după care se întoarse și porni cu un șchiopătat furios în sus, pe panta lungă de pământ înnoroit.

Tom o privi mergând, prea șocat și uluit ca să se clintească. Abia după ce fata dispăru dincolo de vârful pantei, își dădu seama că n-ar fi vrut să rămână singur acolo; că în locul tăcerii ar fi preferat orice fel de tovărășie, chiar și pe a fetei aceleia.

Aruncă din mână cămașa ruptă și fugi după ea, alunecând prin noroiul gros, care i se agăța de picioare, lovindu-și vârfurile degetelor de pietre mari și mici și de rădăcini smulse din sol. Șanțul adânc, cu pereți perfect verticali, se căsca în stânga lui și, când ajunse în vârful ridicăturii de pământ, înțelese că nu era decât unul dintre cele o sută de șanțuri identice; urmele gigantice ale șenilelor Londrei care se pierdeau la orizont, descriind o linie dreaptă. Hăt, hăt departe, își zări orașul, profilat negru pe fundalul cerului estic care se lumina, învăluit în fumul propriilor motoare. Simți fiorul înghețat al dorului de casă. Toți oamenii pe care îi cunoscuse vreodată se aflau la bordul muntelui aceluia care se micșora în depărtare, toți cu excepția

lui Hester, care mergea furioasă după el, târându-și piciorul rănit.

— Stai! strigă Tom, pe jumătate alergând, pe jumătate plescăind prin noroi, străduindu-se s-o ajungă. Hester! Domnișoară Shaw!

— Lasă-mă-n pace! se răsti ea.

— Unde mergi?

— Trebuie s-ajung înapoi la Londra, nu? Am avut nevoie de doi ani să dau de urma ei, traversând Lumea de Afară pe jos, sărind la bordul unor orășele cu speranța că vor fi înghițite de Londra. Iar când am ajuns într-un final acolo și l-am găsit pe Valentine, care a coborât să facă turul atelierelor, așa cum mi-au spus scotocitorii că obișnuiește, ce s-a-ntâmplat? Un idiot m-a oprit să-i scot inima din piept așa cum merită, zise ea, apoi se opri din mers și se întoarse către Tom. Dacă nu ți-ai fi băgat tu nasul, ar fi mort, iar eu aș fi căzut și-aș fi murit lângă el, și acum m-aș fi odihnit liniștită!

Tom se holbă la ea și, înainte de a se putea stăpâni, ochii i se umplură de lacrimi înțepătoare. Se detestă fiindcă se făcea de râs în fața lui Hester Shaw, dar nu se putea abține; șocul celor ce i se întâmplaseră și gândul că fusese abandonat aici îl copleșiră, iar lacrimile fierbinți i se revărsară pe chip și tăiară brazde albe prin noroiul ce-i acoperea obrajii.

Hester, care fusese pe punctul de-a se întoarce și-a porni mai departe, se opri și-l privi, ca și cum nu era sigură de ceea ce vedea.

— Plângi! rosti în cele din urmă, încet și cu blândețe, părând surprinsă.

— Scuze, smârcâi Tom.

— Eu nu plâng niciodată. Nu pot. N-am plâns nici măcar atunci când Valentine mi-a ucis părinții.

— Ce? Glasul lui Tom tremura din cauza plânsului. Domnul Valentine n-ar face niciodată așa ceva! Katherine a spus că n-a fost în stare nici măcar să omoare un pui de lup. Minți!

— Și-atunci cum se face că ești aici? întrebă ea batjocoritor. Te-a îmbrâncit după mine, nu-i așa? Pentru simplul motiv că mi-ai văzut chipul.

— Minți! repetă Tom.

Însă își amintea mâinile mari care-l împingeau; își amintea căderea și luminița stranie care lucise în ochii arheologului.

— Deci? întrebă Hester.

— El m-a îmbrâncit! murmură Tom stupefiat.

Hester se mulțumi să strângă din umeri, de parcă ar fi spus: „Vezi? Vezi cum este el de fapt?” Apoi îi întoarse spatele și-și continuă drumul.

Tom se grăbi, o ajunse din urmă și merse alături de ea.

— Vin cu tine! Trebuie să mă-ntorc și eu în Londra! O să te-ajut!

— Tu? întrebă fata și râse șuierat, apoi scuipă în noroiul de la picioarele lui. Crezusem că ești omul lui Valentine. Acum vrei să m-ajuți să-l omor?

Tom clătină din cap. De fapt, nu știa ce vrea. O parte din el continua să se agațe de speranța că totul era o neînțelegere, iar Valentine era bun, și blajin, și curajos. În niciun caz nu voia să-l vadă ucis, și pe sărmana Katherine rămasă fără tată... Totuși, *trebuia* să ajungă cumva în Londra și n-o putea face singur. Și, oricum, se simțea responsabil pentru Hester Shaw. La urma urmelor, era vina lui că fusese rănită.

— O să te-ajut să mergi, îi zise. Ești rănită. Ai nevoie de mine.

— N-am nevoie de nimeni, răspunse ea apăsat.

— Vom merge împreună la Londra, promise Tom. Eu sunt membru al Ghildei Istoricilor. Mă vor asculta. Îi voi povesti totul domnului Pomeroy. Dacă Valentine chiar a comis faptele despre care spui, atunci legea se va ocupa de el!

— *Legea*! pufni ea. Valentine face legea în Londra. Nu este el preferatul Lordului Primar? Nu este el Istoricul-șef? Nici vorbă – mă va ucide, doar dacă nu-l omor eu prima. Probabil că te va ucide și pe tine. *Hârșșșș*!

Simulă scoaterea unei săbii din teacă pe care o înfipse în pieptul băiatului.

Soarele se înălța, ridicând fuioare de aburi din noroiul umed. Londra continua să se miște, vizibil mai mică de când o privise ultima dată. Orașul obișnuia să se oprească pentru câteva zile după ce înghițea altă așezare, iar o părticică din creierul lui Tom, care nu era tocmai paralizată, se întrebă într-o doară: „Ce naiba se-ntâmplă?”

Dar în clipa următoare, fata se împiedică și căzu, cu piciorul rănit îndoit sub ea. Tom se repezi s-o ajute să se ridice. Ea nu-i mulțumi, însă nici nu-l împinse la o parte. El îi trecu un braț

după umerii lui și o ridică, după care porniră împreună în lungul crestei de noroi, pe urmele Londrei, spre est.

Capitolul 5: Lordul primar

La peste o sută cincizeci de kilometri în față, răsăritul străluci peste Circle Park, bucla elegantă de peluze și ronduri de flori care încercuia Nivelul Unu. Sclipi pe lacurile ornamentale și pe aleile umede de rouă și scânteie pe turnurile din metal alb ale Casei Clio, reședința lui Valentine, aflată printre cedri întunecați la marginea parcului, aidoma unei cochilii gigantice abandonate după un flux anormal de înalt.

În dormitorul ei de la ultimul etaj, Katherine se trezi și rămase întinsă, privind razele de soare ce se strecurau printre obloanele din baga ale ferestrei. Știa că era nefericită, dar la început nu înțelese motivul.

Apoi își aminti evenimentele din seara trecută: atacul din Foale și ucenicul acela sărman, tânăr și drăguț, care pornise în urmărirea asasinei și fusese el însuși ucis. Katherine plecase în fugă după tatăl ei, dar până ajunsese la toboganul pentru deșeuri totul se terminase; un tânăr Ucenic Inginer tocmai se îndepărta, împleticindu-se, iar chipul său șocat era la fel de alb ca hainele din cauciuc, și în spatele lui își găsise tatăl, palid și furios, înconjurat de polițai. Katherine nu-l mai văzuse niciodată arătând așa și nici nu-i mai auzise tonul aspru și nefiresc al vocii cu care se răstise la ea și-i ceruse să plece direct acasă.

O părticică a ei nu-și dorea decât să se ghemuiască și să-și reia somnul, dar trebuia să-și vadă tatăl și să se asigure că totul era bine. Dădu pătura la o parte și se sculă, strângând hainele pe care le purtase în seara trecută și care zăceau mototolite pe podea, încă mirosind a cuptoare.

Dincolo de ușa dormitorului, un coridor cu plafon arcuit cobora lin, curbându-se spre interior, ca un amonit. Katherine se grăbi prin el, oprindu-se să-și aducă omagiile înaintea statuii lui Clio, zeița Istoriei, aflată într-o firidă de lângă ușa sufrageriei. În alte firide se găseau comori aduse de tatăl ei din expediții: cioburi de ceramică, fragmente de tastaturi de computere și craniile metalice ruginite ale Stalkerilor, soldații aceia bizari, pe

jumătate mecanici, dintr-un război uitat. Ochii lor din sticlă, fisurați, o priviră cu răutate pe Katherine când trecu în grabă.

Tata își bea cafeaua în atrium, spațiul mare și deschis din centrul casei. Încă mai purta halatul de casă, iar chipul lui avea o mină serioasă în timp ce se plimba înainte și înapoi printre ghivecele cu ferigi. Fu îndeajuns să-i vadă ochii, și Katherine înțelese că tatăl ei nu dormise deloc.

— Tată? rosti ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Ah, Kate! Se apropie și o strânse în brațe. Ce mai seară!

— Bietul băiat, șopti Katherine. Bietul Tom! Bănuiesc că n-au… *găsit* nimic?

Valentine clătină din cap.

— Asasina l-a tras după ea când a sărit. Amândoi s-au înecat în noroaiele din Lumea de Afară sau au fost striviți sub șenile.

— Oh! șopti Katherine și se așeză pe marginea unei mese, fără măcar să-l observe pe Câine când se apropie încet și-și rezemă capul mare pe genunchiul ei.

„Bietul Tom!” gândi ea din nou. Fusese atât de drăguț, atât de dornic să lase o impresie bună. Katherine îl plăcuse cu adevărat. Ba chiar se gândise să-l roage pe tata să-l aducă să lucreze în Casa Clio, pentru ca ea și Câine să-l poată cunoaște mai bine. Acum însă el era mort, sufletul îi coborâse în Tărâmul fără Soare și trupul îi zăcea rece în noroi, undeva în urma orașului.

— Lordul Primar nu-i încântat, rosti Valentine privind ceasul. Un asasin liber în Foale, de capul lui, în chiar prima zi a revenirii Londrei pe Terenul de Vânătoare… O să coboare aici personal, ca să discutăm. Poți să stai cu mine, cât îl aștept? Dacă vrei, poți să mănânci micul meu dejun. Pe masă găsești cafea… chifle… unt. Eu n-am deloc poftă de mâncare.

Nici Katherine nu avea poftă de mâncare, dar se uită pe masă și văzu o raniță de piele ponosită pe partea opusă a tăbliei. Era cea pe care asasina o scăpase seara trecută în Foale, iar conținutul îi fusese etalat cu grijă, ca exponatele dintr-un muzeu ciudat: un bidonaș din metal pentru apă, o trusă de prim-ajutor, niște sfoară, câteva fâșii de carne uscată ce părea mai tare decât limbile bocancilor vechi, și o foaie de hârtie, boțită și pătată, pe care fusese capsată o fotografie. Katherine o ridică. Era un formular de identitate, eliberat într-un oraș numit „Strole”, murdar și decolorat, care începuse să se rupă acolo

unde fusese îndoit. Înainte de-a apuca să vadă ce scrie, privirea îi fu atrasă de fotografie și icni.

— Tată! Fața ei!

Valentine se întoarse, o văzu ținând hârtia și i-o smulse din mână cu un strigăt nervos:

— Nu, Kate! Asta nu-i pentru ochii tăi! De fapt nu-i pentru ochii nimănui…

Își scoase bricheta și, cu grijă, aprinse un colț al formularului, pe care-l îndesă în scrumiera de pe biroul său, în timp ce ardea. Apoi își reluă mersul agitat prin încăpere, iar Katherine îl privi fără să se clintească. În cei zece ani de când sosise în Londra, fata ajunsese să-l considere nu doar tatăl ei, ci și cel mai bun prieten. Le plăceau aceleași lucruri, râdeau la aceleași glume și niciodată nu aveau secrete unul față de celălalt dar acum vedea că tata îi ascundea ceva legat de fata aceea. Nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat.

— Cine-i? îl întrebă ea. O cunoști din vreo expediție? Este foarte tânără și foarte… Ce-o fi pățit la *față*?

Se auziră pași, o bătaie în ușă, după care Pewsey dădu buzna înăuntru.

— Lordul Primar e pe drum, șefu'.

— Deja? icni Valentine.

— Mă tem că da. Gench tocmai l-a văzut traversând parcul în gândacul lui. Zicea că nu părea încântat.

Nici Valentine nu părea încântat. Își înhăță hainele aruncate pe spătarul scaunului și încercă să se facă prezentabil. Katherine păși spre el ca să-l ajute, dar bărbatul îi făcu semn să plece, așa că-l sărută scurt pe obraz și ieși urmată de Câine. Prin ferestrele ovale mari ale salonului, zări un gândac oficial alb care intra pe porțile Casei Clio. În fața sa alerga un grup de soldați, purtând armurile roșii-strălucitoare ale Beefeaters, gărzile personale ale Lordului Primar. Soldații ocupară poziții în jurul grădinii, ca niște ornamente hidoase de peluză, în timp ce Gench și unul dintre servitori se grăbiră să înainteze pentru a deschide capacul din plasticlă al gândacului. Lordul Primar coborî și porni cu pas mare spre casă.

Magnus Crome era conducătorul Londrei de aproape douăzeci de ani, însă nu arăta *deloc* ca un Lord Primar. În cărțile de istorie ale Katherinei, Lorzii Primari erau bărbați dolofani, veseli și rumeni la față, pe când Crome era costeliv ca o cioară bătrână și

de două ori mai sumbru. Nici măcar nu purta veșmintele stacojii ce fuseseră mândria și bucuria altor primari, ci continua să îmbrace haina lungă de cauciuc alb și păstra pe frunte roata roșie a Ghildei Inginerilor. Lorzii Primari anteriori își îndepărtaseră însemnul Ghildei din care făcuseră parte, pentru a demonstra că serveau întreaga Londră, dar lucrurile se schimbaseră după ce Crome ajunsese la putere – și chiar dacă unii spuneau că nu era corect ca același ins să fie șeful Inginerilor și Lord Primar, recunoșteau totuși că făcea o treabă bună la conducerea orașului.

Katherinei nu-i plăcea. Nu-l plăcuse niciodată, deși fusese bun cu tatăl ei, și n-avea chef să-l întâlnească în dimineața aceasta. De îndată ce auzi deschizându-se irisul ușii din față, ea se grăbi să iasă pe coridor și porni în susul lui, chemându-l încetișor pe Câine s-o urmeze. Se opri imediat după primul cot, se piti într-o nișă puțin adâncă și puse vârfurile degetelor pe capul lupului ca să-l silească să stea nemișcat. Își dădea seama că tatăl ei fusese copleșit de un necaz teribil și nu intenționa să-i îngăduie să-i ascundă adevărul, de parcă mai era un copil.

După câteva secunde îl zări pe Gench sosind la ușa atriumului, strângându-și pălăria în mâini.

— Pe-aici, Înălțimea Voastră, bolborosi el, plecându-se. Atenție la treaptă, Înălțate Primar.

Aproape imediat după el apăru Crome. Se opri o clipă și întoarse brusc capul într-o parte și-n cealaltă, într-un fel foarte reptilian, iar Katherine simți cum privirea lui mătură coridorul ca un crivăț dinspre Pustiurile Gheții. Se strânse și mai mult în nișă și se rugă lui Quirke și lui Clio să nu fie văzută. Pentru o clipă auzi răsuflarea Lordului Primar și scârțâiturile, și scrâșnetele slabe ale hainei sale din cauciuc. Apoi Gench îl conduse în atrium și pericolul dispăru.

Ținând strâns cu o mână de zgarda lui Câine, fata se întoarse tiptil la ușă și ascultă. Putea auzi glasul tatii pe care și-l imagină stând lângă fântâna ornamentală, în vreme ce oamenii lui îl conduceau pe Crome la un scaun. Tata începu apoi un comentariu politicos despre vreme, dar glasul rece și subțire al Lordului Primar îl întrerupse:

— Valentine, am citit raportul tău despre escapada de aseară. Mă asiguraseși că s-a rezolvat problema întregii familii.

Katherine tresări de lângă ușă, de parcă fusese arsă cu fierul roșu. Cum îndrăznea bătrânul ăla să-i vorbească așa tatii? Nu mai voia să audă nimic, totuși, curiozitatea o învinse și-și lipi din nou urechea de lemnul ușii.

— … un spectru din trecutul meu, spunea tata. Nu-mi pot închipui cum a scăpat. Și numai Quirke știe cum a ajuns să fie atât de agilă și de șireată. Acum însă e moartă. La fel ca băiatul care a prins-o, bietul Natsworthy…

— Ești sigur în privința asta?

— Amândoi au căzut din oraș, Crome.

— Asta nu înseamnă nimic. Călătorim acum pe teren moale și e posibil să fi supraviețuit. Trebuia *să fi trimis oameni jos, să verifice.* Nu uita – habar n-avem *câte* știa fata despre activitatea mamei ei. Dacă i-ar spune altui oraș că noi avem MEDUSA, înainte de-a fi pregătiți s-o folosim…

— Știu, știu, îl întrerupse Valentine iritat și Katherine auzi un scaun trosnind când tata se trânti pe el. O să iau *13th Floor Elevator* și-o să mă întorc, să văd dacă pot găsi trupurile…

— Nu, ordonă Crome. Am alte planuri pentru tine și pentru nava ta aeriană. Vreau să zbori în față și să vezi ce se află între Londra și obiectivul ei.

— Asta-i o treabă pentru o navă-cercetaș a Comitetului Planificării, nu pentru *Elevator*…

— Ba nu, se răsti din nou Lordul Primar. Nu vreau ca prea mulți oameni să știe unde ducem orașul. Vor afla asta la momentul potrivit. În plus, am în minte o sarcină pe care ți-o pot încredința doar ție.

— Și fata?

— Nu-ți face griji în privința ei. Am un agent pe care ne putem bizui c-o va urmări și va termina treaba pe care tu ai ratat-o. Concentrează-te asupra pregătirii navei tale.

Întâlnirea se termină. Katherine îl auzi pe Lordul Primar pregătindu-se să plece și se grăbi să străbată coridorul înainte ca ușa să se deschidă, în timp ce gândurile ei se roteau mai rapid decât una dintre mașinile de spălat din Sala Tehnologiei Antice din Muzeul Londrei.

Reveni în odaia ei și se așeză ca să se gândească la tot ce auzise. Sperase să rezolve un mister, dar acesta se încâlcise și mai mult. Acum nu mai era sigură decât de un lucru: tata avea un secret. Până atunci el nu-i ascunsese absolut nimic.

Întotdeauna îi spusese totul, îi ceruse părerea și-i solicitase sfatul, însă acum șușotise cu Lordul Primar despre fata care era „un spectru din trecutul lui” și despre un agent care avea să fie trimis în urmă ca să caute și să facă... ce anume? Era oare posibil ca Tom și asasina să fi supraviețuit într-adevăr? Și de ce-l trimitea Lordul Primar pe tata într-un zbor de recunoaștere atât de secretos? Și de ce nu voia el să anunțe încotro se îndrepta Londra? Și ce naiba mai era și *MEDUSA*?

Capitolul 6: Speedwell

Merseră toată ziua, căznindu-se să înainteze prin cicatricea brăzdată de Londra în solul moale al Terenului de Vânătoare. Orașul nu le dispărea niciodată din vedere, dar devenea tot mai mic și mai mic, din ce în ce mai distant, îndepărtându-se de ei spre est, și Tom înțelese că în curând putea fi pierdut pentru vecie dincolo de orizont. Singurătatea îl sfâșia. Nu se bucurase niciodată foarte mult de viața lui ca Ucenic Istoric (Clasa a Treia), dar acum anii pe care-i petrecuse în Muzeu i se păreau un vis minunat, de aur. Descoperi că-i lipseau bătrânul și pretențiosul dr. Arkengarth și infatuatul Chudleigh Pomeroy. Ducea dorul cușetei sale din dormitorul în care trăgea curentul, al programului prelungit de lucru și, de asemenea, al Katherinei Valentine, deși n-o cunoscuse decât pentru câteva minute. Uneori, dacă închidea ochii, îi putea zări chipul destul de clar, privirea cenușie și blândă, și zâmbetul fermecător. Era sigur că fata nu știa ce fel de om era tatăl ei...

— Vezi pe-unde mergi! se răsti Hester, iar Tom deschise ochii și-și dădu seama că fusese cât pe-aici s-o conducă peste marginea uneia dintre urmele de șenile ce se căscau adânci.

Își continuară drumul, iar băiatul începu să-și spună că, dintre toate lucrurile din oraș, cel mai mult ducea dorul mâncării. Hrana care li se servea în cantina Ghildei nu fusese niciodată abundentă, dar era mai bună decât nimic, iar acum avea parte exact de nimic. Când o întrebă pe Hester cu ce aveau să supraviețuiască aici, ea îi răspunse doar:

— Pun prinsoare că acum regreți că mi-ai pierdut ranița, băiatule londonez. Aveam în ea niște pastramă bună de câine.

La începutul după-amiezii ajunseră la niște tufișuri cenușiu-spălăcite, care nu fuseseră complet îngropate de șenilele Londrei, și Hester rupse câteva frunze, pe care le zdrobi între două pietre.

— Ar fi fost mai bune dacă erau gătite, rosti ea pe când înghițeau terciul acela vegetal oribil. În raniță aveam și cu ce aprinde focul.

Mai târziu, fata prinse o broască în una dintre bălțile adânci formate deja în urmele în zigzag lăsate de șenile. Nu-i oferi lui Tom să se înfrupte alături de ea, iar băiatul încercă să n-o privească atunci când o mâncă.

Încă nu știa ce să creadă despre ea. În majoritatea timpului tăcea și-l străpungea cu o privire atât de fioroasă când Tom încerca să i se adreseze, încât el învăță iute să meargă în tăcere. Totuși, uneori, cu totul pe neașteptate, Hester începea să vorbească.

— Terenul suie, spuse la un moment dat. Asta înseamnă că Londra va înainta mai încet. Ar irosi combustibil dacă ar merge cu viteză maximă la deal.

Iar apoi, după una sau două ore:

— Mama spunea că Orașele Tracțiunii sunt tâmpite. Mai spunea că aveau un rost acum o mie de ani, când existau cutremure și vulcani, iar ghețarii înaintau spre sud. Acum însă merg de colo-colo și se mănâncă între ele, fiindcă oamenii sunt prea proști ca să le oprească.

Lui Tom îi plăcea s-o audă vorbind, deși considera că mama ei părea o Antitracționistă periculoasă. Dar când încerca să susțină conversația, ea amuțea iarăși și mâna i se ridica și-i acoperea chipul. Era de parcă în același corp slăbuț s-ar fi găsit două Hester: o răzbunătoare înverșunată, care se gândea doar la uciderea lui Valentine, și o fată isteață, iute și plăcută, pe care o percepea uneori examinându-l dinapoia măștii de cicatrice. Se întrebă dacă nu cumva era ușor nebună. Oricine ar fi fost împins în brațele nebuniei dacă și-ar fi văzut părinții uciși sub ochii săi.

— Cum s-a-ntâmplat? o întrebă cu blândețe. Mă refer la ai tăi, ești sigură că Valentine i-a…?

— Taci și mergi, zise ea.

Dar mult după căderea nopții, când se ghemuiră într-o adâncitură din noroi pentru a scăpa de vântul rece, fata începu pe neașteptate să-și spună povestea.

— M-am născut pe pământul gol, zise ea, dar nu era ca aici. Am trăit pe Insula Stejarilor, hăt în vest. Cândva făcea parte din Terenul de Vânătoare, însă cutremurele au înecat tot terenul din jur și au făcut din locul acela o insulă, prea departe de coastă pentru a fi atacată de un oraș flămând și prea stâncoasă ca să poată fi ajunsă de orașele amfibii. Era minunată: dealuri verzi, întinderi de piatră și pâraie ce curgeau prin codri de stejari noduroși, cenușii de licheni –, iar copacii înșiși erau lățoși ca niște câini bătrâni.

Tom se înfioră. Toți londonezii știau că doar sălbaticii trăiau pe pământul gol.

— Eu prefer să am sub picioare o punte zdravănă, spuse el, însă Hester nu păru să-l audă; cuvintele i se revărsau din gura deformată de parcă nu le mai putea controla.

— Acolo exista un oraș numit Dunroamin'. Fusese mobil cândva, însă oamenii obosiseră să fugă întruna de orașele mari, așa că l-au dus plutind până la Insula Stejarilor, i-au demontat roțile și motoarele și l-au îngropat în versantul unui deal. Stătea acolo de o sută de ani, sau mai bine, și n-ai fi știut niciodată că se mișcase cândva.

— Dar asta-i groaznic! icni Tom. E de-a dreptul Antitracționist!

— Mama și tata locuiau ceva mai departe de oraș, urmă Hester ignorându-l complet. Aveau o casă la marginea smârcurilor, acolo unde pătrunde marea. Tata era fermier, iar mama era istoric ca tine – numai că mult mai inteligentă decât ești tu, bineînțeles. Pleca în fiecare vară în nava ei aeriană, scotocind după TehAnt, și toamna se întorcea acasă. În serile de iarnă, urcam în biroul ei din mansardă și mâncam pâine prăjită cu brânză, iar ea îmi povestea despre aventurile pe care le avusese. Iar apoi, acum șapte ani, m-am trezit într-o noapte și am auzit glasuri care se certau în mansardă. Am suit pe scară și am tras cu ochiul, și l-am văzut pe Valentine. Îl știam fiindcă era prieten cu mama și poposea la noi când era în trecere. Atât doar că în noaptea aia nu părea prea prietenos. „Dă-mi mașinăria, Pandora", repeta întruna. „Dă-mi MEDUSA". Nu m-a văzut, deși eram în capătul scării și mă uitam în mansardă, prea speriată ca să intru și prea speriată ca să cobor. Valentine stătea cu spatele la mine, iar mama era în fața lui, ținând o mașinărie, și a zis: „Du-te naibii, Thaddeus, eu am găsit-o și-i a *mea*!", iar atunci Valentine și-a scos sabia și… și…

Hester făcu o pauză să-și tragă răsuflarea. Ar fi vrut să se oprească, dar se lăsase cuprinsă de un val de amintiri care o purta în trecut spre noaptea aceea, spre încăperea aceea și sângele ce împroșcase hărțile stelare ale mamei aidoma desenului unei noi constelații.

— După care el s-a întors și m-a văzut privindu-l. A repezit sabia spre mine, dar m-am lăsat pe spate, așa că mi-a brăzdat doar fața, iar eu am căzut pe scară. Probabil a crezut că m-a ucis. L-am auzit ducându-se la biroul mamei, unde a început să scotocească prin hârtiile ei, așa că m-am ridicat și-am fugit. Tata zăcea pe podeaua bucătăriei; și el era mort. Până și câinii fuseseră uciși. Am ieșit din casă și am văzut nava mare și neagră a lui Valentine amarată în spatele grădinii; lângă ea, așteptau oamenii săi. Când m-au zărit, au pornit după mine, dar am scăpat. Am fugit la debarcader și am suit în schiful tatii. Cred că intenționam să mă duc la Dunroamin' și să cer ajutor – eram mică și credeam că un doctor i-ar putea ajuta pe mama și pe tata. Însă durerea și sângele pierdut mă slăbiseră... Am izbutit cumva să dezleg parâma bărcii, apoi curentul m-a purtat în larg și când m-am trezit eram pe țărmul Terenului de Vânătoare. După aia, am trăit în Lumea de Afară. La început nu mi-am amintit prea multe. Era ca și cum, atunci când îmi brăzdase fața, pierdusem o parte din amintiri, iar restul se învălmășiseră laolaltă. Treptat însă am început să-mi amintesc ce se întâmplase și mi l-am adus aminte într-o bună zi pe Valentine și ceea ce făcuse. Atunci am decis să-l caut. Să-l găsesc și să-l ucid, la fel cum și el îmi ucisese părinții.

— Dar ce era mașinăria aia? întrebă Tom, după o tăcere prelungă. MEDUSA aia?

Hester strânse din umeri. (Era prea întuneric ca băiatul s-o poată vedea, dar *o auzi* strângând din umeri, îi auzi mișcarea umerilor sub hainele murdare.)

— Ceva ce găsise mama. TehAnt. Nu părea deloc importantă. Parcă era o minge de fotbal din metal, foarte lovită și zgâriată. Însă pentru ea a omorât-o Valentine.

— Acum șapte ani, murmură Tom. Atunci a fost numit domnul Valentine la conducerea Ghildei. Se spunea că găsise ceva în Lumea de Afară și Crome a fost atât de mulțumit, încât l-a promovat, trecând peste Chudleigh Pomeroy și toți ceilalți. Dar

n-am auzit niciodată ce anume găsise. Și până acum nu auzisem nici de MEDUSA.

Hester nu-i răspunse. După câteva minute începu să sforăie.

Tom rămase treaz multă vreme, sucind și răsucind întruna povestea aceea în minte. Se gândea la visurile lui cu ochii deschiși, care-l ajutaseră să răzbată prin zilele lungi și plicticoase din Muzeu. Visase că va avea o aventură în Lumea de Afară, alături de o fată frumoasă, pe urmele unui ucigaș periculos, dar nu-și imaginase niciodată că va fi atât de umed și de frig, sau că-l vor durea atât de rău picioarele, sau că ucigașul va fi eroul cel mai de seamă al Londrei. Cât despre fata frumoasă…

Sub lumina slabă a razelor lunii, se uită la ruina teribilă a feței lui Hester Shaw, care se strâmba sfidător chiar și în somn. Acum o înțelegea mai bine pe fată. Ea îl ura pe Valentine, dar se ura pe sine încă și mai mult, fiindcă era atât de urâtă și fiindcă rămăsese în viață în timp ce părinții ei muriseră. Își aminti ce simțise el la Marea Prăbușire, când se întorsese acasă și-și găsise locuința turtită și părinții morți. Atunci crezuse că totul era cumva vina lui. Se simțise copleșit de vinovăție, pentru că nu fusese acolo, să moară împreună cu ei.

„Trebuie s-o ajut”, își spuse el. „N-o voi lăsa să-l omoare pe domnul Valentine, dar voi găsi o cale de-a afla adevărul. Dacă *există* un adevăr. Poate că mâine Londra va mai încetini nițel și pe Hester n-o va durea la fel de rău piciorul. Până la apus am fi în oraș și *cineva* ne va asculta…”

•••

Însă când se treziră în dimineața următoare, descoperiră că orașul se îndepărtase și mai mult, iar rana lui Hester se înrăutățise. Acum fata gemea de durere aproape la fiecare pas; chipul îi căpătase culoarea zăpezii vechi, iar sângele din rană îi îmbibase bandajele și picura în cizmă. Tom se blestemă în gând fiindcă aruncase cămașa zdrențuită și pentru că Hester pierduse ranița din cauza lui și odată cu ea trusa de prim-ajutor…

Pe la mijlocul dimineții, prin perdele mișcătoare de burniță, întrezăriră ceva în față. O movilă de zgură și cenușă fusese împrăștiată peste urmele de șenile, evacuată de Londra în ziua anterioară. Lângă ea staționa un orășel ciudat și, pe măsură ce se apropiară, Hester și Tom văzură că oameni suiau și coborau

pe mormanele acelea, examinând bucăți de metal topit și fragmente de combustibil nears.

Imaginea le dădu speranțe și iuțiră pasul într-acolo. Până la începutul după-amiezii, mergeau în umbra roților uriașe ale orășelului și Tom se zgâi în sus, uimit, spre unicul său nivel. Era mai mic decât multe clădiri din Londra și părea construit din lemn de o persoană a cărei cunoaștere în dulgherie se limita la baterea de cuie, dublată de o rugă pentru ca ansamblul să reziste. În spatele primăriei orașului, care aducea cu un șopron, se ridicau hornurile uriașe și strâmbe ale unei baterii de motoare experimentale.

— Bun sosit! strigă un bărbat înalt, cu barbă albă, care coborî de pe maldărul de zgură; în urma lui fluturau faldurile mantiei cafenii și murdare. Bun sosit în Speedwell. Eu sunt Orme Wreyland, Primarul. Vorbiți angliș?

Hester rămase tăcută, suspicioasă, dar Tom consideră că bătrânul părea destul de prietenos. Înaintă și rosti:

— Te rugăm, domnule, avem nevoie de niște mâncare și de un doctor care să se uite la piciorul prietenei mele…

— Nu sunt prietena ta, șuieră Hester. Și n-am nicio problemă la picior.

Însă era albă ca varul, tremura și fața îi strălucea de transpirație.

— Oricum, în Speedwell nu există niciun doctor, hohoti Wreyland. Nici măcar unul. Cât despre mâncare… Ei bine, sunt vremuri grele. Aveți ceva de vânzare?

Tom își pipăi buzunarele tunicii. Avea bani, dar se îndoia că banii londonezi l-ar fi interesat pe Orme Wreyland. Apoi atinse un obiect dur. Era sidiul pe care-l găsise în Foale. Îl scoase și-l privi melancolic pentru o clipă, după care i-l întinse bătrânului. Intenționase să i-l dăruiască într-o bună zi Katherinei Valentine, însă acum hrana era mai importantă.

— Drăguț! Foarte drăguț! admise Wreyland, înclinând discul și admirând curcubeiele ce unduiau pe suprafața sa. Nu prea util, dar merită câteva nopți de adăpost și nițică mâncare. Hrana nu-i grozavă, însă e mai bună decât nimic…

•••

Avusese dreptate: *nu era* grozavă, dar Tom și Hester o înfulecară oricum cu lăcomie, după care întinseră castroanele, cerând încă o porție.

— E făcută în mare parte din alge, explică Wreyland în vreme ce soția lui le mai trânti câte un polonic din terciul albăstrui. Le creștem în cuve sub sala principală a mașinilor. Deloc gustoasă, dar ține sufletul și trupul laolaltă când recolta e slabă și, între noi fie vorba, recolta n-a fost niciodată mai slabă. De-aia am fost atât de bucuroși să dăm peste mormanul ăla de gunoaie prin care scotoceam.

Tom aprobă din cap, se lăsă pe spate în scaun și privi prin locuința lui Wreyland. Era o odăiță de forma unei felii dintr-o roată de cașcaval, deloc ceea ce s-ar fi așteptat din partea reședinței primarului –, dar pe de altă parte nici Orme Wreyland nu era tocmai ceea ce s-ar fi așteptat din partea unui primar. Bătrânul jerpelit părea să conducă un oraș format în principal din propria lui familie: fii și fiice, nepoți și nepoate, ca și soți și neveste sosiți la bord când se întâlniseră cu alte orașe.

Wreyland nu era un bărbat fericit.

— Nu-i deloc amuzant să conduci un oraș de tracțiune, repeta el frecvent. Nu, nu-i deloc amuzant, cel puțin în timpurile noastre. A fost o vreme când un oraș mititel ca Speedwell își putea vedea destul de sigur de treburi, fiindcă era prea mic pentru ca alte orașe să se sinchisească să-l mănânce. Nu însă și acum. Acum prăzile s-au împuținat rău de tot. Toți cei pe care-i zărim vor să ne înfulece. Chiar ieri am fost siliți să fugim din fața unuia. Era unul dintre *Villes Mobiles* alea mari, vorbitoare de francă. Și vă-ntreb, cu ce-ar fi putut fi de folos un pitic ca Speedwell unui monstru din ăia? Abia dacă i-am fi stârnit foamea mai tare. Și totuși ne-au alergat serios.

— Înseamnă că aveți un oraș foarte rapid, comentă Tom.

— Ah, da, încuviință Wreyland radiind, iar soția lui interveni:

— O sută șaizeci de kilometri pe oră, viteza maximă. Asta-i opera lui Wreyland. I-un vrăjitor cu motoarele lui alea mari.

— Ne-ați putea ajuta? întrebă Tom, aplecându-se înainte în scaun. Trebuie s-ajungem cât mai repede la Londra. Sunt sigur c-o puteți prinde din urmă și e posibil ca pe drum să întâlniți și alte mormane de deșeuri…

— Nu, flăcăule, clătină Wreland din cap. Nu merită să te obosești după ce aruncă Londra în ziua de azi. Totul e reciclat acum, când prăzile s-au împuținat. Păi, îmi amintesc vremurile când mormanele de deșeuri ale orașelor presărau Terenul de Vânătoare ca dealurile. Oho-ho, pe-atunci găseai chestii bune!

Dar acum s-a zis cu ele. În plus, se înfioră bărbatul, nu mi-aș apropia orășelul prea mult de Londra sau de altă metropolă. În zilele noastre nu mai poți avea încredere în ele. S-ar întoarce și ne-ar înghiți pe nemestecate. Hap! Nu, nu.

Tom încuviință, străduindu-se să nu-și trădeze dezamăgirea. Aruncă o privire către Hester, dar fata ținea capul plecat și părea adormită, sau poate că-și pierduse cunoștința. El spera că erau doar efectele mersului îndelungat și al stomacului plin, dar când dădu să se ridice ca s-o verifice dacă se simțea bine, Wreyland zise:

— Îți propun însă altceva, flăcăule – să vă ducem la iarmaroc!

— La ce?

— La iarmaroc, la târg! Este o reuniune a orașelor mici, la vreo două zile de mers spre sud-est de-aici. Noi mergeam oricum acolo.

— La iarmaroc vor fi multe orașe, aprobă doamna Wreyland. Și chiar dacă niciunul dintre ele nu va fi dispus să vă ducă pe tine și pe prietena ta la Londra, veți găsi un negustor aerian care s-o facă. La un iarmaroc nu se poate să nu vină negustori aerieni.

— Eu..., rosti Tom apoi se opri.

Nu se simțea foarte bine. Odaia păru să se clatine, apoi începu să se rotească precum un Ochecran dezacordat. O privi pe Hester și văzu că lunecase de pe scaun pe podea. Zeii gospodăriei Wreyland rânjeau spre el din altarul lor de pe perete și unul dintre ei părea că vorbește cu glasul lui Orme Wreyland:

— În mod sigur vor fi nave aeriene acolo, Tom, la iarmaroace vin mereu nave aeriene...

— Mai vrei niște alge, scumpule? întrebă doamna Wreyland, când băiatul căzu în genunchi.

De undeva de la mare depărtare, o auzi spunând:

— A durat al naibii de mult să-și facă efectul, nu, Ormey?

Apoi Wreyland răspunse:

— Dulceața mea, data viitoare trebuie să punem o doză mai mare.

Iar după aia desenele rotitoare de pe covor se ridicară și se împletiră în jurul lui Tom, trăgându-l în jos, într-un somn care era moale ca lâna și plin cu vise despre Katherine.

Capitolul 7: Înalta Londră

Deasupra Nivelului Unu, deasupra magazinelor animate din Mayfair și Piccadilly, deasupra lui Quirke Circus, unde statuia salvatorului Londrei stă mândră pe coloana ei canelată din oțel, Nivelul Suprem atârnă peste oraș ca o coroană de fier, susținută de pilaștri imenși. Este cel mai mic, cel mai înalt și cel mai important dintre cele șapte Niveluri și deși acolo se află doar trei clădiri, ele sunt cele mai mărețe din Londra. Spre pupă se ridică turnurile Palatului Ghildelor, unde toate Ghildele, mici și mari, își au sediile și se reunesc în consilii o dată pe lună. Vizavi de el se găsește clădirea în care sunt luate deciziile importante: gheara din sticlă neagră a Ingineriumului. Între ele este Saint Paul, templul creștin antic pe care Quirke l-a reconstruit aici sus când a transformat Londra într-un Oraș al Tracțiunii. Acum este o imagine tristă, acoperit de schele și rezemat de proptele, pentru că n-a fost niciodată menit să se miște, iar călătoriile Londrei au zguduit teribil pietrăria veche. Dar în scurt timp va fi redeschis publicului: Ghilda Inginerilor promisese că-l va restaura și, dacă asculți cu atenție, poți auzi burghiele și ciocanele celor care lucrează înăuntru.

Magnus Crome le aude în timp ce gândacul lui toarce prin umbra vechii catedrale, mergând spre Inginerium. Auzul lor îi aduce pe buze un surâs slab, secret.

În Inginerium, lumina soarelui este ținută la respect dincolo de ferestrele negre. O strălucire rece de neon scaldă pereții metalici și aerul miroase a antiseptic, pe care Crome îl consideră o ușurare salutară după duhoarea de flori și gazon proaspăt tuns care plutește deasupra Înaltei Londre în ziua aceasta caldă de primăvară. O tânără ucenică ia poziție de drepți la intrarea lui în holul recepției și-și înclină capul ras când Crome latră:

— Du-mă la Twix.

O cabină monorai așteaptă. Ucenica îl ajută pe Lordul Primar să intre, apoi îl duce, suind o spirală lentă, prin inima Ingineriumului. Trec pe rând pe lângă etaje de birouri, săli de conferințe și laboratoare, în care, prin pereții din sticlă jivrată se întrezăresc formele unor mașinării stranii. Oriunde ar privi, Crome își vede Inginerii la treabă, meșterind cu fragmente de TehAnt, efectuând experimente pe șoareci și câini, sau

călăuzind grupuri de copii cu țestele rase, care au sosit într-o excursie de o zi de la grădinițele Ghildei din Adâncul Foalelor. Bărbatul se simte în siguranță și mulțumit aici, în sanctuarul interior curat și strălucitor al Ghildei sale. Îl face să-și amintească de ce iubește Londra atât de mult și de ce și-a dedicat toată cariera descoperirii de modalități prin care s-o țină în mișcare.

Pe când fusese tânăr ucenic, cu mulți ani în urmă, Crome citise prognoze sumbre care afirmau că prăzile se împuținau și că Orașele Tracțiunii erau sortite pieirii. Decisese atunci că opera vieții sale va fi să demonstreze că prognozele acelea se înșelaseră. Ascensiunea cu ghearele și cu dinții până în vârful Ghildei, iar apoi pe jilțul Lordului Primar, însemnase numai începutul. Legile lui nemiloase privind reciclarea și stoparea risipei fuseseră doar rezolvări temporare. Acum e aproape pregătit să-și dezvăluie adevăratul plan.

Totuși, mai întâi trebuie să se asigure că fata Shaw nu mai poate provoca necazuri.

Cabina se oprește fâșâind în fața unuia dintre laboratoarele superioare. O femeie scundă, rotundă ca un butoi și îmbrăcată în haine albe, așteaptă la intrare, foindu-se nervoasă de pe un picior pe altul. Evadne Twix este unul dintre cei mai buni Ingineri din Londra. Este adevărat că arată ca o mătușică excentrică și că-și împodobește laboratorul cu tablouri de flori și cățeluși (o încălcare evidentă a regulilor Ghildei), dar este absolut nemiloasă când vine vorba despre munca ei.

— Bună ziua, Lord Primar, surâde ea și face o plecăciune. Ce minunat să te revăd! Ai venit să-mi vizitezi copilașii?

— Vreau să-l văd pe Shrike, se răstește el și trece pe lângă femeie, care dansează în urma lui aidoma unei frunze prinse în siajul unui oraș aflat în mișcare.

Intră amândoi în laboratorul lui Twix și trec pe lângă Ingineri surprinși, care-și pleacă frunțile, pe lângă stelaje strălucitoare cu sticlărie și pe lângă mese pe care schelete de metal ruginit sunt reparate cu minuție și răbdare. Echipa lui Twix a petrecut ani de zile studiindu-i pe Stalkers, Oamenii Reînviați ale căror rămășițe sunt găsite uneori în Lumea de Afară, iar în ultima vreme a putut lucra pe mai mult decât simple rămășițe.

— Ați încheiat cercetările despre Shrike? întreabă Crome, în timp ce merge cu pas mare. Sunteți siguri că nu ne mai e de niciun folos?

— Ah, Lord Primar, ciripește femeia, am aflat tot ce s-a putut. E o operă fascinantă, dar pe de altă parte mult prea complicată decât e bine pentru el; aproape că și-a dezvoltat propria personalitate. Cât despre fixația lui stranie față de fata aceea… voi avea grijă ca noile mele modele să fie mult mai simple. Dorești să-l dezasamblez?

— Nu, răspunde Crome și se oprește înaintea unei uși mici și rotunde și atinge un buton, care o deschide ca pe un iris ocular. Intenționez să-mi țin promisiunea făcută lui Shrike. Și am un job pentru el.

Dincolo de ușă domnesc umbrele și izul de lubrifiant de mecanisme. O formă înaltă stă nemișcată lângă peretele opus. Când Lordul Primar pășește în cameră, doi ochi rotunzi, verzi, se aprind brusc ca niște faruri.

— Domnule Shrike! rostește Crome pe un ton aproape vesel. Cum ne simțim azi? Sper că nu dormeai?

— EU NU DORM, răspunde un glas din întuneric.

Este un glas oribil, strident ca scrâșnetul unor rotițe dințate ruginite. Până și Twix, care-l cunoaște bine, se cutremură sub hainele ei din cauciuc.

— VREI SĂ MĂ EXAMINEZI DIN NOU?

— Nu, Shrike, spune Crome. Mai ții minte ce m-ai avertizat când ai sosit prima dată la mine, acum un an și jumătate? Despre fata Shaw?

— ȚI-AM SPUS CĂ ESTE VIE ȘI CĂ SE ÎNDREAPTĂ SPRE LONDRA.

— Ei bine, se pare c-ai avut dreptate. A apărut exact așa cum ai spus că va face.

— UNDE ESTE? DU-MĂ LA EA!

— Mă tem că mi-e imposibil. A sărit printr-un tobogan pentru deșeuri, întorcându-se în Lumea de Afară.

Se aude un șuierat lent, ca aburul ce scapă printr-un ventil.

— TREBUIE SĂ MĂ DUC DUPĂ EA.

Crome zâmbește.

— Speram că vei spune asta. Una dintre navele aeriene de recunoaștere Goshawk 90 ale Ghildei mele a fost pregătită pentru tine. Piloții vor zbura înapoi pe urmele lăsate de oraș,

până veți găsi locul unde a căzut fata. Dacă ea și tovarășul ei sunt morți, toate bune și frumoase. Dacă sunt vii, ucide-i. Adu-mi corpurile lor.

— ȘI APOI? întreabă glasul.

— Și apoi, Shrike, răspunde Crome, îți voi da ce-ți poftește inima.

•••

Era o perioadă ciudată pentru Londra. Orașul continua să călătorească, cu o viteză destul de mare, ca și cum avea o pradă în fața ochilor, însă pe șesurile noroioase și cenușii din nord-vestul Terenului de Vânătoare nu se zărea niciun alt oraș și toți se întrebau care puteau fi planurile Lordului Primar.

— Nu putem continua pur și simplu în felul ăsta, îl auzi Katherine murmurând pe unul dintre servitorii ei. Mai spre est, sunt orașe mari de tot, care ne vor înghiți pe nemestecate și ne vor scuipa doar oscioarele!

Iar doamna Mallow, menajera, răspunse tot în șoaptă:

— Sukey Blinder, tu chiar nu știi nimic? N-a fost trimis tocmai domnul Valentine într-o expediție, ca să iscodească terenul din față? El și Magnus Crome au pus ochii pe un trofeu măreț de tot, poți să fii sigură-n privința asta!

Poate că la mijloc era într-adevăr un trofeu măreț, totuși, nimeni nu știa despre ce putea fi vorba, iar când Valentine se întoarse acasă pentru prânz, sosind de la altă întâlnire cu Ghilda Inginerilor, Katherine îl întrebă:

— De ce trebuie să te trimită tocmai *pe tine* într-un zbor de recunoaștere? Asta-i o treabă pentru Navigatori, nu pentru cel mai bun arheolog din lume. Nu-i corect!

Valentine oftă răbdător.

— Kate, Lordul Primar are încredere în mine. Și mă voi întoarce repede. În trei săptămâni. Cel mult o lună. Nu mai mult. Acum coboară cu mine în hangar să vedem ce-au meșterit Pewsey și Gench la nava mea.

•••

În mileniile scurse după Războiul de Șaizeci de Minute, tehnologia navelor aeriene atinsese niveluri pe care nici măcar Anticii nu le visaseră vreodată. Valentine construise în mod special *13th Floor Elevator,* utilizând o parte din banii primiți de la Crome pentru TehAnt pe care o găsise în călătoria întreprinsă de el în America, cu douăzeci de ani în urmă. Susținea că era

nava cea mai grozavă care fusese realizată vreodată, și Katherine nu vedea niciun motiv să se îndoiască de spusele lui. Bineînțeles că n-o ținea în portul aerian de la Nivelul Cinci, alături de negustorii de rând, ci la un doc aerian privat, la câteva sute de metri de Casa Clio.

Katherine și tatăl ei merseră într-acolo prin parcul însorit. Hangarul și platforma de metal din fața lor erau pline de oameni și „gândaci”, deoarece Pewsey și Gench începuseră să încarce *Elevatorul* cu provizii pentru zborul apropiat. Câine o luă repede înainte ca să adulmece stivele de lăzi și cutii: conserve de came, gaz ascensional, medicamente, truse pentru repararea găurilor navei, loțiuni solare, măști de gaz, costume ignifuge, arme, pelerine de ploaie, haine pentru vreme rece, echipamente pentru desenarea hărților, plite portabile, ciorapi de rezervă, căni din plastic, trei dinghii gonflabile și o cutie de carton pe care scria: „Pantofi anti-noroi Fundă pentru Lumea de Afară – *Cu Fundă nimeni nu se scufundă*!”

În umbrele hangarului, aștepta uriașa navă aeriană, a cărei anvelopă blindată, neagră și aerodinamică, era acoperită cu prelate. Ca întotdeauna, Katherine simți un fior la gândul că vasul acela imens avea să-l ridice pe tatăl ei în cer… și în același timp tristețe că pleca de lângă ea; căreia i se adăuga teama că era posibil ca el să nu se mai întoarcă niciodată.

— Of, rosti ea, păcat că nu pot să te-nsoțesc!

— Nu de data asta, Kate, dar poate că, într-o bună zi, o vei face.

— Asta-i din cauză că sunt fată? Așa ceva n-ar trebui să conteze, nu? Vreau să spun că, în vremurile Antice, femeilor li se îngăduia să facă aceleași lucruri pe care le făceau bărbații și oricum printre piloți se numără foarte multe femei. Chiar tu ai avut una în expediția din America, țin minte că am văzut fotografii cu ea…

— Nu-i vorba despre asta, zise tatăl ei și o strânse în brațe. Atât doar că acum poate fi periculos. Și oricum nu vreau să devii o aventurieră ca mine; vreau să stai aici, să termini școala și să ajungi o lady elegantă și frumoasă din Înalta Londră. Și, mai mult decât orice, vreau să-l oprești pe Câine să mai urineze peste lăzile mele cu supă…

După ce Câine fusese târât de lângă provizii și muștruluit, tatăl și fiica se așezară în umbra hangarului și Katherine spuse:

— Deci o să-mi zici unde te duci și de ce-i atât de important și de periculos?

— N-am voie să-ți spun nimic, răspunse Valentine privind-o cu coada ochiului.

— Haide, zău! izbucni ea în râs. Suntem cei mai buni prieteni, nu? Știi bine că nu voi spune nimănui. Și mor de curiozitate să știu încotro merge Londra! Toți de la școală își pun întrebarea asta. De zile întregi, ne-ndreptăm cu viteză maximă spre est. Nu ne-am oprit nici chiar când l-am înfulecat pe Salthook…

— Ei bine, recunoscu bărbatul, Crome m-a rugat să arunc o privire în Shan Guo.

Shan Guo era națiunea conducătoare a Ligii Antitracțiune, alianța barbară care controla vechiul subcontinent indian și ceea ce mai rămăsese din China, protejată de orașele flămânde printr-un lanț uriaș de munți și mlaștini ce marcau limitele răsăritene ale Terenului de Vânătoare. Katherine studiase despre ea la Geografie. Prin munții aceia exista o singură trecătoare, care era apărată de temutul oraș-fortăreață Batmunkh Gompa, Zidul-Pavăză, sub ale cărui tunuri fuseseră distruse o sută de orașe în primele secole ale Tracțiunii.

— Dar de ce acolo? întrebă ea. Londra nu poate s-ajungă acolo!

— Nici n-am zis că va ajunge, răspunse Valentine. Dar într-o bună zi e posibil *să fim nevoiți* să mergem la Shan Guo și să străpungem apărările Ligii. Știi cât de mult s-au împuținat prăzile. Orașele au început să flămânzească și să se atace unul pe altul.

Katherine se cutremură.

— Totuși, trebuie să existe și altă soluție, protestă ea. Nu putem discuta cu Lorzii Primari ai altor orașe și să aranjăm ceva?

Bărbatul râse încetișor.

— Mă tem că Darwinismul Municipal nu funcționează așa. E o lume în care orașele mai puternice le înghit pe cele mai slabe. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Crome este un om extraordinar și va găsi o cale.

Fata încuviință din cap cu un aer nefericit. Ochii tatii aveau din nou privirea aceea bântuită, hăituită. El tot nu-i mărturisise nimic despre asasină și acum era clar că-i mai ascundea și altceva, ceva despre expediția aceasta și despre planurile pe

care Lordul Primar le avea pentru Londra. Oare toate erau legate cumva între ele? Nu-l putea întreba direct despre lucrurile pe care le auzise în atrium, fără să admită că-l spionase. Totuși, doar pentru a-i vedea reacția, întrebă:

— Toate astea au vreo legătură cu fata aceea oribilă? *Ea* era din Shan Guo?

— Nu, răspunse prompt Valentine, și Katherine îl văzu pălind vizibil. A murit și nu există niciun motiv să ne mai facem griji în privința ei. Haide, zise el și se ridică brusc. Mai avem câteva zile împreună înainte să decolez, așadar, să profităm cât mai mult de ele. Să stăm lângă foc, să mâncăm pâine prăjită cu unt, să vorbim despre vremurile de altă dată și să nu ne gândim la… la fata aceea, sărmană și desfigurată.

Pe când traversau înapoi parcul, ținându-se de mână, o umbră lunecă peste ei; un Goshawk 90 plecase din Inginerium.

— Vezi? întrebă Katherine. Ghilda Inginerilor are propriile ei nave aeriene. Cred că nu-i frumos din partea lui Magnus Crome să te trimită departe de mine.

Însă tatăl ei își dusese mâna streașină la ochi și privea nava albă, care ocoli Nivelul Suprem și se îndepărtă iute spre vest.

Capitolul 8: Iarmarocul

Tom o visa pe Katherine. Fata mergea braț la braț cu el prin sălile familiare ale Muzeului, numai că în jur nu existau nici curatori, nici Ghildmeni, nimeni care să spună: „Lustruiește pardoseala, Natsworthy” sau „Șterge de praf sticlăria din secolul XLIII”. Îi prezenta locul de parcă era proprietatea lui, iar Katherine surâdea când băiatul îi explica detaliile machetelor navelor aeriene și modelul cel mare, în secțiune, al Londrei. În tot acest timp se auzea o muzică bizară, ca un geamăt, și abia când ajunseră în galeria de Istorie Naturală își dădură seama că era balena albastră, care le cânta.

Visul se destrămă, însă notele stranii ale cântecului balenei dăinuiră. Băiatul zăcea pe o punte din lemn care vibra. De ambele părți se ridicau pereți din lemn și razele soarelui dimineții se strecurau prin îmbinările scândurilor, iar deasupra o învălmășeală nebunească de tuburi, țevi și conducte se târa

peste tavan. Erau instalațiile sanitare din Speedwell, ale căror bolboroseli și gâlgâieli le crezuse în mod eronat a fi cântecul balenei albastre.

Tom se rostogoli pe o parte și privi prin odăiță. Hester stătea în capul oaselor, rezemată de peretele opus. Încuviință din cap când văzu că băiatul se trezise.

— Unde sunt? icni el.

— N-am știut că cineva chiar poate să întrebe una ca asta, comentă fata. Crezusem că-i numai ceva din romane. „Unde sunt?” Ce interesant.

— Nu, vorbesc serios, protestă Tom și se uită în jur la pereții grosolani și la ușa metalică îngustă. Suntem tot în Speedwell? Ce s-a-ntâmplat?

— Mâncarea, bineînțeles, răspunse ea.

— Vrei să zici că Wreyland ne-a drogat? Dar de ce?

Se ridică și porni spre ușa aflată de cealaltă parte a punții care se legăna.

— Nu te-obosi, îl avertiză Hester, e-ncuiată.

Băiatul o încercă oricum, dar ea avusese dreptate. Tom se împletici apoi până la perete și se uită printr-o crăpătură a lui. Văzu o pasarelă îngustă din lemn ce pâlpâia ca o imagine pe Ochecran, din cauza umbrei uneia dintre roțile lui Speedwell, care fulgera peste ea. Lumea de Afară gonea în exterior, părând mult mai stâncoasă și mai abruptă decât atunci când o văzuse ultima dată.

— De la ivirea zorilor, mergem spre sud prin sud-est, explică Hester cu un aer obosit înainte ca el să apuce să întrebe. Probabil de mai mult timp, dar am fost și eu adormită.

— Unde ne duc?

— De unde să știu?

Tom se așeză, rezemându-se cu spatele de peretele care vibra.

— Asta-i deci! rosti el. Londra trebuie să fie la sute de kilometri depărtare! Acum chiar că n-o să mai ajung niciodată acasă!

Hester nu zise nimic. Chipul îi era alb, astfel încât cicatricele ieșeau în evidență mai mult ca de obicei, iar în jurul piciorului ei rănit sângele îmbibase deja lemnul.

O oră trecu încetișor, apoi încă una. Uneori oamenii treceau grăbiți pe pasarela de afară și umbrele lor blocau razele subțiri

de lumină solară. Instalațiile sanitare bolboroseau încetișor. În cele din urmă, Tom auzi zgomotul descuierii unui lacăt. În partea de jos a ușii se deschise o trapă și chipul cuiva privi înăuntru.

— Toată lumea-i bine? se auzi un glas.

— Bine? zbieră Tom. Evident că nu suntem bine!

Se împletici spre ușă. Wreyland stătea în patru labe dincolo de ea, aplecându-se mult ca să poată vedea prin trapă (despre care băiatul suspecta că fusese cândva o ușiță pentru pisici). În spatele lui se vedeau picioarele încălțate în cizme ale câtorva dintre oamenii săi, care stăteau de pază.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Tom. Nu ți-am făcut niciun rău!

Bătrânul primar păru stânjenit.

— Asta-i adevărat, dragă băiete, dar, vezi tu, timpurile sunt grele, ba chiar neîndurător de grele în ziua de azi. Nu-i deloc amuzant să conduci un oraș de tracțiune. Trebuie să ne mulțumim cu ce găsim. Așa că ne-am mulțumit cu voi. Vezi tu, o să vă vindem ca sclavi. Așa merg lucrurile. La iarmaroc vor fi câteva orașe de sclavi și-o să vă vindem. N-avem ce face. Ne trebuie piese de schimb pentru motoare, dacă vrem să fim cu un pas înaintea orașelor mai mari…

— Să ne vindeți?

Tom auzise despre orașe care foloseau sclavi în sălile mașinilor, dar i se păruse întotdeauna ceva îndepărtat și exotic, care nu avea să-l afecteze niciodată.

— Trebuie s-ajung la Londra! Nu mă puteți vinde!

— Oh, dar sunt sigur c-o să iau pe tine un preț bun, zise Wreyland de parcă era ceva de care Tom trebuia să fie mândru. Un flăcău chipeș și sănătos ca tine. O s-avem grijă să ajungi la un proprietar bun. Dar bineînțeles, nu știu ce se va alege de prietena ta: pare pe jumătate moartă și nu era din capul locului vreo frumusețe răpitoare. Poate că totuși o să reușim să vă vindem la pachet – ceva de felul „cumperi unul și-l primești gratis pe al doilea.

Împinse prin ușiță două castronașe metalice rotunde pentru câini. Într-unul era apă, iar în celălalt, alge albăstrui.

— Poftă mare! rosti el vesel. Vrem s-arătați frumoși și bine hrăniți pentru licitație. Vom ajunge în iarmaroc la apus și-o să vă vindem dimineața.

— Dar…, dădu Tom să protesteze.

— Da, știu și-mi pare teribil de rău în privința asta, însă ce pot face? zise Wreyland trist. Vremurile sunt grele, știți și voi.

Trapa se trânti, închizându-se.

— Și cum rămâne cu sidiul meu? strigă Tom.

Nu primi niciun răspuns. Auzi vocea lui Wreyland pe coridorul de afară, discutând cu paznicii, apoi tăcere. Făcu o palmă căuș și bău puțină apă, după care îi duse castronașul lui Hester.

— Trebuie să evadăm! îi spuse fetei.

— Cum?

Tom privi prin celulă. Ușa era inaccesibilă, fiind încuiată și păzită. Privi în sus la tubulatură, până simți că-i înțepenește gâtul, dar, deși unele conducte păreau destul de mari ca să se poată târî prin ele, nu vedea nicio cale prin care să intre în ele, ori măcar să ajungă la ele. Oricum, nu l-ar fi încântat să se târască prin fluidul vâscos și necunoscut pe care-l auzea gâlgâind în interior. Își întoarse din nou privirea spre perete și începu să pipăie scândurile. În cele din urmă găsi una care părea ușor slăbită și, treptat, pe măsură ce trase de ea, se slăbi și mai mult.

Era o muncă lentă, grea, dureroasă. Buricele degetelor i se umplură de așchii, iar transpirația îi șiroia pe față; de asemenea, trebuia să se oprească de fiecare dată când cineva trecea pe pasarela din exterior. Hester îl privea în tăcere, până când pe băiat începu să-l deranjeze că nu-l ajuta. Dar până spre seară, când cerul de afară se înroși, iar orășelul începu să-și încetinească goana, Tom obținuse un interstițiu suficient de mare pentru a-și scoate capul pe acolo.

Așteptă până fu absolut sigur că nu era nimeni în preajmă, apoi se aplecă în afară. Speedwell trecea prin umbrele azvârlite de niște țancuri înalte de piatră, tot ce mai rămăsese din munți vechi, ronțăiți de orașe. În față se zărea un amfiteatru natural, o depresiune puțin adâncă între alte țancuri, care era plină de orașe. Până atunci băiatul nu mai văzuse niciodată atâtea suburbii comerciale și sate de tracțiune adunate într-un singur loc.

— Am ajuns! îi spuse el lui Hester. Uite iarmarocul!

Speedwell încetini, apoi încetini și mai mult, manevrând în spațiul dintre un sătuc jerpelit acționat de vele și un târg mai mare. Tom îi putea auzi pe cei din noile orașe strigând spre Speedwell, întrebând de unde venea și ce avea de vânzare.

— Deșeuri metalice, o auzi pe doamna Wreyland răcnind drept răspuns, ceva lemn, un sidiu frumos și doi sclavi tineri, excelenți, proaspeți și sănătoși!

— Oh, pe Quirke! murmură Tom și-și înteți eforturile de lărgire a găurii pe care o făcuse.

— Nu va fi niciodată destul de mare, comentă Hester care se aștepta întotdeauna la ce putea fi mai rău și, de obicei, avea dreptate.

— În loc să stai acolo, mai bine ai da o mână de ajutor! se răsti Tom, dar își regretă imediat cuvintele, fiindcă putea să vadă că fetei îi era foarte rău.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi fost prea slăbită pentru a evada. Nu putea să fugă singur în Lumea de Afară și s-o abandoneze aici. Însă dacă ar fi rămas, ar fi ajuns sclav în unul dintre orășelele alea mizerabile!

Încercă să nu se gândească la asta și se concentră asupra extinderii găurii, pe când cerul de afară se întuneca și răsărea luna. Tom auzi muzică și râsete dinspre iarmaroc, ca și sunete de tălpi ce alergau pe pasarele, întrucât unii dintre oamenii lui Wreyland plecau să se distreze la bordul altor orașe. Râcâi și zgârie în jurul deschizăturii pe care o făcuse, forțând scândurile, străduindu-se să le rașcheteze cu un cui ruginit, dar în zadar. Într-un final, cuprins de disperare, se întoarse către Hester și șuieră:

— Te rog! Ajută-mă!

Fata se ridică nesigur și veni spre locul unde stătea el ghemuit. Nu arăta bine, dar nici atât de rău pe cât se temuse. Poate că se cruțase în mod deliberat, păstrându-și ultimele puteri până avea să se întunece destul ca să evadeze. Ea pipăi conturul deschizăturii făcute de Tom și încuviință din cap. Apoi, lăsându-și toată greutatea pe umărul lui, își repezi piciorul sănătos, cu putere, în perete. Îl lovi o dată, de două ori, iar lemnul din jurul găurii trosni și cedă, pentru ca la a treia izbitură o secțiune întreagă de scândură să cadă afară, peste pasarela din exterior.

— Și *eu* aș fi putut să fac asta! zise Tom, holbându-se la gaura neregulată și întrebându-se de ce nu se gândise la așa ceva.

— Dar n-ai făcut-o, da? spuse Hester și încercă să surâdă.

O vedea zâmbind pentru prima dată; era un spectacol strâmb, urât, totuși binevenit; îl făcea să simtă că Hester începea să-l placă și nu-l mai privea ca pe o bătaie de cap.

— Haide-atunci, dacă vrei să vii, zise fata.

•••

La sute de kilometri depărtare, pe noroiul luminat de lună, Shrike zărește ceva. Le face semn piloților Ingineri, care încuviințează și mormăie când virează Goshawk 90 și coboară pentru aterizare.

— Acum ce mai e? *Cât o să mai zburăm înainte și înapoi în lungul urmelor ăstora de șenile, până să-și dea și el seama că puștii au murit*?

Mormăiturile sunt însă discrete; *sunt îngroziți de Shrike.*

Trapa se deschide și Shrike coboară. Ochii lui verzi caută în toate părțile, până găsește ce căuta. O bucată de țesătură albă, ruptă dintr-o cămașă, îmbibată de ploaie, pe jumătate îngropată în noroi.

— HESTER SHAW A FOST AICI, vorbește el către Lumea de Afară și începe să adulmece mirosul fetei.

Capitolul 9: Jenny Haniver

La început se păru că norocul le surâde. Traversară în fugă pasarela doar slab iluminată și coborâră în umbrele de sub una dintre aripile roților lui Speedwell. Puteau zări formele masive și negre ale celorlalte orașe, cu lumini care ardeau în ferestrele lor și un foc mare de tabără pe puntea superioară a unuia, un orășel minier aflat în partea opusă a iarmarocului, unde era în plină desfășurare un party gălăgios.

Se strecurară de-a lungul marginii exterioare a lui Speedwell, până într-un loc unde o rampă se întindea până la târgul parcat alături. Nu era păzită, însă era puternic iluminată, iar când ajunseră în capătul ei și pășiră pe puntea târgului, o voce răcni de undeva din spatele lor:

— Hei! Apoi, mai sonor: Hei! Hei! Unchiu’ Wreyland! Sclavii ievadează!

Porniră în fugă; mai exact, Tom fugea și o târa pe Hester după el, auzind-o cum scâncește de durere la fiecare pas. Urcară o

scară, traversară o pasarelă, trecură pe lângă un altar al Peripatetiei, zeița orașelor cutreierătoare, și ajunseră într-o piață comercială mărginită de cuști mari din fier, în care sclavi slabi și jalnici așteptau să fie vânduți. Tom se sili să încetinească pasul și se strădui să treacă neobservat, ascultând întruna după zgomote de urmărire. Nu auzi nimic. Poate clanul Wreyland renunțase să-i mai urmărească sau poate că nu aveau voie s-o facă în alte orașe – băiatul nu știa care erau regulile într-un iarmaroc.

— Mergi spre provă, zise Hester dându-i drumul brațului și ridicându-și gulerul hainei pentru a-și ascunde chipul. Dacă avem noroc, la provă o să fie un port aerian.

Avură noroc. În fața punții superioare a orașului se afla o secțiune mai înaltă unde erau amarate șase nave aeriene mici, ale căror anvelope întunecate, pline cu gaz, păreau niște balene adormite.

— O să furăm una? șopti Tom.

— Numai dacă știi cum se pilotează, răspunse Hester cu glas stins. Mai încolo e o cafenea a piloților; va trebui să-ncercăm să ne îmbarcăm ca oamenii obișnuiți.

Cafeneaua era o gondolă de navă aeriană antică și ruginită, care fusese fixată de punte. Câteva mese metalice erau grupate sub o copertină dungată. Acolo ardeau lămpi cu gaz și un aviator bătrân sforăia într-un scaun. Mai exista un singur client, o femeie orientală cu aspect sinistru, care purta o haină lungă din piele roșie și stătea în umbrele de lângă tejgheaua barului. În ciuda întunericului, avea ochelari de soare, ale căror lentile micuțe erau negre ca elitrele gândacilor. Se întoarse și-l privi pe Tom, care se apropia de bar.

Un bărbat micuț cu mustață pe oală uriașă, lustruia pahare. Ridică ochii fără prea mare interes când Tom rosti:

— Caut o navă.

— În ce direcție?

— Londra, răspunse băiatul. Eu și prietena mea trebuie să ne-ntoarcem la Londra și trebuie să plecăm în seara asta.

— Londra, chiar așa? Mustățile omulețului zvâcniră precum cozile a două veverițe ce-i fuseseră îndesate în nări și acum începuseră să se agite. Acolo nu pot andoca decât navele cu licența Ghildei Negustorilor londonezi. Noi n-avem așa ceva aici. Stayns nu-i genul ăsta de-oraș.

— Poate c-aș putea fi de ajutor? sugeră un glas moale, cu accent străin, din spatele lui Tom.

Femeia în haină roșie se apropiase neauzită; era zveltă și arătoasă, cu dungi albe ca de bursuc în părul negru, tuns scurt. Reflexii dinspre lămpile cu gaz îi dansau în ochelarii de soare, iar când zâmbi, Tom observă că avea dinții pătați cu roșu.

— N-am licență pentru Londra, urmă ea, dar mă duc la Airhaven. Acolo ați putea găsi o navă care să vă transporte pe restul drumului. Aveți ceva bani?

Tom nu se gândise la asta. Scotoci prin tunică și pescui două banknote uzate cu chipul lui Quirke pe față și cu Magnus Crome privind sobru de pe revers. Le pusese în buzunar în seara când căzuse din Londra, sperând să le cheltuiască la party-ul de capturare din Kensington Gardens. Aici, sub lămpile cu gaz sfârâitoare ale portului aerian, păreau cumva nelalocul lor, ca și cum erau bani de jucărie.

Femeia părea să fie de aceeași părere.

— Ah, zise ea. Douăzeci de Quirki. Însă banknote ca astea pot fi cheltuite doar în Londra. Nu sunt de mare folos unei sărmane călătoare prin ceruri ca mine. N-aveți aur? Sau TehAnt?

Tom strânse din umeri și bolborosi ceva. Cu coada ochiului, zări nou-veniți care se împingeau printre mese.

— Uite-i, unchiu' Wreyland! îl auzi pe unul dintre ei strigând. Aici sunt! I-am găsit!

Tom privi în jur și-i văzu pe Wreyland și doi dintre băieții lui apropiindu-se, cu bâte în mâini. O prinse de braț pe Hester, care se rezemase de tejghea, abia conștientă. Unul dintre bărbații din Speedwell se repezi să-i oprească să nu scape, însă femeia în haină roșie îi tăie calea și Tom o auzi spunând:

— Ăștia sunt pasagerii mei. Tocmai stabileam plata.

— Sunt sclavii noștri! răcni Wreyland, încercând să treacă pe lângă ea. Tom Nitsworthy și prietena lui. I-am găsit în Lumea de Afară, cinstit și corect. Cine găsește păstrează…

Tom o purtă iute pe Hester peste puntea metalică, pe lângă scara ce ducea sus la cheiul unde erau amarate navele aeriene. Îi putea auzi pe oamenii lui Wreyland despărțindu-se, strigându-se între ei în timp ce căutau, apoi un icnet și un bufnet, ca și cum unul dintre ei căzuse. „E bine”, gândi el, dar știa că ceilalți aveau să-l descopere în curând.

O târî pe Hester în susul unei scări scurte din fier, până la chei. În unele dintre navele de acolo se vedeau lumini și băiatului îi trecu prin cap să urce cu forța la bordul uneia și să-l silească pe pilot să-l ducă la Londra. Nu avea însă absolut nimic care să-i slujească drept armă și, înainte de-a avea timp să caute așa ceva, pe scara din spatele lui răsunară pași, iar glasul lui Wreyland rosti:

— Domnule Nitsworthy, te rog să-ncerci să fii responsabil! Nu vreau să-ți fac niciun rău. Fred! adăugă el. Am încolțit lichelele. Fred?

Tom simți cum speranțele îl părăsesc. Acum nu mai avea cale de scăpare. Rămase locului, umil, iar Wreyland înaintă în lumina revărsată prin hublourile unei nave din apropiere și ridică bâta. Hester se nărui lângă un vinci de pe doc și gemu.

— Așa-i corect, zise Wreyland ca și cum ar fi crezut că fata își plângea soarta. Nici mie nu-mi place mai mult decât vouă chestia asta cu sclavia, dar vremurile sunt grele și noi *chiar* v-am prins, asta nu se poate nega…

Pe neașteptate, mai repede decât ar fi crezut Tom că e posibil, Hester se puse în mișcare. Trase din vinci un levier de metal și-l repezi spre Wreyland. Bâta zbură din mâna bătrânului și lovi puntea cu un sunet de glockenspiel, iar bara din metal îi șterse tâmpla.

— Au! țipă Wreyland și se nărui pe punte.

Hester păși greoi spre el și ridică din nou levierul, dar înainte de a-l putea coborî spre țeasta bătrânului, Tom îi prinse brațul.

— Oprește-te! O să-l omori!

— Așa, și? întrebă fata și se răsuci spre el, dezvelindu-și dinții sparți, ca o maimuță turbată. Și?

— Are dreptate, draga mea, rosti o voce blândă. Nu-i nevoie să-l ucizi.

Femeia de la bar apăru din umbre, cu haina roșie învolburându-se în jurul gleznelor când se apropie de ei.

— Cred c-ar trebui să suim la bordul navei mele, înainte ca restul oamenilor lui să apară în căutarea voastră.

— Ai spus că n-avem destui bani, îi reaminti Tom.

— Chiar n-aveți, domnule Nitsworthy, zise aviatoarea. Totuși, nu pot să stau deoparte și să văd cum sunteți luați pe sus și duși ca să fiți vânduți ca sclavi. Cândva am fost eu însămi sclavă și n-aș recomanda-o.

Își scosese ochelarii de soare. Avea ochii negri și migdalați, iar un păienjeniș fin de linii se încreți în colțurile lor când zâmbi.

— În plus, adăugă ea, mi-ați stârnit curiozitatea. De ce umblă un londonez prin Terenul de Vânătoare, intrând în necazuri?

Întinse brațul spre Tom; avea mâna maronie și prelungă, iar oasele și tendoanele subțiri, perfect vizibile, lunecau sub pielea ca pergamentul.

— De unde știm că n-o să ne trădezi, așa cum a făcut Wreyland? întrebă băiatul.

— N-aveți cum să știți asta, bineînțeles! râse ea. Va trebui pur și simplu să aveți încredere în mine.

După Valentine și clanul Wreyland, Tom nu credea că va mai fi în stare să se încreadă vreodată în cineva, totuși necunoscuta aceasta ciudată reprezenta unica lui speranță.

— Bine, încuviință el. Însă Wreyland mi-a înțeles numele greșit – mă cheamă *Natsworthy.*

— Iar eu mă numesc Fang. Domnișoara Anna Fang, spuse femeia și continua să stea cu brațul întins, de parcă băiatul ar fi fost un animal speriat pe care dorea să-l îmblânzească, în timp ce continua să-și etaleze surâsul alarmant de roșu. Nava e la cheiul șase.

Așa că o urmară, iar pe undeva prin umbrele unsuroase de sub cheiuri pășiră peste companionii lui Wreyland, care zăceau prăbușiți lângă un stâlp, cu capetele căzute în piept ca la bețivi.

— Sunt…? șopti Tom.

— Inconștienți, spuse domnișoara Fang. Mă tem că pur și simplu nu-mi cunosc propriile puteri.

Tom ar fi vrut să se oprească și să verifice dacă oamenii aceia erau în viață, dar ea îl conduse repede pe lângă ei, apoi în sus pe o scară până la Cheiul Șase. Nava amarată acolo nu era cliperul aerian elegant la care se așteptase băiatul. De fapt nu era decât un flotor ponosit cu gaz și un grup de motoare capsulate ruginite prinse de o gondolă din lemn.

— E făcut din resturi! icni el.

— Resturi? râse domnișoara Fang. *Jenny Haniver* este construită din fragmente ale celor mai grozave nave aeriene care au zburat vreodată! Anvelopa din mătase siliconică de la un cliper Shan Guo, aëro-motoarele gemene Jeunet-Carot de la o navă de luptă a Parisului, alveolele cu gaz de la un balon de

război Spitzbergen… Uimitor ce poți găsi prin depozitele de fier vechi…

Îi conduse în sus pe rampa de acces, în gondola strâmtă, care mirosea puternic a mirodenii. Era doar un tub strâmt de lemn, cu o punte de pilotaj în față și cabina domnișoarei Fang la pupă, între care se afla un talmeș-balmeș de cabine micuțe. Tom trebuia să se aplece întruna ca să nu-și spargă capul de dulăpioarele suspendate și de mănunchiurile de cabluri cu aspect periculos ce atârnau din panourile de instrumente de pe plafon, însă aviatoarea se strecura cu o ușurință îndelung practicată, mormăind într-o limbă necunoscută și ciudată, în timp ce acționa comutatoare, trăgea manete și activa cadrane electrice care sclipiră verzui-stins și conferiră cabinei o strălucire de acvariu. Chicoti când observă privirea îngrijorată a lui Tom.

— Asta-i aersperanto, limbajul uzual al cerului. Viața e solitară pe drumurile păsărilor și-am obiceiul să vorbesc singură…

Trase de o ultimă manetă, și scârțâiturile, și oftaturile supapelor de aer răsunară prin gondolă. Urmă un zăngănit, când clamele magnetice de andocare se retraseră, iar aparatul de radio pârâi prinzând viață, și se răsti:

— *Jenny Haniver,* aici Administrația Portului Stayns. Nu ești autorizată pentru plecare!

Însă *Jenny* pleca oricum. Tom simți cum stomacul îi suie în gâtlej când femeia ridică nava în cerul miezului de noapte. Se repezi la un hublou și văzu târgul îndepărtându-se dedesubt. Apoi îl zări pe Speedwell și în scurt timp întregul iarmaroc apăru sub ei, ca o dioramă cu machete de orașe din Muzeu.

— *Jenny Haniver,* insistă zgomotos difuzorul, întoarce-te imediat la doc! Avem o solicitare din partea consiliului orașului Speedwell de a-ți preda pasagerii – în caz contrar, vor fi siliți să…

— Plictisitor! ciripi domnișoara Fang și închise radioul.

De pe acoperișul primăriei Speedwell, o baterie de rachete artizanale scuipă după ei o salvă de proiectile. Trei șuierară inofensive mai departe, un al patrulea explodă în dreptul tribordului, făcând gondola să se legene ca un pendul, iar al cincilea se apropie încă și mai mult. (Anna Fang arcui o sprânceană spre proiectil, în timp ce Tom și Hester se repeziră să se pitească aidoma unor iepuri speriați.) Apoi ieșiră din raza

de bătaie a rachetelor; *Jenny* suia în noaptea rece și senină, iar iarmarocul nu era decât o pată îndepărtată de lumină sub nori.

Capitolul 10: 13th Floor Elevator

În noaptea aceea, în Londra plouă, dar la prima lumină a dimineții cerul era senin și transparent ca apa unui lac, iar fumul motoarelor orașului se înălța perfect vertical în văzduhul nemișcat. Punțile umede sclipeau argintiu în razele răsăritului de soare și toate stindardele Nivelului Unu atârnau inerte și moi, pe lângă catargele lor. Era o dimineață minunată de primăvară, dimineața la care sperase Valentine și de care se temuse Katherine. Era o vreme perfectă pentru zbor.

Deși era atât de devreme, mulțimi de oameni se strânseseră pe toată lungimea Nivelului Unu, ca să privească decolarea *Elevatorului.* Gench îi duse pe Katherine și pe tatăl ei spre cheiul aerian și fata văzu pe drum că și Circle Park era ticsit de lume; părea că toată Înalta Londră se adunase să-l ovaționeze pe Valentine la plecare. Desigur, niciunul dintre ei nu știa încotro pleca, dar, pe când Londra gonea spre est, fabricile de zvonuri lucraseră zi și noapte: toți erau siguri că expediția lui era legată de un trofeu uriaș pe care Lordul Primar spera să pună mâna în centrul Terenului de Vânătoare.

Tribune temporare fuseseră montate pentru membrii Consiliului și ai Ghildelor, iar după ce Katherine și Câine îi urară drum bun tatii în umbrele animate ale hangarului, fata se duse să-și ocupe locul printre Istorici, înghesuită între Chudleigh Pomeroy și dr. Arkengarth. Împrejurul ei se aflau toți oamenii importanți din Londra: hainele negre și sobre ale Ghildei tatii și purpuriul Ghildei Comercianților, Navigatori sobri în tunici verzi perfecte și un șir de Ingineri cu haine și glugi din cauciuc alb, care semănau cu niște radiere. Până și Magnus Crome profitase de ocazie, iar lanțul Antic al funcției Lordului Primar îi strălucea în jurul gâtului subțire.

Katherine își dorea ca toți oamenii aceștia să fi rămas la casele lor. E greu să-ți iei la revedere de la cineva când faci parte dintr-o gloată uriașă care ovaționează, flutură stegulețe și trimite bezele. Mângâie capul noduros al lui Câine și-i spuse:

— Uite-l pe tata, cum suie acum pe rampă. Peste o clipă vor pomi motoarele.

— Sper doar să nu se întâmple nimic rău, murmură dr. Arkengarth. Se aud tot felul de povești despre nave aeriene care explodează brusc, fără niciun motiv.

— Poate că ar fi mai bine să stăm ceva mai înapoi? sugeră domnișoara Plym, curatorul agitat al secției Mobilier a Muzeului.

— Prostii, li se adresă Katherine cu hotărâre. Nu se va întâmpla nimic rău.

— Da, mai taci din gură, Arkengarth, cobe bătrână și proastă, aprobă Chudleigh Pomeroy, surprinzând-o pe fată. Nu te teme, domnișoară Valentine. Tatăl dumitale are cea mai bună navă aeriană și cei mai iscusiți piloți din lume: nimic rău nu se poate întâmpla.

Katherine îi surâse recunoscător, totuși preferă să-și țină degetele încrucișate ca să alunge ghinionul, iar Câine simți ceva din starea ei de spirit și începu să scâncească ușor.

Din interiorul hangarului se auziră zgomote de trape care se închideau, apoi zăngănitul scărilor de îmbarcare ce erau degajate. Liniștea coborî peste tribune. Pe toată marginea nivelului, Înalta Londră își ținu răsuflarea. Apoi, când fanfara începu să cânte „Rule Londinium", mecanicii de sol ai lui Valentine traseră *Elevatorul* afară, sub razele soarelui, o săgeată neagră, aerodinamică, a cărei anvelopă blindată strălucea ca mătasea. Pe platforma deschisă de la pupa gondolei de comandă, Valentine flutură din braț. Salută mecanicii de sol și tribunele împânzite de stegulețe, apoi surâse drept spre Katherine, identificându-i chipul dintre toate celelalte fără cea mai mică șovăială.

Fata flutură, de asemenea, frenetic din braț și mulțimea răguși de ovații când motoarele capsulate ale *Elevatorului* se rotiră în poziția pentru decolare. Mecanicii de sol desprinseră parâmele de amarare, elicele începură să se învârtă și vârtejuri de confetti se învolburară în curenții descendenți când mașinăria uriașă se înălță în văzduh. Câțiva Ucenici Istorici desfăcură un banner pe care scria *Happy Valentine*'s *Day*! și uralele continuară necontenit, ca și cum mulțimile ar fi crezut că doar manifestarea iubirii lor îl menținea pe explorator în aer.

— Va-len-tine! Va-len-tine!

Însă Valentine nu băgă în seamă nici ovațiile, nici steguleţele. El rămase privind-o pe Katherine, cu o mână ridicată în semn de rămas-bun, până ce nava fu atât de sus și atât de departe, încât fata nu-l mai putu distinge.

În cele din urmă, când *Elevatorul* era doar un punctuleț pe cerul estic, iar tribunele se goleau, ea își șterse lacrimile, luă lesa lui Câine și porni spre casă. Simțea deja lipsa tatii, dar în același timp avea acum un plan. Cât timp lipsea el, avea să facă propriile ei investigații și să afle cine fusese fata misterioasă și ce anume îl speriase în asemenea măsură.

Capitolul 11: Airhaven

După ce se spălase și dormise, apoi mâncase ceva, Tom ajunsese la concluzia că era posibil ca aventurile să nu fie totuși chiar atât de rele. Până răsărise soarele, începuse deja să uite calvarul călătoriei prin noroi și întemnițarea din Speedwell. Panorama prin ferestrele frontale mari ale lui *Jenny Haniver,* în timp ce nava zbura printre munți aurii de nori iluminați de revărsarea zorilor, era îndeajuns pentru ca până și durerea cauzată de trădarea lui Valentine să se mai diminueze puțin. La micul dejun, în timp ce bea ciocolată caldă cu domnișoara Fang pe puntea de pilotaj, își dădu seama că se simțea minunat.

De îndată ce *Jenny* ieșise cu bine din raza de acțiune a rachetelor lui Speedwell, aviatoarea devenise numai zâmbete și bunătate. Fixase cursul navei, apoi îi căutase lui Tom o jachetă caldă, căptușită cu blană, și-i improvizase un pat în cală, un spațiu aflat sus în anvelopa navei, ticsit cu o încărcătură de piei de focă din Spitzbergen. După aceea o dusese pe Hester la infirmerie și se ocupase de piciorul ei rănit. Când Tom intră la ea după micul dejun, fata dormea profund sub o pătură albă.

— I-am dat ceva împotriva durerilor, explică domnișoara Fang. O să doarmă destul de mult, însă nu trebuie să-ți faci griji pentru ea.

Băiatul privi fața lui Hester afundată în somn. Cumva se așteptase să arate mai bine acum, după ce fusese spălată și hrănită, iar piciorul îi fusese tratat, dar, desigur, era la fel de hidoasă ca întotdeauna.

— Ticălosul tău domn Valentine a adus-o într-un hal fără de hal, continuă aviatoarea și-l conduse înapoi pe puntea de pilotaj, unde decuplă comenzile de zbor de pe setarea automată.

— De unde știi despre Valentine? întrebă Tom.

— Oh, dar toată lumea a auzit despre Thaddeus Valentine, râse ea. Știu că-i cel mai de seamă istoric al Londrei și mai știu că asta nu-i decât un paravan pentru *adevărata* lui activitate: agent secret al lui Crome.

— Nu-i adevărat! izbucni Tom, continuând să-și apere în mod instinctiv fostul erou.

Totuși, existaseră mereu zvonuri potrivit cărora expedițiile lui Valentine implicau ceva mai întunecat decât simpla arheologie, iar acum, după ce văzuse rezultatele cruzimii sale, începea să le dea crezare. Se învăpăie la față, simțindu-se rușinat pentru Valentine și simțindu-se rușinat pentru că-l iubise.

Domnișoara Fang îl privi cu un surâs discret de simpatie.

— Hester mi-a povestit mai multe azi-noapte în timp ce-i îngrijeam rana, rosti ea încet. Amândoi aveți foarte mult noroc că mai sunteți în viață.

— Știu, încuviință băiatul, deși îi era imposibil să nu se simtă stânjenit fiindcă Hester îi spusese povestea lor acestei străine.

Se așeză în scaunul copilotului și studie comenzile: o serie derutantă de butoane, comutatoare și manete, etichetate într-un amestec de aersperanto, angliș și chineză. Deasupra lor, pe perete, fusese fixat un altar mic lăcuit, împodobit cu panglici roșii și imagini ale strămoșilor domnișoarei Fang. Bănui că negustorul aerian care zâmbea cu aer de Manchu trebuia să fie tatăl ei. Iar doamna cu păr roșu din Pustiurile Gheții fusese mama ei?

— Spune-mi, așadar, Tom, rosti domnișoara Fang după ce fixă nava pe alt curs, încotro merge Londra?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Nu știu! recunoscu băiatul.

— Oh, dar sunt sigură că trebuie să știi *ceva,* râse ea. Orașul tău și-a părăsit ascunzătoarea din vest, s-a întors peste puntea de uscat și acum gonește prin Terenul de Vânătoare central ca „un liliac scăpat din Arzător”, cum se spune. Trebuie să fi auzit măcar un zvon, nu?

Ochii ei alungiți se întoarseră spre Tom, care-și umezi nervos buzele cu vârful limbii, întrebându-se ce să spună. El nu băgase

niciodată în seamă poveștile idioate pe care le schimbau ceilalți ucenici despre destinația Londrei, așa că într-adevăr nu avea nicio idee. Și chiar dacă ar fi avut, știa că n-ar fi fost bine să destăinuie planurile orașului său unei aviatoare orientale misterioase. Ce s-ar fi întâmplat dacă domnișoara Fang ar fi spus unui oraș mai mare unde să aștepte Londra într-o ambuscadă, în schimbul unei recompense? În același timp însă, dacă nu-i spunea *ceva,* era posibil să-l evacueze din navă – poate chiar fără să se fi sinchisit să aterizeze în prealabil!

— Prăzi! izbucni băiatul. Ghilda Navigatorilor spune că-n Terenul de Vânătoare central există foarte multe prăzi.

Zâmbetul roșu se lăți încă și mai mult.

— Serios?

— Am auzit asta chiar de la Navigatorul-șef, zise Tom devenind mai cutezător.

Domnișoara Fang încuviință din cap, fără să-și piardă zâmbetul. Apoi trase de o manetă lungă din bronz. Supape de gaz mârâiră în interiorul anvelopei și Tom simți cum îi pocnesc urechile când *Jenny Haniver* începu să coboare, plonjând într-un strat gros de nori albi.

— Dă-mi voie să-ți arăt Terenul de Vânătoare central, chicoti femeia și examină hărțile care erau fixate de perete lângă altarul ei.

Jos, tot mai jos, apoi norii se rarefiară și se destrămară, iar Tom văzu vasta Lume de Afară întinsă sub el ca o foaie boțită de hârtie gri-maronie, brăzdată de forme albastre prelungi – urmele de șenile inundate ale nenumăratelor orașe. Pentru prima dată de când decolaseră de pe Stayns, băiatul se simți speriat, însă domnișoara Fang murmură:

— N-are de ce să-ți fie teamă.

Tom se calmă și privi afară, la panorama uimitoare. Hăt spre nord putea să vadă sclipirea rece a Pustiurilor Gheții și conurile întunecate ale munților de foc Tannhäuser. Căută cu ochii Londra și într-un final i se păru că o distinge, un mic punct cenușiu care lăsa un nor de praf în urmă, aflat mult mai departe decât sperase el. Existau și alte orașe și târguri care presărau șesurile sau pândeau din umbrele lanțurilor muntoase pe jumătate ronțăite, dar în niciun caz atâtea pe cât se așteptase. Spre sud-est nu se vedea absolut niciunul, ci doar un strat

murdar de ceață deasupra unei întinderi de smârcuri, dincolo de care se distingea tremurul argintiu al apei.

— Aceea este uriașa Mare Khazak interioară, răspunse aviatoarea când băiatul i-o arătă. Sunt sigură c-ai auzit vechiul cântec.

Începu apoi să cânte cu glas ascuțit și legănat:

— *Ocolește, ocolește a Khazakului Mare, căci orașul ce se-apropie n-are scăpare*...

Însă Tom n-o asculta. Observase ceva mult mai teribil decât orice mare interioară.

Direct sub ei, unde umbra micuță a lui *Jenny* pâlpâia peste traversele sale scheletice, se afla un oraș mort. Stătea pe pământul brăzdat de urmele lăsate de sute de orășele, aplecat într-un unghi nefiresc, iar când nava îl survolă pentru a-l zări mai bine, Tom văzu că nu mai avea șenile și foale, iar podelele punților erau demontate de un roi de orășele, ce mișunau în umbra nivelurilor sale inferioare, smulgând cu fălcile secțiuni ruginite uriașe și trimițând echipe de recuperare ale căror aparate de sudură scânteiau și sclipeau între niveluri ca beculețele de sărbătoare în pomul de Quirke.

Un norișor de fum se ridică dintr-un orășel și o rachetă sui, spiralând, spre navă, pentru a exploda la vreo șaizeci de metri dedesubt. Mâinile domnișoarei Fang se mișcară iuți pe comenzi și Tom simți că *Jenny* începe iarăși să ia altitudine.

— Jumătate dintre scotocitorii din Terenul de Vânătoare sunt călare pe epava lui Motoropolis, rosti femeia, și sunt niște tipi foarte geloși. Trag în oricine s-ar apropia, iar dacă nu se apropie nimeni, trag unii în alții.

— Dar cum a ajuns așa? întrebă Tom, privind în urmă către scheletul uriaș, în vreme ce nava îi purta în sus și departe.

— A murit de foame, răspunse aviatoarea. N-a mai avut combustibil și, după ce a rămas nemișcat, o haită de orășele s-a apropiat și-a început să-l atace și să rupă hălci din el. Măcelărirea asta durează de câteva luni și mă aștept ca în curând să apară alt oraș mare, care să-l termine definitiv. Vezi tu, Tom, în Terenul de Vânătoare central nu există suficiente prăzi ca să subziști... așa că nu ăsta e motivul care a scos Londra din ascunzătoare.

Băiatul se răsuci în scaun ca să privească orașul mort ce dispărea în spate. Un grup de suburbii-prădătoare micuțe

hărțuia orășele scotocitoare de pe latura de nord-vest, identificându-l pe cel mai slab și mai lent și repezindu-se asupra lui, dar, înainte să-l fi prins, *Jenny* se ridică din nou în lumea pură și curată de deasupra norilor, iar stârvul lui Motoropolis fu ascuns vederii.

Când îl privi iarăși pe Tom, domnișoara Fang continua să zâmbească, dar în același timp în ochi i se zărea o sclipire ciudată.

— Și atunci, rosti ea, dacă Magnus Crome n-a venit aici în căutarea prăzilor, ce altceva îl poate interesa?

Tom clătină din cap.

— Eu sunt doar un Ucenic Istoric, mărturisi el. Clasa a Treia. De fapt, nu-l cunosc pe Navigatorul-șef.

— Hester a menționat ceva, urmă aviatoarea. Obiectul pe care domnul Valentine l-a luat de la sărmanii ei părinți – MEDUSA. Un nume ciudat. Tu ai auzit de el? Știi ce înseamnă?

Băiatul scutură iar din cap și ea îl privi cu atenție, urmărindu-i ochii până ce Tom simți că i se uita direct în suflet. Apoi izbucni în râs.

— Nu contează. Trebuie să vă duc la Airhaven și vom găsi o navă cu care să ajungeți acasă.

•••

Airhaven era unul dintre cele mai faimoase orașe din toată Epoca Tracțiunii, iar când semnalul balizei sale de ghidare răsună în radio în seara aceea, Tom se repezi imediat pe puntea de pilotaj. O întâlni pe Hester pe scara de lângă infirmerie, ciufulită, somnoroasă și șchiopătând. Anna Fang făcuse tot ce-i stătuse în putință cu piciorul rănit, dar nu îmbunătățise și manierele fetei; ea își ascunse fața când îl văzu pe Tom și se mulțumi să-l fulgere cu privirea și să mormăie ininteligibil când el o întrebă cum se simte.

Pe puntea de pilotaj, aviatoarea se întoarse și-i primi cu un zâmbet radios.

— Priviți, dragilor! zise ea și arătă prin ferestrele mari. Airhaven!

Cei doi se apropiată, se opriră în spatele scaunului femeii și priviră, iar hăt departe, dincolo de oceanul de nori, văzură soarele care apunea în vest scânteind pe un singur nivel din aliaj superușor și un nimb de flotoare cu gaz viu colorate.

Cu mult timp în urmă, orășelul Airhaven decisese să scape de orașele flămânde, ridicându-se în cer. Acum era un nod comercial și loc de întâlnire pentru aviatori, plutind toată vara deasupra Terenului de Vânătoare, pentru ca iarna să zboare spre sud, în ceruri mai calde. Tom își aminti că, odată, rămăsese deasupra Londrei o săptămână întreagă; baloanele pentru turiști suiseră și coborâseră din Kensington Gardens și Circle Park, iar el fusese extrem de invidios pe unii ca Melliphant, care erau îndeajuns de bogați ca să călătorească acolo și să coboare apoi cu o mulțime de istorii despre orașul plutitor. Acum avea să ajungă și el în Airhaven, și nu doar ca simplu turist! Ce mai povești urma să le spună celorlalți ucenici când avea să se întoarcă acasă!

Nava aeriană se ridică lent spre oraș și, pe când soarele cobora dincolo de formațiunile de nori din vest, domnișoara Fang opri motoarele și plană încetișor spre o traversă de andocare, în timp ce ofițerii portuari în uniforme albastre precum cerul fluturau fanioane multicolore pentru a o ghida în siguranță spre dana care-i fusese alocată. În spatele lor, docul era ticsit de gură-cască și aviatori, ba chiar și un pâlc mic de urmăritori de nave aeriene, care consemnară sârguincios numărul lui *Jenny Haniver* în carnețelele lor, pe când se fixau clamele de amarare.

După câteva clipe, Tom păși afară, în amurg și-n aerul rarefiat și rece, și se uită la navele ce veneau și plecau: pacheboturi elegante și șlepuri ruginite, cutere aeriene mici și ferchețe cu anvelope transparente și cargoboturi pentru mirodenii, dungate ca tigrii, venite de la cele O Sută de Insule.

— Ia uite! strigă el arătând spre acoperișuri. Aia-i Bursa Plutitoare, iar biserica de-alături este Sf. Mihail-din-Ceruri – în Muzeul Londrei, există un tablou al ei!

Însă domnișoara Fang le văzuse pe toate de multe, de foarte multe ori până atunci, iar Hester doar se strâmbă către mulțimile de pe chei și-și ascunse fața.

Aviatoarea încuie trapele lui *Jenny* cu o cheie care-i atârna de un șnur în jurul gâtului, dar când un țânc desculț veni în fugă spre ea și o trase de pulpana hainei, rostind: „Doamna, nu vrei să-ți păzesc io nava?”, izbucni în râs și-i puse în palmă trei monede pătrate din bronz.

— N-o să las pe nimeni să suie la bord! promise solemn puștiul și se așeză imediat lângă rampă.

Funcționari în uniforme apărură și zâmbiră larg spre domnișoara Fang, dar îi priviră suspicios pe noii ei prieteni. Verificară ca nou-sosiții să nu aibă vârfuri metalice la cizme sau țigări aprinse asupra lor, după care îi conduseră în biroul portuar, unde afișe uriașe cu litere de-o șchioapă insistau: FUMATUL INTERZIS, ÎNCHIDEȚI TOATE APARATELE ELECTRICE ȘI EVITAȚI SCÂNTEILE. Scânteile erau teroarea navelor aeriene din cauza pericolului de aprindere a gazului din anvelope. În Airhaven, până și periatul excesiv de viguros al părului era considerat un delict și toți nou-veniții trebuiau să semneze acorduri de siguranță foarte stricte și să-l convingă pe căpitanul portului că era improbabil să izbucnească spontan în flăcări.

Într-un final, primiră permisiunea de a pleca spre High Street, suind pe o scară metalică. Unica arteră din Airhaven era o buclă formată din podele de punți din aliaje superușoare, mărginită de prăvălii și tarabe, magazine de furnizori pentru nave, cafenele și hoteluri pentru aviatori. Tom se răsuci de jur-împrejur, străduindu-se să absoarbă totul și să se asigure că nu va uita nimic niciodată. Văzu turbine ce se roteau pe toate acoperișurile, exploatând vântul pentru alimentarea centralei electrice, și mecanici care se târau ca păianjenii peste uriașe motoare capsulate. Aerul era plin de aromele exotice ale unor mâncăruri necunoscute și oriunde ar fi privit vedea numai aviatori, care pășeau țanțoș cu încrederea neglijentă a unora care-și trăiseră toată viața în cer, cu hainele lungi fluturând în urma lor ca niște aripi din piele.

Domnișoara Fang arătă pe curba lui High Street spre o clădire cu firma în formă de navă aeriană.

— Acela este „Flotorul și Gondola”, le spuse tovarășilor ei. O să vă fac cinste cu o cină, apoi vom căuta un căpitan prietenos care să vă ducă înapoi în Londra.

Porniră spre local, cu ea în frunte, Hester ascunzându-și chipul cu o mână, iar Tom continuând să privească în jur uluit și să-și spună că era păcat că aventurile lui se vor încheia în curând. Nu observă un Goshawk 90 dând roată alături de multe nave mai mari în așteptarea unei dane. Și chiar dacă ar fi observat nava, de la distanța aceea nu i-ar fi putut citi numerele de înregistrare

și nici n-ar fi putut vedea că simbolul de pe anvelopa ei era roata roșie a Ghildei Inginerilor.

Capitolul 12: „Flotorul și gondola”.

Hanul era mare, întunecos și animat. Pereții erau împodobiți cu nave aeriene asamblate în sticle și cu elice ale cliperelor aeriene vechi și faimoase, ale căror nume fuseseră pictate grijuliu pe pale: *Nadhezna, Aerymouse* și *Invisibile Worm.* Aviatorii se adunau în jurul meselor metalice, discutând despre mărfuri și despre prețul gazului. Erau jainiști și tibetani, și xhosa, inuiți și aer-tuaregi, și giganți îmblăniți din Pustiurile Gheții. O fată uigur cânta „Serenada siajului” la chitara ei cu patruzeci de coarde, iar la răstimpuri un difuzor anunța:

— Sosire pe traversa trei: *Idiot Wind* recent venită din Palatinatele Nuevo-mayașe cu transport de ciocolată și vanilie…

Sau:

— Îmbarcare la traversa șapte: *My Shirona,* destinația Arkangel…

Anna Fang se opri la un altar micuț aflat înăuntru, imediat după ușă, și-și adresă mulțumirile către zeii cerului pentru călătoria sigură. Zeul Aviatorilor era un tip cu aspect prietenos – statuia grăsuță și roșie de pe altar îi amintea lui Tom de Chudleigh Pomeroy – însă soția lui, Doamna Înaltului Cer, era crudă și vicleană; dacă o jigneai, putea stârni uragane sau exploda o alveolă cu gaz. Anna aduse o ofrandă de prăjiturele de orez și bani norocoși, iar Tom și Hester murmurară și ei mulțumiri pentru orice eventualitate.

Când ridicară frunțile, aviatoarea se îndepărta deja, grăbindu-se spre un grup de piloți de la o masă din colț.

— Khora! strigă femeia și fu ridicată în brațe și rotită de mai multe ori de un african tânăr și chipeș, cu care vorbi iute în aersperanto.

Tom fu aproape sigur că o auzise menționând „MEDUSA”, când Fang întoarse capul spre el și Hester, dar până se apropiară, discuția se purta în angliș, iar africanul spunea:

— Am călărit vânturi înalte tocmai din Zagwa!

Apoi scutură nisip roșu de Sahara din casca sa de pilot, pentru a-și dovedi spusele. Era căpitanul Khora al navei de luptă *Mokele Mbembe* și provenea dintr-o enclavă staționară din Munții Lunii, un aliat al Ligii Antitracțiune. Acum se îndrepta spre Shan Guo, pentru un stagiu în măreața fortăreață a Ligii de la Batmunkh Gompa. La început, Tom fu șocat să stea la aceeași masă cu un soldat al Ligii, totuși Khora părea un om bun, la fel de binevoitor și prietenos ca domnișoara Fang. Pe când femeia comanda mâncare, Khora își prezentă prietenii: cel înalt și încruntat era Nils Lindstrom din *Garden Aeroplane Trap,* iar frumoasa doamnă arăboaică râzăreață se numea Yasmina Rashid din corsarul palmyrean *Zainab.* În scurt timp, toți aviatorii hohoteau împreună, amintindu-și de bătălii purtate deasupra celor O Sută de Insule și de party-uri bahice în sediul piloților de pe Panzerstadt-Linz, iar între povești Anna Fang împingea farfurii peste masă spre oaspeții ei.

— Mai vrei niște șnițel de pârș, Tom? Hester, ia-ncearcă niște tocăniță de liliac – e delicioasă!

În timp ce Tom împungea mâncarea necunoscută și bizară din farfurie cu perechea de bețișoare din lemn pe care le primise în loc de cuțit și furculiță, Khora se aplecă spre el și rosti încet:

— Deci tu și prietena ta faceți parte acum din echipajul lui *Jenny*?

— Nu, nu! îl asigură Tom repede. Vreau să zic că nu, ea nu-i prietena mea, și că nu, suntem doar simpli pasageri… Moșmondi prin piureul de lăcuste și întrebă: O cunoști bine pe domnișoara Fang?

— Oh, da! râse Khora. Toți aviatorii o cunosc pe Anna. Și toată Liga, de asemenea. În Shan Guo i se spune *Feng Hua,* adică Floarea Vântului.

Tom se întrebă din ce motiv domnișoara Fang avea un nume special în Shan Guo, dar înainte de a putea întreba, Khora continuă:

— Știai că a construit-o singură pe *Jenny Haniver*? În copilărie, ea și părinții ei au avut neșansa de a se afla la bordul unui oraș care a fost înfulecat de Arkangel. Au devenit sclavi au fost puși la muncă în șantierele navelor aeriene, iar de-a lungul anilor ea a izbutit să șterpelească un motor de-aici, o paletă de cârmire de-acolo, până a construit-o pe *Jenny* și a evadat.

Tom fu impresionat.

— N-a *spus* asta, murmură el privind-o pe aviatoare într-o nouă lumină.

— Nu vorbește despre așa ceva, explică Khora. Vezi tu, părinții ei n-au supraviețuit ca să evadeze împreună – au murit sub ochii ei în puțurile pentru sclavi.

Băiatul simți un val de simpatie pentru biata domnișoară Fang, orfană ca și el. Oare de aceea surâdea tot timpul, ca să-și ascundă tristețea? Și oare de aceea îi salvase pe Hester și pe el, ca să nu împărtășească soarta părinților ei? Îi zâmbi acum cât mai prietenos cu putință, iar ea îl văzu și-i răspunse în același fel, apoi îi trecu un platou cu piciorușe negre, strâmbe.

— Ia, Tom, încearcă o tarantulă soté…

— Sosire pe traversa paisprezece! bubui difuzorul de deasupra. Nava londoneză GI47, transport exclusiv de pasageri.

Tom sări brusc în picioare și scaunul i se răsturnă în spate cu zgomot. Își amintea navele-cercetaș mici și rapide pe care Inginerii le foloseau pentru examinarea șenilelor și suprastructurii Londrei și ținea minte că nu aveau nume, ci doar coduri de înregistrare, care începeau toate cu GI.

— Au trimis pe cineva după noi! icni el.

Domnișoara Fang se ridică și ea în picioare.

— Poate fi doar o coincidență, zise ea. Trebuie să existe destule nave din Londra… Și chiar dacă Valentine ar fi trimis pe cineva după voi, aici vă găsiți printre prieteni. Noi facem față fără probleme oribililor voștri Beefburgers.

— Beef*eaters*, o corectă Tom reflex, deși știa că femeia comisese greșeala în mod deliberat, doar pentru a destinde tensiunea.

O zări pe Hester zâmbind și se simți fericit că era și ea acolo și, în același timp, înverșunat de hotărât s-o protejeze.

Iar apoi toate luminile se stinseră.

Se auziră strigăte, huiduieli și un zgomot asurzitor de veselă scăpată pe jos în bucătării. Ferestrele erau forme vagi de culoarea amurgului, decupate în beznă.

— În tot Airhaven nu mai e curent electric! se auzi glasul sumbru al lui Lindstrom. Probabil o pană de curent a centralei!

— Nu, rosti Hester iute. Cunosc șiretlicul ăsta. E menit să creeze haos și să ne împiedice plecarea. Cineva e aici și a venit după noi…

În glasul ei exista o undă de panică pe care Tom n-o auzise până atunci, nici chiar în timpul urmăririi din Stayns. Brusc, se simți foarte speriat.

Din capătul opus al sălii, acolo unde mulțimea de oameni se revărsa pe High Street scăldată în lumina lunii, se auzi pe neașteptate un țipăt. Apoi altul, urmat de o serie prelungă de zgomote de sticlă spartă, zbierete, înjurături, trosnete de scaune și mese răsturnate. Două lămpi verzi se legănau deasupra tuturor, aidoma unor candele în cimitir.

— Ăsta nu-i un Beefeater! spuse Hester.

Lui Tom îi fu greu să-și dea seama dacă era speriată sau ușurată.

— HESTER SHAW! scrâșni un glas ca un bomfaier care tăia metal.

În dreptul ușii înflori brusc un nor de vapori și din el apăru un Stalker.

Era înalt de peste doi metri, iar sub haină îi sclipea armura metalică. Pielea feței prelungi era palidă și strălucea de o peliculă de mucus ca dârele de melci, iar pe alocuri, prin pielea aceea, răzbătea un ciot de os alb-albăstrui. Gura îi era o fantă plină cu dinți din metal. Nasul și partea superioară a capului erau acoperite cu o calotă metalică înaltă, cu tuburi și cabluri ce atârnau ca niște șuvițe de păr și ale căror capete erau introduse în mufe de pe piept. Ochii rotunzi din sticlă îi confereau o expresie de mirare, de parcă nu se putuse obișnui niciodată cu surpriza groaznică a celor ce i se întâmplaseră.

Fiindcă acesta era lucrul cel mai rău în privința Stalkerilor: fuseseră cândva oameni, iar undeva sub învelișul acela metalic era captiv un creier omenesc.

— Imposibil! scânci Tom. *Nu* mai există Stalkeri! Toți au fost distruși cu secole în urmă!

Dar Stalkerul acela stătea chiar acolo, oribil de real. Tom încercă să bată în retragere, însă nu se putu clinti. Ceva i se prelingea pe picior, fierbinte precum ceaiul vărsat dintr-o ceașcă, și-și dădu seama că se scăpase pe el.

Stalkerul avansă încet, împingând în lături scaune goale și mese. Paharele căzute pe podea i se sparseră sub tălpi. Din umbrele din spatele lui, un aviator se repezi spre el cu o sabie, dar tăișul ricoșă din armură și creatura îl azvârli pe bărbat cât

colo, cu o singură lovitură a pumnului său uriaș, fără măcar să se sinchisească să privească înapoi.

— HESTER SHAW, rosti el. THOMAS NATSWORTHY.

„Îmi cunoaște numele!” gândi băiatul.

— Eu…, începu domnișoara Fang, dar nici ea nu păru să-și găsească cuvintele.

Îl trase pe Tom înapoi, în timp ce Khora și ceilalți scoaseră săbiile și pășiră între creatură și cei pe care-i vâna aceasta, însă Hester trecu pe lângă ei.

— E-n regulă, zise ea cu glas straniu, subțire. Îl cunosc. Lăsați-mă să vorbesc cu el.

Stalkerul își roti fața albă ca moartea, de la Tom la Hester, și lentilele se auziră bâzâind în interiorul ochilor mecanici.

— HESTER SHAW, spuse el mângâindu-i numele cu o voce care aducea cu fâsâitul unei scăpări de gaze.

— Salut, Shrike, zise fata.

Capul uriaș se înclină, pentru a-și coborî privirea asupra ei. Un braț metalic se ridică, șovăi, după care palma lui atinse obrazul lui Hester, mânjindu-l de lubrifiant.

— Îmi pare rău că n-am mai avut ocazia să-mi iau rămas-bun…

— EU LUCREZ ACUM PENTRU LORDUL PRIMAR AL LONDREI, spuse Shrike. EL M-A TRIMIS SĂ TE OMOR.

Tom scânci din nou. Hester chicoti subțire și spart.

— Dar… n-o vei face, nu-i așa, Shrike? N-o să m-omori *pe mine.*

— BA DA, rosti Shrike sec privind-o de sus.

— Nu, Shrike! șopti fata, iar domnișoara Fang își întrezări ocazia.

Dintr-un buzunar secret al mânecii hainei, scoase o așchie de metal de forma unui evantai minuscul și-o expedie, rotitoare, spre gâtul Stalkerului. Arma scoase un sunet straniu, ca un geamăt, în timpul zborului, și în același timp se deplie într-un disc tremurător cu circumferință tăioasă.

— Un Frisbee de luptă neuvo-mayaș! icni Tom, care văzuse asemenea arme în vitrinele din secțiunea Arme și Război a Muzeului.

Știa că ele puteau reteza beregata unui om de la o depărtare de șaizeci de pași și se încordă, așteptând ca țeasta Stalkerului

să-i cadă de pe umeri… însă frisbee lovi cu un zăngănit gâtul blindat al acestuia și se înfipse acolo, vibrând.

Fanta gurii se alungi într-un surâs ca un rânjet și Shrike țâșni înainte, iute ca o șopârlă. Domnișoara Fang păși într-o parte, sări pe lângă el și repezi o lovitură înaltă de picior, însă creatura era mult mai rapidă.

— Fugiți! strigă ea spre Hester și Tom. Întoarceți-vă în *Jenny*! O să vin și eu!

Ce altceva puteau face? O luară la fugă. Stalkerul încercă să-i înhațe când trecură pe lângă el, însă Khora îl prinse de braț, iar Nils Lindstrom își roti sabia spre fața sa. Creatura se scutură de Khora și ridică brațul; țâșni o jerbă de scântei și se auzi zbieretul de metal lovind metalul, iar Lindstrom dădu drumul sabiei rupte, urlă și-și strânse brațul la piept. Stalkerul îl aruncă în lături și o ridică pe Anna de jos când îl atacă din nou, trântind-o cu toată puterea în Khora și Yasmina care se năpustiseră în ajutorul ei.

— Domnișoară Fang! strigă Tom.

Pentru o secundă se gândi să se întoarcă, dar știa destule despre Stalkeri ca să-și dea seama că nu putea face absolut nimic. Porni în fugă după Hester, sări peste un morman de corpuri căzute în prag, apoi ieși în umbre, în amurg și în mulțimile ce se îmbulzeau speriate. O sirenă se tânguia cu jale, ascuțit. Briza aducea cu ea un iz acru și băiatului i se păru că distinge deasupra centralei electrice pâlpâirea de care se temeau cel mai mult toți aviatorii: focul!

— Nu-nțeleg, gâfâi Hester vorbind pentru sine, și nu pentru urechile lui Tom. El n-ar fi trebuit să m-omoare, *n-ar fi trebuit*!

Nu se opri însă din alergare și, împreună, fugiră cât îi țineau picioarele spre Traversa Șapte, unde-i aștepta *Jenny Haniver.*

Dar Shrike se asigurase deja că micuța navă aeriană n-avea să mai plece nicăieri în seara aceea. Anvelopa fusese spintecată, capsula motorului tribord fusese deschisă ca o cutie veche de conserve și un morman de fire rupte se revărsa pe chei. Alături se afla corpul frânt al băiețașului pe care domnișoara Fang îl plătise ca să-i păzească nava.

Tom încremeni, privind dezastrul. În spatele lui, slab, dar apropiindu-se mereu, răsunau pași pe puntea metalică: *ping, ping, ping, ping.*

Privi în jur după Hester și văzu că plecase deja de lângă el, șchiopătând în lungul inelului docurilor – de fapt, își dădu

seama, fugea *la vale,* deoarece orașul aerian avariat se înclinase în mod îngrijorător. O strigă, apoi sprintă după ea, urmând-o către traversa vecină. Acolo tocmai sosise un balon cu aspect ponosit, din care cobora o familie de turiști surprinși, ce nu erau siguri dacă bezna și strigătele anunțau o urgență sau un soi de carnaval. Hester se împinse printre ei și-l apucă pe pilotul balonului de ochelarii de protecție, după care îl smulse afară din nacelă. Aceasta se îndepărtă ușor de chei, când fata sări înăuntru.

— Stai! Hoții! Pirații! Ajutor! răcni pilotul, însă Tom nu putea să audă decât *ping-ping-ping*-ul acela slab și înspăimântător care se apropia rapid pe High Street.

— Tom! Vino!

Băiatul își adună tot curajul și sări după Hester, care bâjbâia cu parâmele de amarare, când Tom ateriză pe fundul nacelei.

— Aruncă totul peste bord! îi răcni fata.

El făcu așa cum i se spusese și balonul se clătină, apoi se ridică, ajungând la nivelul ferestrelor de la etajul întâi, apoi la al acoperișurilor și la al turlei Sf. Mihail. În scurtă vreme, Airhaven era un covrig întunecat, care se îndepărta sub ei, iar Shrike devenise un simplu punct, ai cărui ochi verzi străluceau intens pe când înainta pe traversă ca să-i privească pierzându-se în distanță.

Capitolul 13: Omul reînviat

În vremurile întunecate dinaintea zorilor Epocii Tracțiunii, imperiile nomade se războiseră între ele prin labirintul vulcanic al Europei. Acestea îi construiseră pe Stalkeri, târând soldați morți de pe câmpurile de bătălie și readucându-i cumva la viață, conectând stranii mașinării TehAnt la sistemele lor nervoase.

Imperiile fuseseră demult uitate, dar nu și teribilii Oameni Reînviați. Tom își putea aminti cum se juca de-a Stalkerii pe când era copil în Orfelinatul Ghildei, tropăind apăsat, cu brațele întinse drept înainte și țipând „SUNT UN STAL-KER! EX-TER-MIN!”, până apărea domnișoara Plym și-i cerea să facă mai puțină gălăgie.

Dar nu se așteptase să întâlnească vreunul.

Pe când vântul nopții împingea balonul furat spre est, el stătu tremurând în nacela care se legăna, răsucit într-o parte, astfel încât Hester să nu-i vadă pata umedă de pe pantaloni, și spuse:

— Credeam c-au murit cu sute de ani în urmă! Credeam c-au fost distruși în bătălii sau c-au înnebunit și s-au ciopârțit singuri…

— Nu și Shrike, zise fata.

— Iar el te *cunoștea*!

— Bineînțeles. Noi doi suntem prieteni vechi.

•••

Hester îl întâlnise în dimineața de după moartea părinților ei, în dimineața când se trezise pe țărmurile Terenului de Vânătoare sub murmurele ploii. Nu știa cum ajunsese acolo, iar capul o durea atât de rău, încât abia se putea clinti sau gândi.

În apropiere se găsea orașul cel mai mic și cel mai murdar pe care-l văzuse vreodată. Oameni care duceau în spate coșuri mari împletite din nuiele coborau din oraș pe scări și rampe, după care examinau cu atenție resturile lăsate de reflux și reveneau cu lemne și fel de fel de alte lucruri. Câțiva purtau barca tatălui ei și, în scurtă vreme, câțiva o descoperiră pe Hester. Doi bărbați se apropiară și o priviră. Unul dintre ei era un scotocitor tipic, micuț și jegos, ce purta în coș piese dintr-un „gândac” vechi. După ce o studie un timp, se retrase un pas și i se adresă tovarășului său:

— Scuze, domnule Shrike – crezusem c-ar putea fi utilă pentru colecția dumitale, dar e din carne și oase…

Se întoarse apoi și se îndepărtă, călcând peste gunoaiele din care se înălțau aburi, pierzând orice interes față de Hester. El căuta numai obiecte pe care le-ar fi putut vinde, iar o copilă pe jumătate moartă nu prezenta niciun fel de valoare. Pe de altă parte, roțile gândacilor vechi – *ele* prețuiau într-adevăr ceva…

Celălalt bărbat rămase locului și o privi de sus pe Hester. Abia după ce se aplecă și o atinse pe față, iar ea simți fierul rece și dur de sub mănușile lui, Hester își dădu seama că nu era de fapt un om. Când îi vorbi, glasul lui sună ca o perie de sârmă trasă cu putere peste o tablă neagră de scris.

— NU POȚI STA AICI, COPILĂ, zise el, apoi o ridică, o puse pe umăr și o duse la bordul orașului.

Orașul se numea Strole și era locuit de vreo cincizeci de scotocitori duri, aspri și prăfuiți, care jefuiau siturile de TehAnt

atunci când găseau așa ceva și șterpeleau recuperări din ceea ce abandonau orașele mai mari atunci când nu găseau nimic. Shrike locuia cu ei, însă nu era scotocitor. Când un criminal din vreun mare Oraș al Tracțiunii se refugia în Lumea de Afară, Shrike îi lua urma și-i reteza capul, pe care-l păstra cu grijă. Când întâlnea orașul de unde fugise criminalul, ducea capul la autorități și încasa recompensa.

Hester nu descoperi niciodată de ce se sinchisise s-o salveze pe ea. Nu putea s-o fi făcut din milă, întrucât Shrike nu era capabil de astfel de sentimente. Unicul semn de tandrețe pe care-l văzu vreodată la el era îndreptat spre colecția lui macabră. De asemenea, îl fascinau automatele vechi și jucăriile mecanice, și cumpăra imediat orice astfel de obiect i-ar fi adus scotocitorii aflați în trecere. Casa lui din Strole era plină de animale, cavaleri în armură, soldăței mecanici cu cheiță în spate, ba chiar și un Înger al Morții în mărime naturală, demontat dintr-un ceas complicat. Însă preferatele lui erau femeile și copiii: doamne minunate în rochii mâncate de molii, și fete, și băieți drăguți cu chipuri din porțelan. Shrike își petrecea toate nopțile, demontându-i și reparându-i cu răbdare, explorându-le mecanismele complexe ale inimilor, de parcă ar fi căutat vreun indiciu privind funcționarea propriilor sale mecanisme.

Uneori Hester avea impresia că și ea făcea parte din colecția lui. Îi amintea oare de rănile pe care le suferise pe câmpurile de luptă ale unor războaie de mult uitate, când era încă om?

Fata împărți aceeași locuință cu el vreme de cinci ani, în timp ce chipul i se vindecă nesatisfăcător, într-o grimasă permanentă, și amintirile îi reveniră treptat. Unele erau surprinzător de clare: valurile ce loveau țărmurile Insulei Stejarilor, vocea mamei, vântul care sufla peste smârcuri, aducând mirosuri de iarbă udă și de baligă de animale. Altele erau încețoșate și greu de înțeles; îi fulgerau prin minte în clipele dinainte de a adormi, ori o luau pe nepregătite când rătăcea printre figurinele mecanice silențioase din casa lui Shrike. *Sânge pe hărțile stelelor. Un zgomot metalic. Chipul prelung și arătos al unui bărbat cu ochi suri ca marea.* Toate acestea erau cioburi sparte de amintiri, care trebuiau culese cu grijă și potrivite laolaltă, precum piesele mașinăriilor pe care le dezgropau scotocitorii.

Hester începu să priceapă tabloul de ansamblu abia când auzi din întâmplare niște bărbați vorbind despre mărețul Thaddeus Valentine. Își dădu seama că numele acela îi era cunoscut: aparținea bărbatului care-i ucisese pe mama și pe tatăl ei și care o preschimbase într-un monstru. Știu atunci ce avea de făcut fără măcar să fie nevoită să se gândească la asta. Se duse la Shrike și-i spuse că voia să plece în căutarea lui Valentine.

— NU TREBUIE SĂ FACI ASTA, se mulțumi să-i spună Stalkerul. VEI FI UCISĂ.

— Atunci vino cu mine! îl imploră fata, însă el refuză.

Auzise despre Londra și despre pasiunea pentru tehnologie a lui Magnus Crome. Era de părere că dacă va merge acolo, Ghilda Inginerilor îl va captura și-l va tăia în bucățele, ca să-l studieze în laboratoarele ei secrete. „NU TREBUIE SĂ TE DUCI”, era tot ce spunea el.

Doar că ea plecă oricum. Așteptă până ce Shrike își găsi de lucru cu automatele lui, apoi se furișă pe o fereastră, ieși din Strole și porni de-a curmezișul vântoasei Lumi de Afară, cu un cuțit la brâu, în căutarea Londrei și a răzbunării.

•••

— De atunci nu l-am mai văzut, îi spuse ea lui Tom, care dârdâia în nacela balonului furat. Când am plecat, Strole se găsea pe țărmurile Mării Angliș, și iată-l acum pe Shrike lucrând pentru Magnus Crome și dorind să mă ucidă. N-are niciun sens!

— Poate că i-ai rănit sentimentele când ai fugit? sugeră Tom.

— Shrike nu are sentimente, zise Hester. Când au făcut un Stalker din el, l-au curățat de *toate* amintirile și sentimentele.

„Vorbește de parcă l-ar invidia”, își spuse băiatul. Cel puțin însă sunetul glasului ei îl ajutase să se calmeze și nu mai tremura. Rămase nemișcat și ascultă vântul care suspina prin greementul balonului. Spre vest, pe nori se vedea o pată neagră despre care bănuia că trebuia să fie fumul din Airhaven. Oare aviatorii izbutiseră să țină incendiile sub control sau orașul lor fusese distrus? Și ce se întâmplase cu Anna Fang? Își dădu seama că probabil Shrike o omorâse, odată cu toți prietenii ei. Aviatoarea blândă și mereu pusă pe râs era moartă, la fel de moartă ca propriii lui părinți. Părea că asupra lui fusese aruncat un blestem care-i distrugea pe toți cei care fuseseră buni cu el. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Valentine! Dacă ar fi rămas în siguranța Muzeului, acolo unde-i era locul!

— S-ar putea să nu fi pățit nimic, rosti Hester brusc, ca și cum ar fi bănuit la ce se gândise Tom. Cred că Shrike doar s-a jucat cu ea – n-avea ghearele scoase și nici altceva.

— Are *gheare*?!

— Câtă vreme nu l-a enervat prea mult, probabil că n-ar fi pierdut timp s-o omoare.

— Și Airhaven?

— Bănuiesc că dacă a suferit avarii serioase, va fi coborât undeva pe sol pentru reparații.

Tom aprobă din cap. După aceea îi trecu prin minte un gând mai vesel.

— Crezi că domnișoara Fang va veni după noi?

— Nu știu, răspunse fata, însă Shrike o va face.

Tom privi din nou îngrozit peste umăr.

— Cel puțin, continuă ea, ne îndreptăm în direcția bună, spre Londra.

Băiatul se uită grijuliu peste marginea nacelei. Norii se întindeau sub ei ca o plapumă albă din puf trasă peste sol, ascunzând orice ar fi putut oferi vreun indiciu în privința locului unde se aflau sau spre care se îndreptau.

— Cum îți dai seama? întrebă el.

— După stele, bineînțeles. Mama m-a învățat. Și ea a fost aviatoare, nu ți-am spus? A zburat prin fel de fel de locuri. Odată a ajuns chiar în America. Trebuie să te folosești de stele pentru a-ți găsi calea în locuri ca ăla, unde n-au hărți sau puncte de referință. Uite, aia e Steaua Polară, iar constelația de-acolo e cea pe care Anticii o numeau Carul Mare, dar căreia majoritatea celor din zilele noastre îi spun Orașul. Iar dacă o vom menține pe *aia* la tribord, vom ști că ne-ndreptăm spre nord-est…

— Câte stele sunt! exclamă Tom, străduindu-se să urmărească degetul arătător al fetei.

Aici, deasupra norilor, unde nu existau vălurile de fum ale orașelor și praful ridicat de pe Lumea de Afară, cerul nopții scânteia cu un milion de puncte reci de lumină.

— Până acum n-am știut că există atâtea!

— Toate stelele sunt sori, care ard foarte departe în spațiu, la mii și mii de kilometri depărtare, spuse Hester și băiatul avu impresia că simte mândria fetei când îi arătă că știa atât de multe. Cu excepția celor care, de fapt, nu sunt deloc stele. Unele dintre cele foarte strălucitoare sunt luni mecanice, pe

care Anticii le-au ridicat pe orbită cu mii de ani în urmă și care continuă și acum să se rotească în jurul bietului și bătrânului Pământ.

Tom rămase privind întunericul presărat de stele.

— Steaua aia cum se numește? întrebă el și arătă un punct strălucitor, aflat jos în vest.

Hester se uită într-acolo și zâmbetul îi dispăru. Tom văzu cum mâinile fetei se încleștează în pumni.

— Aia? repetă ea. Aia e o navă aeriană și vine după noi.

— Poate că-i domnișoara Fang, care ne va salva? zise băiatul plin de speranță.

Însă nava îndepărtată se apropia rapid și, după câteva minute, putură vedea că era un vehicul-cercetaș mic, de construcție londoneză, Spudbury Sunbeam sau Goshawk 90. Aproape că puteau simți ochii verzi ai lui Shrike privindu-i peste pustiurile cerului.

Hester începu să tragă de roțile și manetele ruginite ce controlau presiunea gazului din balon. După câteva secunde o găsi pe cea căutată și de undeva de deasupra răsună un șuierat furios.

— Ce faci? chițăi Tom. Iese tot gazul! O să ne prăbușim!

— Ne ascundem de Shrike, răspunse ea și deschise mai mult ventilul.

Ridicând ochii, Tom văzu că flotorul cu gaz începea să se dezumfle. Se uită înapoi, către nava urmăritoare. Se apropia constant, totuși îi mai despărțeau vreo trei kilometri. Puteau spera că de la distanța aceea ar fi părut că aerostatul suferise un accident. Puteau spera că Shrike n-avea să ghicească planul lui Hester. Puteau spera că nava lui micuță nu era dotată cu aruncătoare de rachete…

Apoi se afundară în nori și nu văzură nimic, doar volburi uriașe și întunecate, iar uneori câte o întrezărire scurtă a lunii, slab vizibilă deasupra lor. Nacela scârțâia, anvelopa flutura, iar ventilul de gaz șuiera ca un șarpe țâfnos.

— Când aterizăm, rosti Hester, ieși din nacelă cât poți de repede.

— Da, aprobă băiatul, dar… vrei să zici c-o s-abandonăm balonul?

— În aer n-avem absolut nicio șansă împotriva lui Shrike, explică ea. Să sperăm că pe sol îl voi putea păcăli.

— Pe sol? strigă Tom. Oh, doar nu mergem iarăși prin Lumea de Afară!

Balonul cobora rapid. Văzură peisajul întunecat crescând sub ei, petice negre de vegetație și câteva sclipiri subțiri de lumină dinspre lună. Deasupra lor, nori groși goneau spre est. Nu se zărea nici urmă de nava lui Shrike. Tom se încordă. Solul era la treizeci de metri dedesubt, apoi cincisprezece, apoi trei. Crengi râcâiră și scrâșniră sub chilă, iar nacela se legănă și pică, izbindu-se de pământul noroios, după care se ridică spre cer, căzu din nou și se mai ridică o dată.

— Sari! țipă Hester când atinse din nou solul.

Băiatul sări și căzu, zgâriindu-se în crengile copacilor, pe o saltea moale de noroi. Balonul țâșni iarăși în sus, și pentru o clipă, se temu că Hester îl abandonase ca să moară pe solul gol.

— Hester! răcni el, atât de tare, încât simți că-l doare gâtul. Hester!

Apoi din tufișurile din stânga sa se auziră foșnete și fata apăru, șchiopătând.

— Slavă lui Quirke! murmură Tom.

Se așteptase ca Hester să se oprească și să se așeze alături de el, pentru a se odihni puțin și a le mulțumi zeilor că-i aterizaseră pe pământ moale, umed, și nu pe stâncă dură. Ea însă trecu pur și simplu mai departe, șontâcăind spre nord-est.

— Stai! strigă Tom, care se simțea încă prea înfrigurat și fără suflu pentru a sta măcar în picioare. Așteaptă! Unde te duci?

Se întoarse și-l privi de parcă era nebun.

— La Londra, îi spuse.

Tom se rostogoli pe spate și gemu, adunându-și forțele pentru alt drum istovitor pe jos.

Deasupra, eliberat de greutatea lor, balonul se întorcea în înaltul cerului, o lacrimă neagră care fu iute înghițită de pântecele norilor. După alte câteva secunde, Tom auzi torsul motoarelor, când nava aeriană a lui Shrike porni în grabă după el. Iar apoi rămaseră doar noaptea, vântul rece și petele neregulate proiectate de razele lunii ce rătăceau peste dealurile sparte.

Capitolul 14: Palatul Ghildelor

Katherine decise să înceapă din vârf. A doua zi după ce tatăl ei părăsise Londra, fata expedie un mesaj de la terminalul din camera lui, prin sistemul de tuburi pneumatice, către oficiul Lordului Primar. După o jumătate de oră, primi răspuns de la secretarul lui Crome: „Lordul Primar o va primi pe domnișoara Valentine la amiază”.

Fata se duse în camera ei și-și îmbrăcă hainele cele mai protocolare: pantaloni negri și strâmți și haină cenușie cu umerii ridicați ca niște aripioare. Își prinse părul la spate cu o agrafă făcută din stopul din spate al unui automobil antic și adăugă o pălărie elegantă cu clape pentru urechi, ce fluturau pe lângă cap, pe care o cumpărase de șase săptămâni, dar încă nu avusese ocazia s-o poarte. Își rujă buzele și, discret, își fardă obrajii, apoi pictă un triunghi albastru mic între sprâncene, o simulare de însemn de Ghildă, așa cum purtau toate lady la modă. Găsi un carnețel și un creion și le strecură într-una dintre servietele negre cu aspect important ale tatii, alături de permisul pe care el i-l dăruise când împlinise cincisprezece ani, permisul auriu ce-i îngăduia accesul în aproape orice colț al Londrei. Apoi își studie aspectul în oglindă, imaginându-se peste câteva săptămâni când avea să întâmpine expediția care revenea. Iar atunci avea să-i poată spune tatii: „E-n regulă acum, înțeleg totul; nu trebuie să-ți mai fie frică...”

La ora douăsprezece fără un sfert, merse cu Câine la stația de elevator din Quirke Circus, încântată de privirile pe care i le aruncau trecătorii. „Priviți, trece domnișoara Katherine Valentine”, își imagină ea că ziceau. „Se duce să discute cu Lordul Primar...” Toți cei din personalul elevatoarelor îi știau chipul, așa că-i zâmbiră și-i spuseră:

— Bună dimineața, domnișoară Katherine.

Îl mângâiară pe Câine pe cap și nu se sinchisiră să se uite la permisul ei când se îmbarcă în elevatorul de 11:52 spre Nivelul Suprem.

Elevatorul bâzâi și se ridică. Katherine traversă cu pas energic Paternoster Square, unde Câine privi gânditor porumbeii care se învârteau de colo-colo și ciuli urechile la zgomotele reparațiilor din Saint Paul. În scurt timp suia treptele Palatului Ghildelor și

ajunse la un elevator intern minuscul, pentru ca la ora douăsprezece fără un minut să fie condusă prin ușa circulară de bronz a cabinetului Lordului Primar.

— Ah, domnișoara Valentine. Ai sosit cu un minut mai devreme.

Crome ridică scurt privirea de la biroul său uriaș, apoi reveni la raportul pe care-l citea. În spatele capului său se afla o fereastră rotundă prin care se zărea catedrala Saint Paul, cumva neclară și ireală prin sticla groasă, ca un templu scufundat văzut prin apa limpede. Razele soarelui străluceau stins pe panourile din bronz mat de pe pereții cabinetului. Nu existau tablouri, nici tapiserii sau ornamente de vreun fel, iar podeaua era din metal simplu. Katherine se înfioră, simțind cum răceala îi suie prin tălpile pantofilor.

Lordul Primar o lăsă să aștepte vreme de cincizeci și nouă de secunde silențioase, ce părură să dureze o eternitate. Când el lăsă raportul din mână, fata se simțea complet inconfortabil. Îi zâmbi șters, aidoma cuiva care n-a văzut niciodată un zâmbet, dar a citit o carte despre cum ar trebui să zâmbești.

— Vei fi încântată să afli că tocmai am primit un semnal radio codificat, trimis de expediția tatălui tău cu puțin înainte de a ieși din raza de emisie, spuse Lordul Primar. Totul e bine la bordul lui *13th Floor Elevator.*

— Grozav! exclamă Katherine, știind că auzea pentru ultima oară vreo veste de la tatăl ei înainte ca el să pornească înapoi spre casă; nici măcar Inginerii nu izbuteau să trimită semnale la o distanță mai mare de trei sute de kilometri.

— Mai era și altceva? întrebă Crome.

— Da..., spuse Katherine și șovăi, temându-se că se va face de râs.

Confruntată cu cabinetul rece al lui Crome și cu zâmbetul său încă și mai rece, fata se pomeni regretând că se machiase atât de strident și că purta hainele acelea scorțoase și oficiale. Dar, la urma urmelor, acesta era motivul pentru care venise aici. Așa că izbucni direct:

— Vreau să știu despre fata aceea și de ce a-ncercat să-l omoare pe tata.

Surâsul Lordului Primar dispăru.

— Tatăl tău n-a considerat niciodată potrivit să-mi spună cine e acea fată. Nu am nicio idee de ce a dorit să-l omoare.

— Credeți că are vreo legătură cu MEDUSA?

Privirea lui Crome își reduse temperatura cu câteva grade.

— Problema aceea nu te privește pe tine! se răsti el. Ce ți-a spus Valentine?

— Nimic! răspunse Katherine, simțindu-se tulburată. Dar îmi dau seama că e speriat și trebuie să știu motivul, pentru că…

— Ascultă-mă, copilă, zise Crome, apoi se ridică și ocoli biroul, venind spre ea. Degete subțiri îi prinseră umerii. Dacă Valentine are secrete față de tine, lucrul ăsta se întâmplă din motive perfect întemeiate. Există aspecte ale activității lui pe care nu le-ai putea înțelege absolut deloc. Nu uita că el a pornit de la zero, că a fost un simplu scotocitor din Lumea de Afară înainte ca eu să-l bag în seamă. Vrei să-l vezi readus la statutul acela? Sau chiar mai rău?

Katherine se simți de parcă primise o palmă. Chipul i se învăpăie de furie, dar se stăpâni.

— Du-te acasă și așteaptă-l să se întoarcă, porunci Crome. Și lasă problemele adulților în seama celor care le înțeleg. Să nu discuți cu nimeni despre fată sau despre MEDUSA.

„Problemele adulților?” gândi Katherine mânioasă. „Dar câți ani crede că am?” Plecă totuși capul și rosti supus:

— Da, Lord Primar. Haide, Câine!

— Și să nu mai aduci animalul ăsta la Nivelul Suprem, strigă Crome, iar vocea lui o urmări în anticamera cabinetului, unde secretarele se întoarseră și-i priviră fața furioasă, aflată în pragul lacrimilor.

Coborând cu elevatorul înapoi la Quirke Circus, Katherine șopti la urechea lupului:

— O să-i arătăm noi, Câine!

•••

În loc să meargă direct acasă, fata trecu pe la Templul lui Clio, aflat la marginea lui Circle Park. Acolo, în semiîntunericul înmiresmat, se calmă și încercă să decidă cum să procedeze în continuare.

După ce Nikolas Quirke fusese declarat zeu, majoritatea londonezilor încetaseră să se mai gândească prea mult la vechii zei și zeițe, așa că acum Katherine era singură în templu. Ei îi plăcea Clio, care fusese zeița mamei ei în Puerto Angeles și a cărei statuie aducea de altfel puțin cu mama, cu ochii negri și buni și surâsul răbdător. Își aminti poveștile mamei – că

sărmana zeiță înainta cu spatele spre viitor, înfruntând neîncetat furtuna progresului, dar uneori se putea întoarce în timp pentru a-i inspira pe oameni să schimbe întregul curs al istoriei. Privind acum chipul blajin al statuii, fata rosti:

— Ce ar trebui să fac, Clio? Cum îl pot ajuta pe tata dacă Lordul Primar nu-mi spune nimic?

Nu se așteptase de fapt la un răspuns și nici nu primi vreunul, așa că rosti repede o rugăciune pentru tata și încă una pentru bietul Tom Natsworthy, își depuse ofrandele și plecă.

Ideea îi sosi pe când parcursese jumătate din drumul până la Casa Clio, un gând atât de neașteptat, încât i-ar fi putut fi trimis de zeiță însăși. Fata își aminti cum, atunci când alergase către toboganul pentru deșeuri în seara căderii lui Tom din oraș, trecuse pe lângă cineva care mergea în direcția opusă, un tânăr Ucenic Inginer, care păruse atât de palid la față și șocat, încât fusese *sigură* că asistase la eveniment.

Acum se grăbea spre casă prin parcul luminat de soare. Inginerul acela tânăr trebuia să aibă răspunsul! Avea să se ducă în Foale să-l caute! Avea să afle ce se-ntâmpla, fără ajutorul moșului ăluia afurisit de Magnus Crome!

Capitolul 15: Mlaștinile Apelor Ruginii

Tom și Hester merseră toată noaptea, iar când discul soarelui palid răsări dincolo de pâcla dimineții, ei își continuară mersul, oprindu-se doar la răstimpuri pentru a-și trage răsuflarea. Peisajul acesta diferea destul de mult de șesurile de noroi pe care le traversaseră cu câteva zile în urmă. Aici erau siliți să ocolească smârcuri și bălți întinse de apă sălcie și, cu toate că uneori întâlneau cicatricele vechi, adânci și acoperite cu buruieni ale urmelor vreunui oraș, era clar că niciunul nu mai trecuse de mulți ani prin locurile acestea.

— Vezi cum au crescut bălăriile? întrebă Hester, arătând făgașe pline cu mărăcini și povârnișuri înverzite de lăstari. Până și o semistaționară mică le-ar fi tăiat ca să le folosească drept combustibil.

— Poate solul de aici e pur și simplu prea moale, sugeră Tom, afundându-se pentru a douăzecea oară până la brâu în noroiul gros.

Își amintea harta uriașă a Terenului de Vânătoare care atârna în holul de la intrare al Muzeului din Londra și teritoriul mlăștinos uriaș care se întindea de la munții centrali până la țărmurile Mării Khazak, kilometri întregi de păpuriș și pâraie albastre subțiri, toate cu eticheta *Neadecvate pentru orașe.*

— Cred că asta trebuie să fie marginea Mlaștinilor Apelor Ruginii. Le-au numit așa, fiindcă se spune că apele ar fi colorate în roșu de la rugina orașelor care s-au aventurat în ele și s-au scufundat. Doar primarul cel mai nesăbuit și-ar fi adus orașul aici.

— Atunci Wreyland și Anna Fang ne-au dus spre sud mai mult decât am crezut noi, murmură Hester ca pentru sine. Londra trebuie să fie la aproape o mie cinci sute de kilometri depărtare. Vom avea nevoie de multe luni ca s-o ajungem, iar în tot acel timp Shrike va fi pe urmele mele.

— Dar l-ai păcălit! îi reaminti Tom. Am scăpat!

— Nu pentru multă vreme, zise fata. În scurt timp ne va lua din nou urma. De ce crezi că i se spune Stalker[1]?

•••

Hester îl duse mai departe, târându-l peste dealuri și prin noroaie, după care coborau în văi al căror văzduh era plin cu roiuri de muște bâzâitoare și pișcătoare. Treptat, amândoi deveniră obosiți și iritați. La un moment dat Tom sugeră să se așeze și să se odihnească pentru o vreme, dar Hester se răsti:

— Fă cum vrei. Ce-mi pasă mie?

Așa că băiatul își continuă drumul în tăcere, furios pe ea. Ce ființă oribilă, urâtă, crudă și predispusă la autocompătimire! După toate prin care trecuseră împreună și după ce o ajutase în Lumea de Afară, ea tot era dispusă să-l abandoneze. Regretă că n-o înhățase Shrike și că el nu scăpase cu domnișoara Fang sau cu Khora. *Ei* i-ar fi îngăduit să-și odihnească picioarele obosite…

Cu toate astea, fu destul de fericit de prezența fetei la sosirea nopții, când vălătuci groși de ceață se înălțară din mlaștini ca spectrele mamuților și toate foșnetele din tufișuri semănau cu pașii Stalkerului. Hester găsi un loc unde să-și petreacă noaptea, la adăpostul câtorva copaci piperniciți, și mai târziu, când țipătul

---

[1] În limba engleză, cuvântul are și sensul de „urmăritor” (n. r.).

neașteptat al unei bufnițe ieșite la vânătoare îl făcu pe Tom să tresară din somnul lui agitat, o găsi pe fată stând de veghe lângă el ca un gargui prietenos.

— E-n regulă, îi spuse ea.

Iar după încă o clipă, în una dintre străfulgerările acelea bruște de blândețe pe care băiatul le observase din când în când, adăugă:

— Mi-e dor de ei, Tom. Mi-e dor de mama și de tata.

— Știu, încuviință el. Și mie mi-e dor de ai mei.

— Tu nu mai ai niciun fel de familie în Londra?

— Nu.

— Niciun prieten?

Tom căzu pe gânduri.

— Nu tocmai.

— Cine era fata aia? întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

— Care fată? De unde?

— Din Foale în seara aia, alături de tine și Valentine.

— Katherine, răspunse Tom. E… Mda, e fiica lui Valentine.

Hester aprobă din cap.

— Era drăguță, spuse ea.

Apoi băiatului îi fu mai ușor să doarmă și o visă pe Katherine care venise să-i salveze cu o navă aeriană, ducându-i înapoi în lumina cristalină de deasupra norilor. Când deschise din nou ochii, mijiseră zorii și Hester îl zgâlțâia să se trezească.

— Ia ascultă!

El ascultă și auzi un zgomot care nu era al pădurilor sau al apei.

— Un oraș? întrebă plin de speranțe.

— Nu…, Hester înclină capul pe un umăr, ascultând cu atenție. E un aëro-motor Rotwang…

Zgomotul spori în intensitate, pulsând pe măsură ce cobora din cer. Deasupra pâclelor învolburate licări o navă-cercetaș londoneză.

Cei doi înghețară, sperând că erau camuflați de colivia neagră și udă de ramuri de deasupra lor. Mârâitul navei se diminuă, apoi se înteți iarăși și descrise un cerc.

— Shrike ne poate vedea, șopti Hester privind în sus spre ceața albă, oarbă. Îl pot simți cum ne privește…

— Nu, nu, insistă Tom. Dacă noi nu putem vedea nava, cum ne-ar putea vedea el? E logic…

•••

Dar hăt deasupra, Omul Reînviat își comută ochii pe infraroșu, își activează senzorii termici și vede două siluete umane strălucitoare în nemișcarea estompată, cenușie, a arborilor.

— MAI APROAPE, comandă el.

— Dacă-i poți vedea atât de clar acum, mormăie pilotul navei, e păcat că n-ai putut spune că balonul ăla dezumflat era pustiu înainte să fi gonit după el pe jumătate din Terenul de Vânătoare.

Shrike nu spune nimic. De ce ar trebui să se justifice acestor Unic-născuți scâncitori? El văzuse că nacela balonului era goală imediat cum apăruse din nou deasupra norilor, dar decisese să păstreze informația aceea pentru sine. Fusese încântat de gândirea rapidă a lui Hester Shaw și hotărâse ca, drept răsplată, s-o mai lase în viață câteva ore, în timp ce aviator-Inginerul ăsta greu de minte urmărea balonul abandonat de ea.

Acum își comută ochii la spectrul normal de vedere. O va vâna pe Hester în modul cel mai dificil, bizuindu-se pe mirosuri, pe zgomote și pe vederea obișnuită. Apelează o amintire a chipului ei și începe s-o rotească în minte pe când nava coboară prin cețuri.

•••

— Fugi! zise Hester.

Nava apăru din pâclele albe la câțiva metri depărtare, apropiindu-se de sol, în timp ce învârtejea ceața aidoma unor teluri pentru bătut ouă. Fata îl smulse pe Tom din ascunzătoarea lor inutilă și porni în fugă peste solul îmbibat și denivelat de rădăcinile copacilor. Jerbe albe de apă țâșneau la fiecare pas și mâlul negru le plescăia în cizme. Alergară orbește, până ce Hester se opri atât de brusc, încât Tom o izbi puternic din spate și amândoi căzură grămadă.

Fugiseră în cerc. Nava era drept în fața lor, iar o formă gigantică le bloca drumul. Două raze de lumină verde-palid, ticsite de stropi minusculi de apă, îi pironeau.

— HESTER, scrâșni un glas metalic.

Hester bâjbâi după orice ar fi putut folosi ca armă și găsi o bucată de lemn noduros.

— Nu te-apropia, Shrike! îl avertiză ea. O să-ți fac praf ochișorii ăia verzi și frumușei! O să-ți fac creierii terci!

— Vino! chițăi Tom, apucând-o de pulpana hainei și încercând s-o tragă de acolo.

— Unde? întrebă fata, riscând o privire scurtă înapoi către el.

Schimbă priza pe bâta improvizată și rămase locului sfidătoare, pe când Shrike se apropie.

— TE-AI DESCURCAT BINE, HESTER, DAR VÂNĂTOAREA S-A TERMINAT.

Stalkerul înainta cu grijă pe terenul ud. De fiecare dată când își cobora piciorul metalic, un jet de aburi țâșnea în sus, șuierând. Ridică mâinile și din ele glisară afară lame tăioase ca niște gheare.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea despre Londra? strigă Hester furioasă. Cum de-ai ajuns să fii sluga lui Crome?

— TU M-AI CONDUS SPRE LONDRA, HESTER, răspunse Shrike, apoi făcu o pauză și chipul mort i se lăți într-un zâmbet metalic. ȘTIAM UNDE MERGI. MI-AM VÂNDUT COLECȚIA ȘI AM ÎNCHIRIAT O NAVĂ AERIANĂ, CA SĂ POT AJUNGE ACOLO ÎNAINTEA TA.

— Ți-ai vândut omuleții mecanici? întrebă ea, cu adevărat stupefiată. Dacă voiai atât de mult să pui mâna pe mine, de ce nu m-ai urmărit pur și simplu?

— AM DECIS SĂ TE LAS SĂ TRAVERSEZI SINGURĂ TERENUL DE VÂNĂTOARE. A FOST UN TEST.

— Și l-am trecut?

Shrike îi ignoră întrebarea.

— CÂND AM AJUNS LA LONDRA, M-AU DUS DIRECT LA INGINERIUM, AȘA CUM MĂ AȘTEPTASEM. AM PETRECUT OPTSPREZECE LUNI ACOLO, AȘTEPTÂNDU-TE SĂ SOSEȘTI. INGINERII M-AU DEMONTAT ȘI M-AU MONTAT DE VREO ZECE ORI, DAR A MERITAT. AM FĂCUT O ÎNȚELEGERE CU MAGNUS CROME. MI-A PROMIS CĂ-MI VA DA CE-MI POFTEȘTE INIMA.

— Ah, bun, rosti Hester încet, întrebându-se despre ce naiba vorbea.

— DAR MAI ÎNTÂI, TU TREBUIE SĂ MORI.

— De ce, Shrike?

Răspunsul fu înecat într-un zumzet surd și modulat, care-l făcu pe Tom să se întrebe dacă nu cumva nava Stalkerului era pe punctul de-a decola fără el. Ridică ochii spre ea, dar nava continua să-și mențină poziția, deși țăcănitul constant al elicelor fusese acoperit de sunetul nou, un muget uruitor, șuierător, care sporea cu fiecare secundă. Până și Shrike păru tulburat: ochii îi pâlpâiră și înclină capul spre umăr, ascultând cu atenție. Sub tălpi, terenul începu să vibreze.

Din ceața din spatele Stalkerului răbufni un zid de noroi și apă, care se curba în vârf, încununat de spumă albă. În urma lui venea un oraș, mai exact un orășel foarte mic, de modă veche, care gonea pe opt roți late. Hester se retrase repede, iar Shrike îi văzu expresia de pe chip și se întoarse să vadă motivul. Tom se aruncă în lateral, prinzând-o pe fată de guler și trăgând-o din calea pericolului. Nava aeriană încercă să vireze, dar roțile micului oraș o prinseră și o distruseră, apoi îndesară în noroi sfărâmăturile arzătoare. După o clipă îl auziră pe Stalker răcnind „HESTER!”, chiar înainte să-l strivească gigantica roată frontală a orașului.

Cei doi se prinseră în brațe și se rostogoliră, îndepărtându-se cât putură de mult, în vreme ce orașul mugi pe lângă ei, o volbură de traverse și pistoane, lumină pâlpâind pe metal, siluete minuscule privind în jos de pe punțile de observare, geamătul prelung al unui claxon reverberând prin ceață. După aceea, la fel de brusc pe care se ivise, dispăru. Aerul duhnea a fum și metal încins.

Tom și Hester se ridicară în picioare. Bucățele din nava aeriană pluteau lent în jos, arzând vesel. În locul unde stătuse Stalker, o urmă adâncă de roată se umplea repede cu noroi negru, strălucitor. Ceva ce putea să fi fost o mână de fier ieșea pe verticală din mâzgă și un norișor alb de abur se înălță în văzduh, unde se destrămă încet.

— A… a *murit*? întrebă băiatul cu glas tremurător de frică.

— Tocmai a trecut un oraș peste el, zise Hester. N-aș crede că-i într-o formă prea bună.

Tom se întrebă într-o doară ce vrusese Shrike să spună prin „ce-i poftea inima”. De ce ar fi fost dispus să-și vândă colecția prețioasă ca s-o urmărească pe Hester, dacă nu voia decât s-o ucidă? Acum nu mai putea afla răspunsurile la întrebarea asta.

— Și sărmanii din navă…, șopti el.

— Natsworthy, zise fata, indivizii ăia au fost trimiși să-l ajute să ne-omoare. Nu-ți irosi mila pe ei.

Pentru o clipă tăcură amândoi, privind rotocoalele de ceață. Apoi Tom zise:

— Mă întreb din fața cui fugea?

— Ce vrei să zici?

— Orașul ăla. Avea o viteză foarte mare… Probabil că-l urmarea ceva…

Hester se uită la el și înțelese până la urmă la ce se referea.

— *Fir-ar să fie*! exclamă ea.

Aproape exact în clipa aceea al doilea oraș apăru din cețuri. Era mai mare decât primul, cu roți uriașe, de forma unor butoaie. Pe fălcile lui căscate, un glumeț desenase un rânjet plin de dinți și cuvintele „PAPĂ FERICIT”.

Nu mai aveau timp să fugă din calea sa. De data asta Hester fu cea care-l înșfăcă pe Tom și băiatul o văzu strigând ceva, dar din cauza bubuitului asurzitor al motoarelor pricepu abia după o secundă ce spusese.

— *Putem sări pe el*! *Fă ca mine*!

Orașul trecu peste ei, cu roțile depășindu-i de o parte și alta, astfel încât fură ridicați ca două furnici în fața unui plug și purtați în sus pe un talaz de noroi care aproape că-i izbi de pântecul metalic greoi de deasupra. Hester se ghemui pe creasta talazului ca un surfer și Tom se bălăbăni alături de ea, așteptându-se ca dintr-o clipă într-alta să fie lovit și ucis de o bigă de macara ori să fie azvârlit sub roți. Hester țipa din nou la el și îi făcu semn spre ceva. O conductă de evacuare se repezea către ei ca un șarpe monstruos, iar în lumina văpăilor dinspre cuptoare ce răzbătea prin fantele de pe șasiul orașului, băiatul zări balustrada unei platforme de întreținere. Hester o înhăță și sări pe ea, iar Tom se aruncă și el în secunda următoare. Pentru o clipă mâinile lui bâjbâiră disperate în gol, apoi simți sub degete fier ruginit. Șocul aproape că-i smulse brațele din umeri, însă Hester se aplecă, îl prinse zdravăn de centură și-l ridică pe platformă.

Trecu destul timp până când amândoi se opriră din tremurat și se sculară cu greutate în picioare. Ambii păreau de parcă fuseseră modelați grosolan din noroiul Lumii de Afară; le acoperea hainele, li se încurcase în păr și li se lipise pe față. Tom începu să râdă ca un apucat de salvarea lor în ultima clipă și de surpriza în sine a faptului că se descoperea tot viu, iar Hester râse împreună cu el. Până atunci băiatul n-o mai auzise niciodată râzând și nu se simțise niciodată atât de apropiat de cineva, pe cât se simțea acum față de ea.

— O să fim bine! zise Hester. Acum o să fim bine! Haide să suim și să vedem cu cine am făcut autostopul!

•••

Indiferent ce ar fi fost orașul acesta, era micuț, abia o simplă suburbie. Tom se amuza, încercând să deducă ce putea fi, în timp ce Hester deschise cu iscusință încuietoarea unui chepeng și porni în sus pe o scară lungă cu pereți ruginiți ce radiau căldura provenită de la motoare. Băiatul aprecie că aducea puțin cu Crawley sau cu Purley Spokes, suburbii pe care Londra le construise în zilele mărețe din trecut, când exista atâta pradă, încât orașele își puteau îngădui să construiască mici orașe-satelit. În cazul acesta era posibil să aibă propriile ei nave aeriene comerciante, licențiate să poarte negoț cu Londra.

Totuși, ceva nu-i dădea pace. „Doar primarul cel mai nesăbuit și-ar fi adus orașul aici…”

De ce naiba ar fi urmărit Crawley sau Purley Spokes un orășel în temutele Mlaștini ale Apelor Ruginii?

Suiră pe scară până ajunseră la alt chepeng. Acesta nu era încuiat, iar când îl deschiseră ieșiră pe puntea superioară. Un vânt rece sufla cețurile printre clădirile metalice și podeaua punții vibra și se clătina, în timp ce suburbia gonea cu toată viteza. Străzile păreau pustii, totuși Tom știa că, adesea, orășelele aveau doar câteva sute de locuitori. Poate că toți erau ocupați în sala mașinilor sau așteptau în siguranța încăperilor până la terminarea urmăririi.

În același timp însă în locul acesta exista ceva ce nu-i plăcea: în tot cazul, nu era suburbia micuță și dichisită la care sperase. Podelele punților erau ruginite și scrijelite, iar casele ponosite păreau niște pitici pe lângă uriașele motoare auxiliare ce fuseseră smulse din alte orașe și prinse cu bolțuri ici și colo, conectate la motoarele principale de pe puntea de dedesubt sub o rețea de conducte gigantice, care înconjurau clădirile și apoi coborau, îngropându-se prin găuri decupate în punți. Dincolo de ele, acolo unde Tom s-ar fi așteptat să vadă parcuri și platforme de observație, un vălmășag de amplasamente de tunuri și palisade din lemn încercuia marginea suburbiei.

Hester îi făcu semn să păstreze tăcerea și-l conduse către pupa învăluită în ceață, unde se afla o clădire înaltă care ar fi trebuit să fie Primăria. Pe măsură ce se apropiară, văzură că deasupra ușii scria:

Bine ați venit în
TUNBRIDGE WHEELS

Populație: ~~500~~ ~~467~~ 212
și încă în creștere!

Iar mai sus flutura un steag alb-negru: o hârcă deasupra a doua oase încrucișate.

— Pe Marele Quirke! icni Tom. Asta-i o suburbie-pirat!

Și brusc, de pe străzile secundare din jur, apărură bărbați și femei ce arătau la fel de ponosiți ca orașul, slăbănogi, duri și cu ochii aprigi, dar care purtau cele mai mari arme de foc pe care le văzuse băiatul vreodată.

•••

Pe când suburbia-pirat gonește pe drumul ei, liniștea pune din nou stăpânire pe Apele Ruginii, întreruptă doar de zgomotele unor creaturi mici ce se mișcă prin păpuriș. Apoi mâzga dintr-un făgaș adânc lăsat de o roată bolborosește și fierbe, după care scuipă afară ruina lui Shrike, care se mișcă sacadat.

Stalkerul a fost afundat adânc în noroi, izbit brutal ca un țăruș de cort, apoi apăsat, strivit și răsucit. Brațul stâng îi atârnă în câteva sârme cu izolațiile desprinse; *piciorul drept nu i se mai mișcă deloc. Un ochi îi este negru și orb, iar cu celălalt vede încețoșat, așa că trebuie să scuture întruna din cap pentru a-și limpezi privirea. Fragmente din memorie i-au dispărut, dar altele au apărut nechemate. Pe când iese plescăind din urmele lăsate de roata suburbiei, își amintește războaiele antice pentru care a fost construit. La Dealul 20, tunurile Tesla au trosnit ca niște fulgere de gheață, învăluindu-l în foc până când carnea a început să-i ardă pe oasele din fier. Dar a supraviețuit. El e ultimul din Brigada Lazăr și supraviețuiește mereu. Shrike nu poate fi terminat doar de două orașe care au trecut peste el.*

Încet, încetișor, se târăște spre teren mai ferm și adulmecă, cercetează și scanează până se asigură că Hester a scăpat cu viață. Se simte foarte mândru de ea. Pofta inimii lui! *În scurt timp o va regăsi, iar singurătatea vieții lui eterne se va încheia.*

Suburbia a lăsat șanțuri adânci în teren. Va fi lesne de urmărit, chiar și cu piciorul pe care-l târăște inutil, chiar și cu un ochi lipsă și chiar cu mintea care i se declanșează aleatoriu. Stalker dă capul pe spate și-și rage strigătul de vânătoare spre mlaștinile pustii.

Capitolul 16: Rezervoarele de rahat

Londra continuă să înainteze, zi după zi, trosnind și scrâșnind peste continentul cunoscut anterior ca Europa, ca și cum în fața ei se afla un trofeu fantastic, dar după ce orașul îl înfulecase pe Salthook, observatorii nu zăriseră decât niște amărâte de orășele scotocitoare, iar Magnus Crome nu fusese de acord cu modificarea cursului pentru a le prinde. Oamenii începuseră să devină agitați, întrebându-se în șoaptă despre intențiile necunoscute ale Lordului Primar. Londra nu fusese niciodată concepută să meargă atât de mult și atât de rapid. Se vorbea despre o criză de alimente, iar dogoarea dinspre motoare se răspândi în sus prin podelele punților până ce începuse să se spună că puteai prăji un ou pe pavimentele Nivelului Șase.

Jos în Foale căldura era înfiorătoare și, când coborî din elevator la Tartarus Row, Katherine avu impresia că intrase pur și simplu într-un cuptor. Până atunci nu fusese niciodată așa adânc în Foale și, pentru o vreme, rămase clipind pe treptele terminalului elevatorului, buimăcită de hărmălaie și întuneric. Sus pe Nivelul Unu, soarele strălucea peste Circle Park și un vânticel răcoros legăna tufele de trandafiri; aici, jos, echipe de bărbați alergau într-o parte și alta, claxoanele te asurzeau și recipientele uriașe de combustibil scrâșneau pe lângă ea, îndreptându-se spre cuptoare.

Pentru o clipă fata simți îndemnul de a se întoarce acasă, dar știa că trebuia să facă lucrul pentru care venise aici, de dragul tatii. Inspiră profund și ieși pe stradă.

Nu semăna deloc cu Înalta Londră. Aici nimeni nu-i știa fața; trecătorii erau morocănoși când le cerea indicații, iar muncitorii ieșiți din schimburi, care-și treceau vremea lenevind pe pavimente, fluierau după ea și-i strigau: „Hei, dulceață!” și „De unde ți-ai cumpărat pălăria aia?” Un maistru voinic o împinse într-o parte, pentru a face loc să treacă unei echipe de deținuți încătușați. Din altarele de sub conductele pentru combustibil rânjeau statuetele lui Pete Coșarul, zeul cocoșat al sălilor de mașini și al coșurilor de fum. Katherine ridică bărbia și ținu strâns de lesa lui Câine, fericită că el era acolo s-o protejeze.

Știa însă că acesta era unicul loc unde putea spera să găsească adevărul. Întrucât tata era plecat și Tom era dispărut

sau mort, iar Magnus Crome nu voia să-i vorbească, în toată Londra mai rămăsese o singură persoană care ar fi putut ști secretul fetei cu cicatrice.

Fusese foarte greu să dea de urma lui, dar, din fericire, cei din oficiul de arhivă al Ghildei Recuperatorilor, Fochiștilor, Ciocănarilor de Roți și Operativilor Asociați din Foale fuseseră suficient de amabili ca s-o ajute pe fiica lui Thaddeus Valentine. Dacă în seara aceea un Ucenic Inginer fusese în preajma toboganului pentru deșeuri, spuseseră ei, atunci probabil că supraveghease muncitorii deținuți, iar dacă supraveghease muncitorii deținuți atunci provenea din închisoarea experimentală a Inginerilor din Adâncul Foalelor. Alte câteva întrebări și o mită strecurată unui maistru din Foale și Katherine căpătase un nume: Ucenicul Inginer Pod.

Acum, la aproape o săptămână după întâlnirea cu Lordul Primar, fata mergea să stea de vorbă cu Pod.

•••

Închisoarea din Adâncul Foalelor era un complex de clădiri de mărimea unui orășel, grupat în jurul bazei unui gigantic pilastru de susținere. Katherine urmă indicatoarele până la blocul administrativ, o clădire sferică din metal cocoțată pe poduri rulante brăzdate de rugină, care se rotea lent, astfel încât supraveghetorii să poată privi de sus prin ferestrele ei și să observe blocurile de celule, curțile pentru exerciții fizice și fermele de alge ce se învârteau la nesfârșit în jurul lor. În holul de la intrare, luminile de neon sclipeau peste sute de metri pătrați de metal alb. Un Inginer apăru lunecând lângă Katherine când intră.

— Câinii n-au voie înăuntru, o anunță el.

— Nu e câine, e lup, răspunse fata cu surâsul ei cel mai dulce și bărbatul sări înapoi când Câine îi adulmecă haina de cauciuc.

Arăta foarte protocolar, cu buze subțiri, țuguiate acum a nemulțumire, și pete de eczemă pe țeasta rasă. Ecusonul de pe haina lui anunța *Nimmo, supervizor Foale.* Katherine îi zâmbi și, înainte ca bărbatul să poată ridica alte obiecții, îi arătă permisul auriu și spuse:

— Mă aflu aici trimisă în misiune de tatăl meu, Istoricul-șef. Trebuie să discut cu unul dintre ucenicii voștri, un băiat pe nume Pod.

Supervizorul Nimmo clipi repede și spuse:

— Dar… Dar…

— Vin acum direct de la cabinetul lui Magnus Crome, minți Katherine. Dacă dorești să verifici, telefonează-i secretarei lui.

— Nu…, bolborosi Nimmo, sunt sigur că totul e-n regulă.

Până atunci nimeni din exteriorul Ghildei nu dorise vreodată să discute cu un ucenic, iar lui nu-i plăcea asta. Probabil că exista chiar și-o regulă care să interzică așa ceva. În același timp nu dorea să contrazică pe cineva care-l cunoștea pe Lordul Primar. Îi ceru Katherinei să aștepte și se îndepărtă grăbit, dispărând într-un birou cu pereți din sticlă aflat în partea opusă a holului recepției.

Katherine așteptă, mângâindu-l pe Câine și surâzând politicos Inginerilor rași în cap care treceau pe lângă ea în haine albe. În scurt timp se întoarse și Nimmo.

— L-am localizat pe Ucenicul Pod, anunță el. A fost transferat în Secțiunea 60.

— Aha, bravo domnule Nimmo! surâse larg fata. Poți trimite să fie chemat?

— În niciun caz! răspunse Inginerul, care nu era sigur dacă-i plăcea să primească ordine. Totuși, dacă fata voia să viziteze Secțiunea 60, avea s-o ducă acolo. Urmează-mă, îi spuse și porni spre un elevator mic. Secțiunea 60 este dedesubtul punților.

Dedesubtul punților era locul unde Londra își avea conductele de apă și canalizare. Katherine citise despre ele în manualele de școală, așa că era pregătită pentru lunga coborâre, deși nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru duhoare. Miasmele o izbiră imediat ce elevatorul ajunse jos de tot și ușa glisă, deschizându-se. Era ca și cum ar fi pășit pe fundul unui canal aflat în plină funcționare.

— Asta e Secțiunea 60, rosti Nimmo, care nu părea să fi sesizat mirosul fetid. E una dintre unitățile noastre de lucru cele mai interesante. Deținuții repartizați în sectorul ăsta ajută la dezvoltarea unor moduri noi și incitante de reciclare a deșeurilor umane ale orașului.

Katherine ieși din elevator, acoperindu-și nasul cu batista. Se pomeni într-un spațiu uriaș, slab iluminat. În fața ei se aflau trei rezervoare, fiecare dintre ele mai mare decât Casa Clio cu toate grădinile ei. Un fluid vâscos galben-maroniu, urât-mirositor, picura înăuntrul lor dintr-un labirint de conducte ce erau fixate

de plafonul scund, iar oameni în haine de deținuți, cenușiu-spălăcit, plescăiau prin mizeria ce le ajungea până la piept, curățindu-i suprafața cu ustensile cu cozi lungi care semănau cu niște greble.

— Ce fac aici? întrebă Katherine. Ce e lichidul acela?

— Resturi, domnișoară Valentine, răspunse Nimmo cu un aer mândru. Dejecții. Excreții. Produse secundare ale nutriției umane.

— Vrei să spui… rahat? murmură Katherine, îngrozită.

— Mulțumesc, domnișoară Valentine, poate că e chiar termenul pe care nu-l găseam, zise Nimmo și o fulgeră din priviri. Te asigur că nu e nimic dezgustător în asta. Noi toți… ăăă… folosim toaleta la răstimpuri. Ei bine, acum știi unde ajunge… *rahatul*… dumitale. „Nu risipi, nu râvni” este motoul Inginerilor, domnișoară. Procesate corespunzător, excrementele omenești reprezintă un combustibil foarte util pentru motoarele orașului nostru. Iar noi experimentăm tot felul de moduri de a le transformă într-un snack gustos și nutritiv. Deținuții noștri nu sunt hrăniți cu nimic altceva. Din păcate, ei mor pe capete. Sunt totuși convins că asta nu e decât o problemă temporară.

Katherine se apropie de marginea unui rezervor. „Am coborât în Tărâmul fără Soare!” gândi ea. „Pe Clio! Asta e țara morților!”

Însă nici măcar Tărâmul fără Soare nu putea fi atât de teribil ca locul ăsta. Dejecțiile se legănau și se mișcau, plescăind de marginile rezervoarelor, în timp ce Londra traversa un lanț de dealuri abrupte. Muștele bâzâiau în nori groși sub plafonul curbat și se așezau pe fețele și corpurile lucrătorilor. Țestele lor rase sclipeau în lumina slabă și chipurile le încremeniseră în expresii fixe pe când luau crusta groasă de la suprafață și o transferau în recipiente pe care alți deținuți le împingeau pe șinele de lângă rezervoare. Încruntați, Ucenicii Ingineri priveau și roteau bastoane lungi și negre. Doar Câine părea fericit; trăgea de lesă și dădea din coadă, iar la răstimpuri ridica ochii plin de însuflețire spre Katherine, parcă pentru a-i mulțumi că-l adusese într-un loc cu mirosuri atât de interesante.

Fata se strădui să nu-i îngăduie prânzului să i se ridice în gât și se întoarse către Nimmo.

— Sărmanii! Cine sunt oamenii ăștia?

— Nu-ți face griji în privința *lor,* răspunse supervizorul. Sunt condamnați. Criminali. Își merită soarta.

— Ce au făcut?

— Diverse. Furturi mărunte. Evaziuni fiscale. L-au criticat pe Lordul Primar. Dacă ținem seama de toate astea, sunt tratați foarte bine. Ia să vedem acum dacă-l putem găsi pe Ucenicul Pod…

În timp ce bărbatul vorbea, Katherine își îndreptase privirea spre cel mai apropiat rezervor. Unul dintre lucrătorii de acolo se oprise din muncă, dăduse drumul greblei, apoi își prinsese tâmplele cu palmele ca și cum fusese cuprins de amețeală. O fată-ucenic îl observase, de asemenea, și, apropiindu-se de marginea rezervorului, îl împunse cu bastonul ei. Scântei albastre pâlpâiră în locul unde-l atinse, iar deținutul tresări, urlă și căzu, dispărând sub suprafața mizeriei. Alți lucrători priviră într-acolo, prea speriați ca să se ducă și să-l ajute pe camaradul care se scufundase.

— Fă ceva! icni Katherine, întorcându-se spre Nimmo, care nu părea să fi observat ceva.

Alt ucenic apăru alergând pe marginea rezervorului, strigându-le deținuților de sub el să-l ajute pe omul dispărut. Doi-trei dintre ei îl pescuiră și noul ucenic se aplecă peste rezervor și-l trase afară, împroșcându-se cu mizerie din cap până-n picioare. Purta o mască mică de tifon, ca mulți alți paznici, dar Katherine fu sigură că-l recunoscuse, iar din spatele ei îl auzi pe Nimmo mârâind:

— *Pod*!

Se grăbiră spre el. Ucenicul Pod îl târâse pe deținutul pe jumătate înecat pe pasarela metalică dintre rezervoare și încerca acum să-i spele mâzga de pe chip cu apă de la o țeavă verticală din apropiere. Fata-ucenic care-l împunsese pe bărbat cu bastonul îi privi cu o expresie de dezgust.

— Iar risipești apă, Pod! zise ea, pe când Katherine și Nimmo se apropiau în fugă.

— Ce se întâmplă aici, Ucenici? întrebă Nimmo încruntat.

— Bărbatul acesta încetinise ritmul, răspunse ucenica. Am încercat să-l fac să muncească mai vioi.

— Are febră! exclamă Ucenicul Pod pe un ton plângăreț și ridică privirea de pe chipul bărbatului împroșcat cu mizerie urât mirositoare. Nu-i de mirare că nu mai putea munci.

Katherine îngenunche lângă el și ochii tânărului se lărgiră de surprindere când o recunoscu. Reușise deja să spele mare parte

din zoaiele de pe chipul deținutului, iar fata îi atinse cu palma fruntea umedă. O simți fierbinte până și potrivit standardelor din Adâncul Foalelor.

— Chiar e bolnav, rosti ea și-l privi pe Nimmo. Arde. Ar trebui dus la spital...

— La spital? pufni supervizorul. Aici jos nu avem așa ceva. Ăștia sunt deținuți, domnișoară Valentine. Criminali. Ei n-au nevoie de îngrijire medicală.

— În scurt timp va fi alt caz pentru Divizia K, interveni ucenica.

— Gura! șuieră Nimmo.

— Ce-nseamnă Divizia K? întrebă Katherine.

Nimmo nu vru să-i răspundă. Ucenicul Pod o privi și fetei i se păru că vede lacrimi prelingându-i-se pe față, deși era posibil să fie doar transpirație. Își îndreptă din nou atenția spre deținut, care părea că lunecase într-un somn adânc. Podeaua de metal era tare și, mânată de un impuls brusc, Katherine își scoase pălăria, o împături și o strecură sub capul lui ca un fel de pernă.

— N-ar trebui să fie aici! rosti ea furioasă. E prea slăbit ca să muncească în rezervoarele voastre oribile!

— E într-adevăr neplăcut, fu de acord Nimmo. Deținuții care ne sunt trimiși în prezent sunt pur și simplu prea plăpânzi. Dacă Ghilda Negustorilor ar depune eforturi mai mari pentru a rezolva penuria de alimente, ar putea fi ceva mai sănătoși, sau dacă Navigatorii s-ar pune pe treabă și ar urmări în sfârșit niște prăzi decente... Dar cred c-ai văzut destule, domnișoară Valentine. Te rog, întreabă-l pe Ucenicul Pod ce dorește să știe tatăl dumitale și te voi conduce înapoi la elevatoare.

Katherine se întoarse către Pod. Tânărul își dăduse masca jos și era neașteptat de arătos, cu ochii mari negri și gura mică, perfect desenată. Ea îl privi o clipă și se simți ca o idioată. Pod dădea dovadă de curaj și încerca să-l ajute pe sărmanul acela, iar ea îl deranja cu ceva care, brusc, i se păru de-a dreptul minor.

— Ești domnișoara Valentine, nu-i așa? zise tânărul ușor temător, când Câine trecu pe lângă el ca să adulmece degetele bolnavului.

Katherine aprobă din cap.

— Te-am văzut în Foale în seara când l-am înfulecat pe Salthook, spuse ea. Jos, lângă toboganul pentru deșeuri. Cred că

ai zărit-o pe fata care a încercat să-l omoare pe tatăl meu. Mi-ai putea spune tot ce-ți amintești?

El o privi, fascinat de șuvițele lungi și negre de păr ce-i cădeau pe față după ce-și scosese pălăria. Apoi ochii lui zvâcniră scurt spre Nimmo.

— N-am văzut nimic, domnișoară, îi răspunse. Adică am auzit strigăte și-am alergat să ajut, dar din cauza fumului și a celorlalte… n-am văzut pe nimeni.

— Ești sigur? insistă Katherine. Ar putea fi teribil de important.

Ucenicul Pod clătină din cap, dar evită s-o privească în ochi.

— Îmi pare rău…

Pe neașteptate, deținutul de pe punte tresări și suspină adânc, iar toți se uitară la el. Katherine avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege că murise.

— Vedeți? rosti ucenica satisfăcută. V-am zis că era pentru Divizia K.

Nimmo împinse cadavrul cu vârful cizmei.

— Ia-l, Ucenico.

Katherine tremura din tot corpul. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Dacă ar fi putut face ceva ca să-i ajute pe amărâții aceștia!

— Când voi ajunge acasă, rosti ea, îi voi povesti tatii despre toate astea. Iar când el va afla ce se-ntâmplă în locul ăsta groaznic…

Regreta amarnic că venise aici.

— Îmi pare rău, domnișoară Valentine, îi auzi pe Pod rostind din nou și nu fu sigură dacă-i părea rău pentru că n-o putuse ajuta sau pentru că ea aflase adevărul despre cum se trăia sub Londra.

Nimmo începuse să devină agitat.

— Domnișoară Valentine, insist să plecăm imediat. Tatăl dumitale trebuia să fi trimis un membru oficial al Ghildei sale dacă avea treabă cu acest ucenic. Și, oricum, ce spera să afle de la el?

— Vin, încuviință Katherine.

Apoi făcu tot ce putea face pentru deținutul mort: se întinse și-i închise ochii cu blândețe.

— Îmi pare rău, șopti Ucenicul Pod pe când ea se îndepărta.

Capitolul 17: Suburbia piraților

Târziu în noaptea aceea și adânc în Mlaștinile Apelor Ruginii, Tunbridge Wheels își ajunse într-un final prada. Orășelul epuizat se poticnise într-o dolină și suburbia îl izbi în plin, fără a se sinchisi să-și încetinească viteza furtunoasă. Impactul sparse micul oraș în bucăți și așchiile sale căzură ca ploaia pe străzile suburbiei, când aceasta se întoarse și goni înapoi pentru a înghiți epava.

— Dăm din roți și vă halim pe toți! urlau pirații.

Din cușca lor aflată în foalele suburbiei, Tom și Hester priviră îngroziți cum mașinăriile de dezasamblare se apucară de treabă, sfâșiind orășelul în mormane de resturi, fără a se obosi măcar să le îngăduie supraviețuitorilor să iasă. Puținii care izbutiră s-o facă, împleticindu-se, fură înhățați de pirații care-i așteptau. Dacă erau tineri și în putere, îi târau la alte cuști micuțe așa cum erau cele în care fuseseră închiși Hester și Tom. Dacă nu, îi omorau și le aruncau trupurile în maldărele de pe marginile atelierului digestiv.

— Pe marele Quirke! șopti Tom. Asta-i oribil! Încalcă absolut toate regulile Darwinismului Municipal…

— Natsworthy, zise Hester, asta-i o suburbie de pirați. La ce te așteptai? Își dezasamblează prada cât pot de repede și-i folosesc pe captivi ca sclavi în sala mașinilor. Nu irosesc hrană și spațiu cu cei prea slabi pentru a munci. De fapt, nu-i chiar atât de diferit de ceea ce face scumpa ta Londră. Cel puțin tipii ăștia au onestitatea de a-și spune „pirați”.

Străfulgerarea unei mantii stacojii în atelierele digestive atrase atenția lui Tom. Primarul suburbiei piraților coborâse să examineze captura cea mai recentă și acum mergea pe pasarela din exteriorul celulelor, înconjurat de gărzile lui de corp. Era un omuleț minuscul, adus de spate, cu umerii gârboviți, pleșuv, iar gâtul lui costeliv se ridica precum o tijă din gulerul din blană de pisică al mantiei. Nu arăta prietenos.

— Seamănă mai mult cu un vultur mâncat de molii, decât cu un primar! șopti Tom și o trase pe Hester de mânecă pentru a i-l arăta. Ce crezi c-o să facă cu noi?

Fata strânse din umeri, uitându-se cu atenție la grupul care se apropia.

— Bănuiesc că vom fi trimiși în sala mașinilor…

Apoi amuți, holbându-se la primar de parcă era creatura cea mai uimitoare pe care o văzuse vreodată. Îl îmbrânci pe Tom într-o parte și-și lipi fața de gratiile cuștii, apoi începu să strige:

— Peavey! răcni ea, străduindu-se să se facă auzită peste vacarmul din foaie. Peavey! Aici!

— Îl cunoști? întrebă Tom derutat. Ți-e prieten? E om bun?

— Eu n-am prieteni, se răsti Hester, iar el nu-i un om bun – e un animal crud și ucigaș, și l-am văzut omorând oameni pur și simplu fiindcă îl priviseră într-un fel care nu-i plăcuse. Tocmai de-aia să sperăm că prada capturată i-a îmbunătățit dispoziția. Peavey! Aici! Sunt eu! Hester Shaw!

Animalul crud și ucigaș se întoarse spre cușca lor și făcu o grimasă.

— Numele lui este Chrysler Peavey, explică Hester răgușit. Pe când locuiam cu Shrike, s-a oprit de vreo două ori în Strole ca să facă negoț. Era primarul altui orășel de scotocitori. Doar zeii știu cum s-a ales c-o suburbie ca asta… Taci acum și lasă-mă doar pe mine să vorbesc!

Tom îl studie pe Chrysler Peavey, care se apropie fără grabă ca să-i privească pe prizonieri, urmat de bodyguarzi. Nu era cine știe ce arătare. Scalpul plin de proeminențe reflecta lumina puternică a cuptoarelor, iar transpirația care i se prelingea pe piele lăsa dâre deschise la culoare în murdăria de pe fața lui. Parcă pentru a-și compensa pleșuvia, era acoperit aproape complet de păr: fire albe și murdare îi creșteau din barbă, smocuri groase și sure i se revărsau din urechi și nări, iar sprâncenele mișcătoare erau enorme și stufoase. În jurul gâtului îi atârna lanțul funcției, care-și pierduse de mult strălucirea, iar pe un umăr îi era cocoțată o maimuțică slăbănoagă.

— Cine-s ăștia? întrebă el.

— Doi autostopiști, șefu'… adică, Înălțimea Voastră…, răspunse un bodyguard, o femeie al cărei păr fusese împletit și apoi dat cu fixativ pentru a forma două coarne lungi, curbate.

— Au suit la bord în toiul urmăririi, Înălțimea Voastră, adăugă un bărbat care se ocupase de capturarea nou-sosiților, apoi îi arătă lui Peavey haina de pe el: jacheta de aviator căptușită cu blană pe care i-o luase lui Tom. Asta-i de la ei…

Peavey mârâi. Părea gata să le întoarcă spatele, însă Hester continuă să-și etaleze surâsul strâmb și să repete „Peavey! Sunt

eu!”, până când în ochii negri și lacomi se aprinse o scânteie de recunoaștere.

— Pe Arzător! mormăi el. Asta-i puștoaica omului de tinichea!

— Arăți bine, Peavey, zise Hester și Tom observă că ea nu încerca să-și ascundă fața de pirați, de parcă știa că nu trebuia să-i lase să vadă niciun semn de slăbiciune.

— Mii de draci! spuse Peavey și o cercetă din creștet până în tălpi. Mii de draci! Chiar tu ești! Micuța ajutoare a Stalkerului, care s-a făcut mare și mai urâtă ca oricând! Da’ unde-i bătrânul Shrikey?

— A murit, răspunse fata.

— A murit? Da’ ce-a pățit? Oboseala metalului?

Hohoti încântat și toți bodyguarzii i se alăturară obedienți, până ce chiar și maimuța de pe umărul lui începu să zbiere și să-și zornăie lanțul.

— Oboseala metalului, te-ai prins?

— Și cum se face că ești primar peste Tunbridge Wheels? întrebă Hester, în timp ce bărbatul continua să chicotească, ștergându-și lacrimile. Ultima dată când am auzit de locul ăsta, era o suburbie respectabilă. Obișnuia să vâneze în nord, la marginea gheții.

Peavey chicoti iarăși și se rezemă de gratii.

— E șmecheră, este? Tunbridge Wheels mi-a halit vechiul oraș acum doi ani. A apărut în goană într-o zi și l-a-nghițit din prima. Dar nu erau căliți, n-avuseseră de-a face cu unii ca mine și ca băieții mei. Am evadat din foale și-am preluat conducerea: l-am pus pe fostul primar și pe consilierii lui să bage cărbuni în propriile lor cazane și noi ne-am instalat în casele lor confortabile și-n Primăria aia de lux. S-a terminat cu scotocirea pentru mine! Acum sunt primar în toată puterea cuvântului. Înălțimea Sa Chrysler Peavey, la dispoziția dumitale!

Tom se cutremură, imaginându-și lucrurile groaznice care se întâmplaseră probabil când oamenii brutali ai lui Peavey preluaseră conducerea, însă Hester încuviință din cap, ca și cum ar fi fost impresionată.

— Felicitări, zise ea. E un oraș bun. Rapid, vreau să zic. Bine construit. Îți asumi totuși un risc. Dacă prada ta nu s-ar fi oprit în dolina aia, ai fi intrat direct în mijlocul Apelor Ruginii și te-ai fi dus la fund ca un bolovan.

Peavey flutură din mână, ignorându-i avertismentul.

— Nu și Tunbridge Wheels, scumpete. Suburbia asta-i specializată. Smârcurile și mlaștinile nu ne deranjează. Prin mlaștinile astea se-ascund orașe grăsune, iar acolo unde intenționez să merg în continuare e rost de pradă și mai grasă.

Hester aprobă din cap.

— Ce-ar fi atunci să ne scoți de-aici? zise ea cu un aer nepăsător. Cu-atâtea prăzi pe care să le-nhați, ți-ar putea fi utile două ajutoare pricepute acolo sus.

— Ha, ha! chicoti Peavey. Bună-ncercare, Hettie, dar n-ai baftă. În ultimii doi ani prăzile au fost cam rare. Cu tot ce-nhățăm și jefuim, abia dacă-i pot mulțumi pe flăcăi și n-ar fi-ncântați dacă încep s-aduc moace noi la bord. Mai ales niște moace așa nașpa ca a ta.

Porni să hohotească iarăși, privind spre bodyguarzi, ca să verifice dacă i se alăturau veseliei. Maimuțica i se cocoță în creștetul capului, se ghemui acolo și începu să chițăie.

— Peavey, să știi că ai nevoie de mine! zise Hester, uitând complet de Tom în disperarea ei. Eu nu-s moale. Probabil că-s mai dură decât jumătate dintre flăcăii tăi cei mai buni. Dacă-i nevoie, o să mă bat pentru un loc sus…

— Oh, da, te pot folosi, încuviință Peavey. Da' nu sus. Eu am nevoie de ajutoare în sala mașinilor. Îmi pare rău, Hettie, mai zise el, apoi îi întoarse spatele și-i făcu semn femeii cu coarne: Leagă-i, Maggs, și du-i în puțurile pentru sclavi.

Hester se lăsă să cadă pe podeaua cuștii, cuprinsă de deznădejde. Tom o atinse pe umăr, dar ea se feri cu un gest de iritare. Băiatul se uită pe lângă ea, spre Peavey care se îndepărta prin atelierele lui pătate de sânge și spre pirații ce avansau spre cușcă cu arme și cătușe. Spre surprinderea lui se simțea mai degrabă furios, decât temător. După toate prin câte trecuseră, aveau să devină sclavi! Nu era *cinstit*! Înainte de a-și da seama ce făcea, sări în picioare, se prinse cu mâinile de gratiile unsuroase și se auzi răcnind cu un glas ciudat, subțire și ascuțit:

— NU!

Peavey se întoarse. Sprâncenele i se suiră pe frunte ca niște omizi alpiniste.

— NU! răcni Tom din nou. Dacă o cunoști și ți-a cerut ajutorul, ar trebui s-o ajuți! Ești un laș care-nfulecă orășele ce nu pot

scăpa și-omori oameni, și-i arunci în puțurile pentru sclavi fiindcă ți-e prea teamă de propriii oameni ca să-i ajuți!

Maggs și ceilalți bodyguarzi ridicară armele la unison și-l priviră pe Peavey întrebător, așteptând să le dea ordinul pentru a-l face bucățele pe prizonierul impertinent. Piratul rămase însă locului, privindu-l pe Tom, după care reveni fără grabă spre cușcă.

— Ce-ai spus? întrebă el.

Tom se retrase un pas. Când încercă să vorbească din nou, nu se auzi niciun cuvânt.

— Ești din Londra, nu-i așa? continuă Peavey. Aș recunoaște accentul ăsta oriunde! Și nu ești nici din Nether Boroughs. Din ce Nivel ești?

— D-doi, se bâlbâi Tom.

— Nivelul Doi? repetă Peavey, apoi se întoarse să-și privească tovarășii. Ați auzit? Asta-i aproape Înalta Londră, ce să mai! Domnilor, flăcăul ăsta-i din Înalta Londră. Maggs, de ce-ai vrea s-arunci un gentleman ca el la-nchisoare?

— Păi ai spus…, începu Maggs să protesteze.

— Nu contează ce *AM SPUS,* răcni Peavey. Scoate-l DE-ACOLO!

Femeia cu coarne bâjbâi la încuietoare, până când ușa glisă, deschizându-se, iar ceilalți pirați îl înhățară pe Tom și-l târâră afară din cușcă. Peavey îi îmbrânci și începu să-l scuture de praf cu o blândețe aspră, murmurând întruna:

— Nu așa se tratează un gentleman! Spanner, dă-i haina înapoi!

— Ce? răcni piratul care purta jacheta lui Tom. Nici vorbă!

Peavey scoase un pistol și-l împușcă, omorându-l pe loc.

— Am zis să-i dai domnului HAINA înapoi! urlă el spre cadavrul care purta pe chip o expresie de surprindere, iar ceilalți se grăbiră să scoată haina și să-l îmbrace pe Tom.

Peavey netezi cu palma gaura de glonț, care încă fumega în pieptul jachetei.

— Îmi pare rău că s-a pătat de sânge, vorbi el pe un ton serios. Tipii ăștia n-au maniere. Te rog, îngăduie-mi să-mi cer scuze pentru neînțelegere și-ți urez bine ai venit la bordul umilului meu orășel. Suntem onorați s-avem în sfârșit la bord un gentleman adevărat. Sper că-mi vei face plăcerea să mi te alături la ceaiul de după-amiază în Primărie…

Tom se holbă la el. Abia acum înțelese că n-avea să fie omorât. Ceaiul de după-amiază era ultimul lucru la care se aștepta. Însă când primarul piraților dădu să-l conducă de acolo, își aminti de Hester, care continua să tremure în cușcă.

— Nu pot s-o las aici! rosti el.

— Pe cine – pe *Hettie*? păru stupefiat Peavey.

— Călătorim împreună, explică Tom. E prietena mea.

— În Tunbridge Wheels există multe fete, spuse Peavey. Fete mult mai arătoase, care au nas și de toate. Până și fiică-mea ar fi foarte încântată să faceți cunoștință…

— N-o pot abandona pe Hester, zise Tom cât de ferm cuteză, iar primarul se înclină și le făcu semn oamenilor lui să deschidă din nou cușca.

•••

La început Tom crezu că Peavey era interesat de același lucru ca domnișoara Fang – informații despre direcția în care se îndrepta Londra și motivul pentru care se întorsese în Terenul de Vânătoare central. Însă cu toate că primarul piraților avea o mulțime de întrebări despre viața lui Tom în oraș, nu părea foarte interesat de mișcările Londrei; era pur și simplu încântat să aibă la bord ceea ce el numea „un domn din Înalta Londră”.

Le oferi lui Tom și lui Hester un tur al Primăriei și-i prezentă „consilierilor” lui, o bandă de indivizi duri cu nume pe măsură: Janny Maggs, Thick Mungo, Stadtfesser Zeb, Pogo Nadgers, Zip Risky și Traktiongrad Kid. Apoi sosi ora ceaiului de după-amiază în apartamentul său privat – o încăpere plină de comori jefuite, aflată sus în Primărie, unde gloata lui de copii gălăgioși și cărora le curgeau mucii se încurcau întruna printre picioarele tuturor. Fiica lui cea mai mare, Cortina, servi ceai în cești delicate de porțelan și sandvișuri cu castravete pe o tavă din sticlă incasabilă. Era o fată micuță, cu chipul îngrozit, cu ochii albaștri apoși, iar când tatăl ei văzu că nu înlăturase coaja feliilor de pâine când făcuse sandvișurile o îmbrânci peste taburetul din spatele ei.

— Thomas este din LONDRA! răcni el, azvârlind cu sandvișurile după Cortina. Se așteaptă la chestii DE CLASĂ! Și-ar fi trebuit să le faci în TRIUNGHIURI mici!

Se întoarse apoi către Tom și i se adresă pe un ton plângăreț:

— Ce pot să fac? Am încercat s-o cresc ca pe-o lady, dar n-a vrut să-nvețe. Totuși, e fată bună. Mă uit la ea câteodată și-aproape că-mi pare rău c-am împușcat-o pe maică-sa…

Smârcâi din nas și-și șterse ochii cu o batistă uriașă, brodată cu hârca și oasele-ncrucișate, iar Cortina se întoarse tremurând cu alte sandvișuri.

— Chestia este, explică Peavey cu gura plină de pâine și castraveți, chestia este, Tom, că eu nu vreau să fiu pirat toată viața.

— Ăăă, nu? zise băiatul.

— Nu. Vezi tu, Tommy băiete, eu n-am avantajele de care te-ai bucurat tu când ai fost puști. Eu n-am căpătat educație și nimic altceva, și-am fost mereu urât ca păcatul…

— Ah, dar n-aș zice asta, murmură Tom politicos.

— A trebuit să-mi văd singur de grijă prin mormanele de praf și rigole. Dar am știut întotdeauna că-ntr-o bună zi voi da lovitura. Vezi tu, eu am zărit o dată Londra. De la depărtare, recunosc. Se găsea într-una dintre călătoriile ei… undeva. Mi-am spus că era locul cel mai frumos pe care-l văzusem vreodată, toate etajele alea și reședințele albe din vârf, care străluceau în razele soarelui. Apoi am auzit despre bogătanii care trăiau acolo sus și am decis că așa doream și eu să trăiesc: ținute de clasă, party-uri în grădini, vizionări de spectacole de teatru și-altele. Așa c-am devenit scotocitor, după care am ajuns să am propriul meu orășel, iar acum am un oraș mai mare. Însă ceea ce vreau cu-adevărat – și se apleca mult spre Tom – ceea ce vreau cu-adevărat este să fiu *respectabil.*

— Da, da, sigur că da, încuviință Tom și privi spre Hester.

— Vezi tu, continuă Peavey, eu gândesc cam așa: dacă expediția asta de vânătoare se desfășoară cum sper, atunci Tunbridge Wheels va fi-n curând bogat. Da' bogat, nu glumă. Eu iubesc suburbia asta, Tom. Vreau s-o văd crescând. Vreau s-avem un nivel superior așa cum se cuvine, cu parcuri și reședințe de clasă, unde să n-aibă voie să intre mocofanii, și cu elevatoare care să umble-n sus și-n jos. Vreau ca Tunbridge Wheels să devină un ditamai orașul adevărat, un oraș mare ca la carte, cu mine ca Lord Primar, ceva ce să pot lăsa urmașilor mei. Și de-aia, Tommy, vreau ca tu să-mi spui cum ar trebui să fie un oraș și să mă-nveți cum să mă port. Chestii de etichetă, știi tu. Ca să pot flecări cu-alți Lorzi Primari, iar ei să nu râdă de

mine pe la spate. Și să-i înveți și pe copiii mei, care acum trăiesc ca niște porci. Ce zici? O să ne transformi în gentlemani?

Tom clipi scurt, amintindu-și chipurile dure ale bandei lui Peavey, și se întrebă ce ar fi făcut ei dacă ar fi început să le spună că trebuie să-și deschidă ușile unii celorlalți și să nu mai mestece cu gura deschisă. Nu știa ce să spună, dar într-un final Hester vorbi pentru el.

— A fost o zi norocoasă pentru tine când Tom a suit la bord, îi zise ea primarului. E expert în etichetă și maniere. Este persoana cea mai politicoasă pe care-o cunosc. Îți va spune tot ce dorești să știi.

— Dar..., începu Tom apoi făcu o grimasă deoarece fata îl lovise cu piciorul în gleznă.

— Super-duper! chicoti Peavey, împroșcându-i pe amândoi cu firimituri din sandvișul mâncat pe jumătate. Ține pe lângă moș Chrysler, Tommy băiete, și n-o să-ți meargă rău. Imediat ce vom hali prada noastră cea mare, te poți apuca de treabă. Ea ne așteaptă dincolo de mlaștinile astea. Ar trebui s-ajungem acolo până la sfârșitul săptămânii...

Tom sorbi din ceai. Văzu în minte harta uriașă a Terenului de Vânătoare; întinderea Apelor Ruginii, iar dincolo de ea...

— Dincolo de mlaștini? întrebă el. Dar dincolo de mlaștini nu-i decât Marea Khazak!

— Relaxează-te, Tommy băiete! chicoti Chrysler Peavey. Nu ți-am zis? Tunbridge Wheels este *specializat*! Așteaptă și-o să vezi. Așteaptă și-o să vezi în zare. O mare-n zare, te-ai prins? Ha, ha, ha!

Îl bătu pe Tom cu palma pe spate, apoi sorbi din ceai, ridicând cu delicatețe degetul mic.

Capitolul 18: Bevis

După câteva zile, Londra reperă din nou pradă: un grup de sătucuri de tracțiune vorbitoare de slavă, care încercaseră să se pitească printre stâncile unor dealuri vechi de calcar. Orașul se deplasă înainte și înapoi, înfulecându-le, în timp ce jumătate din populația Londrei se înghesuise pe platformele de observare frontale, ca să privească și să ovaționeze. Șesurile sumbre ale

Terenului de Vânătoare rămăseseră de acum în urmă și nemulțumirile de ieri fuseseră uitate. Cui îi păsa dacă oamenii mureau de accidente cerebrovasculare cauzate de căldură în Nether Boroughs? Buna și bătrâna Londră! Bunul și bătrânul Crome! Asta era cea mai bună serie de capturi succesive de mulți ani încoace!

Orașul urmări și înghiți orășelele mai rapide, după care reveni la cele lente. Trecu aproape o săptămână până îl prinse pe ultimul – unul mare, cândva mândru, care acum șchiopăta cu șenilele smulse după atacul suburbiilor prădătoare. În seara când îl înfulecară în cele din urmă, în toate parcurile din Londra se ținură party-uri, iar serbările deveniră încă și mai tumultuoase când hăt spre nord fu observat un pâlc de luminițe. Începu să circule un zvon: că luminițele aparțineau unui oraș uriaș, dar schilod; că Valentine fusese trimis tocmai în căutarea sa și că semnalele radio de la *Elevator* aveau să conducă Londra spre cel mai mare ospăț al ei din toate timpurile. Fură lansate artificii, vacarmul dăinui până la ora două noaptea, iar Chudleigh Pomeroy, care era Istoric-șef interimar, îl retrogradă la Ucenic de Clasa a Treia pe Herbert Melliphant, după ce acesta aruncase o petardă în Sala Mare a Muzeului.

Dar în zori, fericirea și zvonurile se destrămară. Luminile dinspre nord aparțineau într-adevăr unui oraș uriaș, însă care nu era schilod; dimpotrivă, gonea spre sud cu viteză maximă și avea o înfățișare flămândă. Ghilda Navigatorilor îl identifică imediat – era Panzerstadt-Bayreuth, o conurbație formată prin cuplarea laolaltă a patru *Traktionstadts* uriașe, dar pe nimeni nu interesa *cum* se numea orașul, ci toți doreau să scape cât mai repede de el.

Londra își porni motoarele și goni spre est până ce conurbația dispăru la orizont. În dimineața următoare însă apăru din nou, iar structurile lui superioare sclipiră sub razele soarelui la răsărit, chiar mai aproape decât fusese înainte.

•••

Katherine Valentine nu se alăturase party-urilor și veseliei generale, tot așa cum nu se alătură acum panicii care-i încolțise orașul.

După ce se întorsese din Adâncul Foalelor, rămăsese în camera ei, spălându-se din nou și din nou, pentru a scăpa de duhoarea groaznică a dejecțiilor din Secțiunea 60. Abia dacă

mâncă ceva și le ceru servitorilor să arunce la gunoi toate hainele pe care le purtase în ziua aceea. Încetă să mai meargă la școală. Cum să-și mai întâlnească prietenele, cu discuțiile lor prostești despre haine și băieți, știind ce știa acum? Razele soarelui împestrițau pajiștile, florile îmboboceau și toți copacii erau plini de muguri verzi care se desfăceau în frunze, dar cum s-ar mai fi putut bucura ea vreodată de frumusețile din Înalta Londră? Nu se putea gândi decât la miile de londonezi care trudeau și mureau în mizerie, pentru ca un număr foarte mic de persoane bogate și norocoase, ca ea, să poată trăi în confort.

Scrise o scrisoare celor de la Ochecran despre ceea ce văzuse și o alta către poliție, dar le rupse pe ambele. Ce rost ar fi avut să le expedieze, când toți știau că Magnus Crome controla poliția și Ochecranele? Până și Înaltul Preot al lui Clio fusese numit de Crome. Trebuia să aștepte întoarcerea tatii înainte de a putea face orice în privința Adâncului Foalelor… cu condiția ca Londra să nu fie ea însăși înfulecată până atunci.

Căutarea adevărului despre fata cu cicatrice se împotmolise. Ucenicul Pod nu știuse nimic – sau pretinsese că nu știa – și Katherine habar n-avea în ce altă direcție să pornească.

Iar apoi, la ora micului dejun, în a treia zi a fugii Londrei din fața lui Panzerstadt-Bayreuth, Katherine primi o scrisoare. Nu știa cine i-ar fi putut scrie și răsuci de câteva ori plicul în mâini, privind marca oficiului poștal din Nivelul Șase și simțindu-se, în mod straniu, ușor speriată.

Când îl desfăcu în cele din urmă, în fulgii ei de alge căzu o foaie micuță: hârtie de scris londoneză, banală, reciclată de atâtea ori încât era moale și pufoasă ca pâsla, cu un filigran care anunța: „Nu risipi, nu râvni”.

Stimată domnișoară Valentine,

Ajută-mă, te rog. Trebuie să-ți comunic ceva. Azi la ora 11:00 voi fi în Pete’s Eats, în Belsize Park, Nivelul Cinci.

Cu respect, al domnitale,
Un prieten

Cu câteva săptămâni în urmă Katherine s-ar fi entuziasmat, dar acum nu mai avea chef de mistere. Se gândi că era probabil o glumă a cuiva. Nu mai avea chef nici de glume. Cum ar fi putut avea, când Londra gonea pentru a scăpa cu viață, iar nivelurile inferioare erau pline de suferință și mizerie? Aruncă scrisoarea la coș și împinse micul dejun într-o parte, neatins, după care se duse să se mai spele o dată.

Cu toate astea, o rodea curiozitatea. Când veni ora 9, își spuse „N-o să mă duc”.

La 9:30, îi zise lui Câine:

— Ar fi de altfel inutil, fiindcă acolo nu va fi nimeni.

La 10, murmură:

— Pete’s Eats – ce nume mai e și ăsta? Probabil că-i o născocire.

După încă o jumătate de oră, aștepta un elevator descendent în stația Central Shaft.

Coborî din el la Low Holborn și merse spre marginea nivelului, pe străzi cu apartamente metalice sărăcăcioase. Se îmbrăcase cu hainele ei cele mai vechi și umbla repede, cu privirea în pământ și ținându-l pe Câine aproape. Nu se mai simțea defel mândră când era privită de oameni. Acum și-i imagina spunând: „Asta-i Katherine Valentine, o domnișorică cu nasu’ pe sus din Nivelul Unu. Ăștia din Înalta Londră nu știu pe ce lume trăiesc”.

Belsize Park era aproape pustiu și în aer se simțea un smog granulos de la motoarele Londrei. Toate pajiștile și răzoarele cu flori fuseseră introduse în circuitul agricol cu mulți ani în urmă și singurii oameni pe care-i putea zări erau lucrătorii de la Parcuri & Grădini, care pășeau printre rânduri de verze și le stropeau cu substanțe împotriva păduchilor. În apropiere se afla o clădire conică ponosită, a cărei firmă de pe acoperiș anunța Pete’s Eats, iar cu litere mai mici, dedesubt, „Cafenea”. Pe pavimentul din exteriorul ușii, sub copertine, se găseau mese metalice, iar înăuntru se vedeau alte mese. Clienții pălăvrăgeau și fumau sub pâlpâitul slab al unui glob cu argon ce funcționa la jumătate de putere. Un tânăr care stătea singur la o masă de lângă ușă se ridică și flutură din mână spre Katherine. Câine dădu din coadă. Fetei îi trebuiră câteva clipe pentru a-l recunoaște pe Ucenicul Pod.

— Eu sunt Bevis, rosti el și zâmbi agitat când Katherine se așeză la masă vizavi de el. Bevis Pod.

— Da, țin minte.

— Mă bucur c-ai venit, domnișoară. Am dorit să vorbesc cu dumneata încă de când ai coborât în Secțiunea 60, dar nu voiam ca Ghilda să știe că te-am contactat. Nu le place să discutăm cu cei din afară. Dar am ziua liberă, pentru că ei se pregătesc pentru o întâlnire importantă, așa c-am venit aici. Nu mănâncă prea mulți Ingineri în locul ăsta.

„Nu mă miră”, gândi Katherine privind meniul. Văzu imaginea mare și colorată a ceva intitulat „Happy Meal”: un triunghi de carne imposibil de roz vârât între două felii de pâine din alge. Comandă ceai de mentă. Îi fu adus într-un pahar din plastic și avea gust de chimicale.

— Toate restaurantele din Nivelul Cinci sunt așa? întrebă ea.

— Ah, nu, zise Bevis Pod. Ăsta-i mult mai frumos decât restul.

Practic nu-și putea desprinde ochii de la fată. Își petrecuse toată viața în sălașurile Inginerilor din Foale și nu mai văzuse niciodată pe cineva cu un păr ca al ei, atât de lung, de strălucitor și de plin de viață. Inginerii susțineau că părul era inutil, un vestigiu din trecutul când se trăia pe sol, totuși el nu mai era la fel de sigur de când îl văzuse pe al Katherinei…

— Ai spus că ai nevoie de ajutorul meu…, îl îndemnă ea.

— Da, zise Bevis apoi se uită peste umăr ca și cum voia să se asigure că nu-i privea nimeni. E vorba despre ceea ce-ai întrebat. Nu ți-am putut spune jos la Rezervoarele de Rahat. În niciun caz în prezența lui Nimmo. Și așa dădusem de bucluc fiindcă încercasem să-l ajut pe amărâtul ăla…

Ochii lui negri se umplură iarăși de lacrimi și fetei i se păru ciudat că un Inginer putea să plângă atât de ușor.

— N-a fost vina ta, rosti ea. Povestește-mi însă despre fată. Ai văzut-o?

El aprobă din cap și-și aminti seara în care Londra îl înghițise pe Salthook.

— Am văzut-o alergând, urmărită de Ucenicul Istoric, care a strigat, cerând ajutor, așa c-am fugit după el. Am văzut că fata s-a întors când a ajuns la toboganul pentru deșeuri. Ceva nu era-n regulă cu chipul ei…

Katherine încuviință.

— Continuă.

— Am auzit-o strigându-i ceva Ucenicului Istoric. N-am înțeles totul, fiindcă duduiau motoarele și-n Atelierele Digestive era

gălăgie mare. Dar a spus ceva despre tatăl dumitale, domnișoară. Dup-aia a arătat spre sine și a zis „bla-bla-bla Hester Shaw”. Și dup-aia a sărit.

— Și l-a tras pe bietul Tom după ea.

— Nu, domnișoară. El a rămas locului și arăta așa, cam buimac. Dup-aia a început să iasă fum și n-am mai văzut nimic, iar dup-aia au apărut polițai peste tot, așa c-am șters-o. Știi, n-aveam voie să-mi părăsesc postul, așa că n-am spus nimănui ce văzusem.

— Dar acum mi-ai spus mie, observă Katherine.

— Da, domnișoară, se învăpăie ucenicul la chip.

— Hester Shaw…

Katherine răsuci numele acela pe toate părțile, dar nu însemna absolut nimic pentru ea. De asemenea, nu înțelegea nici versiunea pe care i-o spusese Bevis, care nu părea să se potrivească cu a tatii. În cele din urmă hotărî că probabil tânărul se înșelase.

El privi din nou agitat în jur, după care glasul îi scăzu la nivelul unei șoapte.

— Domnișoară, ai vorbit serios despre tatăl dumitale? Chiar ar putea să facă ceva pentru a-i ajuta pe deținuți?

— O va face când îi voi spune ce se-ntâmplă, făgădui fata. Sunt sigură că nu știe nimic. Totuși, nu e nevoie să-mi spui „domnișoară” – eu sunt Katherine, pe scurt, Kate.

— Da, aprobă Bevis solemn, Kate. Zâmbi iarăși, dar încă părea tulburat. Eu sunt loial Ghildei, explică el, și de când mă știu mi-am dorit să fiu Inginer. Dar nici nu m-am așteptat să fiu repartizat la închisoarea experimentală. Să-i ții pe oameni închiși în cuști și să-i pui să muncească în Foale și să intre-n rezervoarele alea cu rahat – asta nu-i Inginerie. E pur și simplu ticăloșie. Eu fac tot ce pot ca să-i ajut, totuși nu pot prea multe și supervizorii nu vor decât să-i exploateze până își dau duhul, iar apoi să-i trimită la Divizia K în saci din plastic, astfel încât să n-aibă parte de odihnă nici după moarte.

— Dar ce e Divizia K? întrebă Katherine, amintindu-și că Nimmo n-o lăsase să vorbească despre asta pe cealaltă ucenică atunci când femeia îi menționase numele. Face parte din închisoare?

— Ah, nu. E sus de tot, în Inginerium. Este un fel de departament experimental, condus de dr. Twix.

— Și ce nevoie are de cadavre? întrebă fata, ușor neliniștită și deloc sigură că ar fi dorit să știe.

Bevis păli și mai mult.

— E doar un zvon, domnișoară, dar unii din Ghildă spun că dr. Twix construiește Stalkeri, Oameni Reînviați.

— Pe marea Clio!

Katherine se gândi la tot ce fusese învățată despre Stalkeri. Știa că tatăl ei dezgropase niște schelete ruginite, pentru a fi studiate de Ingineri, însă el îi spusese că aceștia erau interesați doar de creierele electrice. Oare ar fi putut cu adevărat să încerce să construiască unele noi?

— De ce? insistă ea. Adică, vreau să spun că ei au fost soldați, nu? Un fel de tancuri umane, care au fost construite pentru un război de demult…

— Ar fi lucrători perfecți, domnișoară, răspunse Bevis. N-au nevoie nici de hrană, nici de haine, nici de adăpost, iar când nu-i treabă de făcut, îi poți deconecta pur și simplu și depozita în magazii, așa că ocupă și mai puțin loc. Ghilda zice că pe viitor vor fi reînviați toți cei care muncesc pe nivelurile inferioare și că noi nu vom mai avea nevoie defel de oameni vii, decât ca supervizori.

— E oribil! protestă Katherine. Ar însemna ca Londra să fie un oraș al morților!

Bevis strânse din umeri.

— Jos, în Adâncul Foalelor, așa și pare deja. Eu spun doar ce-am auzit. Crome vrea Stalkeri și asta face dr. Twix cu cadavrele din secțiunea noastră.

— Sunt sigură că dacă oamenii ar afla despre planul ăsta îngrozitor…, începu fata, apoi îi veni o idee. Are și vreun nume de cod special? Nu cumva îi spune MEDUSA?

— La naiba! De unde știi de MEDUSA? întrebă Bevis, care se făcuse mai alb la față ca niciodată. Nimeni n-ar trebui să aibă habar de ea!

— De ce? Ce este? Dacă n-are nicio legătură cu Stalkerii ăștia noi…

— E un mare secret al Ghildei, șopti tânărul. Ucenicii n-ar trebui să-i știe nici măcar numele. Dar îi auzi pe Supervizori vorbind despre el. Când ceva merge prost, sau când orașul are necazuri, îi auzi spunând că totul va fi-n regulă după ce-o să trezim MEDUSA. De pildă-n săptămâna asta, când ne urmărește

conurbația. Toți se frământă, crezând c-a sunat ceasul pentru Londra, dar Ghildmenii din vârf își zic unul altuia: „MEDUSA o să pună lucrurile la punct”. De-asta au întâlnirea aia importantă în Inginerium astă-seară. Magnus Crome o să facă un anunț în privința ei.

Katherine se înfioră, gândindu-se la Inginerium și la evenimentele misterioase ce se derulau în spatele ferestrelor sale negre. Acolo avea să găsească ea cheia necazurilor tatii. MEDUSA. Totul părea să aibă o legătură sau alta cu MEDUSA.

Se aplecă spre tânăr și șopti:

— Fii atent, Bevis – tu te duci la întâlnirea asta? Îmi poți spune ce-a anunțat Crome?

— Ah, nu, domnișoară… Kate, adică. Nu! Numai Ghildmenii pot participa. Ucenicii n-au…

— Și nu te poți da drept Ghildman sau așa ceva? îl îndemnă Katherine. Am senzația că se întâmplă ceva rău și cred că la baza lui stă MEDUSA.

— Îmi pare rău, clătină Bevis din cap. N-aș cuteza. Nu vreau să fiu omorât și dus la Nivelul Suprem, ca să fiu preschimbat într-un Stalker.

— Atunci, ajută-mă *pe mine* să mă duc! rosti Katherine entuziasmată.

Se întinse peste masă ca să-l prindă de mână, iar tânărul tresări la atingerea ei și-și retrase degetele, privindu-le uluit de parcă nu s-ar fi gândit niciodată că cineva ar fi dorit să le atingă, dar Katherine insistă, prinzându-i cu blândețe palmele tremurătoare între mâinile ei și privindu-l pătrunzător în ochi.

— Trebuie să aflu ce intenționează de fapt Crome, explică ea. Pentru binele tatii. Te rog, Bevis. Trebuie să intru în Inginerium!

Capitolul 19: Marea Khazak

După câteva ore, când pâclele serii sosiră învolburându-se dinspre Mlaștinile Apelor Ruginii, Tunbridge Wheels porni spre marginea mării. Rămase acolo o vreme, privind în larg către un pâlc de insule ce se înălțau întunecate și neregulate din apa argintie. Păsări soseau dinspre mare în stoluri prelungi și, când suburbia își opri motoarele, bătăile lor de aripi reverberară peste

întinderile de smârcuri. Valurile clipoceau pe țărm, iar vântul din est șuiera prin smocurile de iarbă cenușie și rară de pe plajă. Nu se auzea niciun alt sunet, nu se vedea nicio altă mișcare, nici lumini, nici trâmbe de fum ale vreunui oraș care ar călători prin mlaștini sau pe mare.

— Natswury! strigă Chrysler Peavey, stând cu luneta la ochi la fereastra punții lui de observație, sus în Primărie. Unde-i flăcăul? Trimiteți după Natswury!

Când doi pirați îi aduseră pe Tom și Hester, Peavey se întoarse cu un rânjet larg și întinse luneta, rostind:

— Ia uită-te, Tommy băiete! Ți-am zis c-o să te-aduc aici, este? Ți-am zis c-o să te port nevătămat prin mlaștini? Acum e momentul să vezi care-i destinația noastră!

Tom luă luneta și o duse la ochi, clipind spre cerculețul tremurător și încețoșat, până ce imaginea se contură clar. Zeci de insulițe presărau marea din față, iar spre est una mai mare se ridica precum spinarea unui enorm monstru preistoric, arcuindu-se deasupra apei.

Coborî luneta și se cutremură.

— Dar, rosti el, acolo nu-i nimic…

• • •

Tunbridge Wheels avusese nevoie de mai bine de o săptămână ca să înainteze încet printre smârcuri și, cu toate că Chrysler Peavey începuse să-l placă pe Tom, tot nu-i explicase ce spera să găsească dincolo de mlaștină. Nu le spusese nici oamenilor săi, dar aceștia erau suficient de mulțumiți să înfulece orașele mici ce se ascunseseră prin labirinturile din Apele Ruginii, locuri semistaționare cu roțile acoperite de mușchi și cu lucrături în lemn delicate și minunate pe structurile lor superioare. Erau atât de mici, încât abia dacă merita să fie mâncate, totuși Tunbridge Wheels le înghiți oricum și le ucise sau înrobi populațiile, apoi își alimentă cuptoarele cu sculpturile lor frumoase.

Fu o perioadă oribilă, confuză pentru Tom. El fusese crescut să creadă că Darwinismul Municipal reprezenta un sistem nobil și splendid, însă nu putea vedea nimic nobil sau splendid în Tunbridge Wheels.

Continua să fie un oaspete onorat în Primărie, la fel ca Hester, deși Peavey nu-i pricepea deloc atașamentul față de fata mutilată, tăcută și morocănoasă.

— De ce n-o iei la plimbărică pe Cortina mea? îl îndemnă într-o seară, stând alături de băiat în vechea sală de consilii pe care o transformase în sufragerie. Sau pe-una dintre fetele din ultima captură? Sunt frumușele și niciuna nu știe angliș, așa că n-au ce-ți spune…

„Hester nu-i iubita mea!” vru să-i răspundă Tom, dar nu voia să fie nevoit să iasă cu fiica primarului și știa că acesta n-ar fi înțeles niciodată adevărul; n-ar fi înțeles că el era îndrăgostit de imaginea Katherinei Valentine, al cărei chip îi călăuzise gândurile aidoma unui felinar de-a lungul tuturor kilometrilor pe care-i parcursese în aventura aceasta. Așa că spuse:

— Domnule Peavey, Hester și cu mine am trecut prin multe împreună și i-am promis c-o voi ajuta s-ajungă în Londra.

— Dar asta a fost înainte, argumentă Peavey. Acum ești cetățean al lui Tunbridge Wheels. Vei rămâne aici cu mine, ca feciorul pe care nu l-am avut niciodată, și tocmai mă gândeam că poate flăcăii te-ar accepta mai repejor dac-ai avea o fată mai arătoasă lângă tine – înțelegi tu, mai ca o lady.

Tom privi spre celelalte mese și-i văzu pe pirații care-i aruncau uitături fioroase, ducându-și în mod repetat mâna la cuțite. Știa perfect că ei n-aveau să-l accepte niciodată. Îl urau, fiindcă era un orășean moale și pentru că devenise preferatul lui Peavey și, ca să fie cinstit, nu-i putea învinovăți.

Mai târziu, în cămăruța pe care o împărțea cu Hester, îi spuse fetei:

— Trebuie să fugim din orașul ăsta. Pirații ne privesc urât și au început să se sature de Peavey, care-i bate întruna la cap cu bunele maniere și alte d-astea. Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce ni s-ar putea întâmpla dacă s-ar răzvrăti.

— S-așteptăm și să vedem, murmură Hester, care se ghemuise în colțul opus. Peavey e dur și-i va putea ține sub control, atât timp cât le va găsi prada cea mare pe care a promis-o. Dar numai Quirke știe despre ce pradă o fi vorba.

— Vom afla mâine, încuviință Tom lunecând într-un somn agitat. Mâine la ora de-acum, smârcurile astea oribile vor fi în urma noastră…

•••

Sosise ziua de mâine, sosise și „ora de-acum”, iar smârcurile oribile erau într-adevăr în urma lor. Când navigatorul lui Peavey își întinse hărțile în puntea de observație, un șuierat ciudat

reverberă, suind pe scările Primăriei. Tom privi chipurile oamenilor de încredere ai lui Peavey, care se adunaseră în jurul hărții, dar, cu excepția lui Hester, niciunul nu părea să-l fi auzit. Fata îl privi cu un aer tulburat și strânse din umeri.

Navigatorul, domnul Ames, era un bărbat slab, cu ochelari. Fusese învățător în școala suburbiei înainte ca aceasta să fie preluată de Peavey. Acum se acomodase numai bine cu viața de pirat: era mult mai amuzantă, programul de lucru era net superior, iar bandiții lui Peavey erau mai politicoși decât majoritatea foștilor lui elevi. Netezindu-și hărțile cu palmele sale lungi și înguste, zise:

— Era terenul de vânătoare pentru sute de orășele acvatice, dar s-au mâncat între ele și acum intrușii Antitracționiști au început să coboare din munți și să se stabilească pe insule cum e asta…

Tom privi mai îndeaproape. Marea Khazak era un uriaș corp de apă interior, presărat cu zeci de insule, dar cea indicată de Ames era cea mai întinsă, în formă de romb neregulat cu lungimea de vreo treizeci de kilometri. Nu-și putea imagina ce era așa de interesant la ea și majoritatea piraților păreau la fel de surprinși, însă Peavey chicotea și-și freca palmele vizibil încântat.

— Insula Neagră, zise el. Nu pare cine știe ce, este? Dar ea o să ne-mbogățească, băieți, da, da, o să ne-mbogățească. După seara asta, Tunbridge Wheels va putea deveni un oraș în toată puterea cuvântului.

— Cum? întrebă Mungo, piratul care se încredea cel mai puțin în Chrysler Peavey și care-l ura cel mai mult pe Tom. Acolo nu există nimic, Peavey. Doar niște copaci bătrâni și niște Mușchiuleți fără valoare.

— Ce sunt „Mușchiuleții”? șopti Tom către Hester.

— Locuitorii așezărilor staționare, șuieră fata. De la o vorbă veche: „Mușchii nu se prind de orașul care nu stă locului…”

— Chestia, doamnelor și domnilor, anunță Peavey, este că pe Insula Neagră *există* ceva. Acum câteva zile – înainte s-ajungi tu la bord, Tom – am doborât o navă aeriană care se fâțâia peste mlaștini. Echipajul ei mi-a spus ceva foarte interesant înainte de a-i lichida pe toți. Se pare că-n Airhaven s-a dat o bătălie mare de tot, cu incendii, motoare avariate, scurgeri de gaze, și că orașul a pățit-o atât de rău, încât n-a mai putut sta în aer și-a

trebuit să coboare pentru reparații. Și unde credeți voi c-a aterizat?

— Pe Insula Neagră? sugeră Tom, bănuind asta din rânjetul lacom al primarului.

— Uite ce le pricepe Tommy, băiatul meu! Acolo există un caravanserai aerian, unde convoaiele zburătoare realimentează pe drumul de la teritoriile Ligii din sudul munților. Acolo a coborât Airhaven. Ei se cred în siguranță, fiindcă sunt înconjurați de mare și-i au pe amicii Mușchiuleți care să-i ajute. Dar nu-s deloc în siguranță înaintea lui Tunbridge Wheels!

Un fior de surescitare îi străbătu pe toți pirații din încăpere. Tom se întoarse către Hester, dar fata privea peste mare, către insula îndepărtată. O parte din el era îngrozită la gândul că frumosul oraș zburător zăcea schilod, așteptând să fie mâncat… iar cealaltă parte se întreba cum naiba intenționa Peavey să ajungă acolo.

— La posturi, iubiții mei! răcni primarul-pirat. Porniți motoarele! Armați tunurile! Până mâine în zori, vom fi toți bogați!

Pirații se repeziră să-i asculte ordinele, iar Tom se apropie de fereastră. Întunericul coborâse aproape complet și o ultimă strălucire rău-prevestitoare a apusului învinețea cerul deasupra mlaștinilor. Însă străzile lui Tunbridge Wheels erau pline de lumină, iar de jur-împrejurul suburbiei, forme portocalii uriașe se depliau, crescând aidoma ciupercilor într-un film proiectat accelerat. Se explicau acum șuierăturile dinspre puntea inferioară; în timp ce Peavey vorbise, orașul pompase de zor aer în camerele flotante și în aceste șorțuri de cauciuc gonflabile.

— Și-acum să-notăm! urlă primarul-pirat, lăsându-se pe spate în scaunul lui rotativ și semnalând spre sala mașinilor.

Motoarele uriașe mugiră, înviind, o trâmbă de gaze de evacuare se revărsă de la pupă și Tunbridge Wheels se năpusti peste plajă, în mare.

•••

La început totul merse bine; nimic nu se clintea pe apele tot mai negre, în timp ce Tunbridge Wheels pufăia spre est, iar Insula Neagră creștea treptat înaintea lor. Tom deschise o ferestruică pe punte și stătu în dreptul ei, simțind aerul sărat al nopții și simțind o surescitare stranie. Îi vedea pe pirați adunându-se în vechea piață comercială dinspre prova

suburbiei, pregătind cârlige și scări de abordaj; deoarece Airhaven era prea mare ca să-i încapă între fălci, se vedeau nevoiți să-l cucerească prin forță și apoi să-l dezasambleze pe îndelete. Băiatului nu-i plăcea planul acela, mai ales când se gândea că prietenii lui aviatori puteau fi încă acolo, totuși trăia într-o lume în care orașele mai puternice le înghițeau pe cele mai slabe și nu putea nega că în nesăbuința sinucigașă a planului lui Peavey *exista* ceva incitant.

Iar apoi, pe neașteptate, ceva căzu din cer și explodă în piață, iar în punte apăru o gaură neagră și oamenii pe care îi privise până atunci dispărură. Alții apărură în fugă cu găleți și extinctoare.

— Navă aeriană! Navă aeriană! Navă aeriană! zbiera cineva.

Din cer căzură alte obiecte și clădiri explodară în toată suburbia, iar oameni se rostogoleau prin aer aidoma unor acrobați nebuni.

— În numele lui Pete Coșaru'! urlă Peavey.

Alergă la fereastra de observație, al cărei geam se spărsese, și privi străzile pline de fum. Maimuța îi țopăia în sus și-n jos pe umeri, văicărindu-se.

— Mușchiuleții ăștia-s mai bine organizați decât am crezut noi, comentă primarul. Reflectoarele – rapid!

Două degete tremurătoare de lumină se ridicară deasupra orașului, mișcându-se căutător peste cerul împestrițat de fum. În locul în care se întâlniră, Tom zări sclipind scurt și roșiatic o formă rotofeie, care se înălță rapid. Tunurile orașului se rotiră după ea și traseră o salvă asurzitoare, iar pulsații de foc bântuiră norii plutitori.

— Am ratat! șuieră Peavey, mijind ochii prin lunetă. Mii de draci, ar fi trebuit să mă gândesc că Airhaven va trimite nave-cercetaș. Și dacă nu mă-nșel, ăla a fost bătrânul cazan ruginit al vrăjitoarei Fang!

— *Jenny Haniver*! icni Tom.

— Nu-i nevoie să fii așa încântat, mârâi Peavey. Femeia aia-i un pericol. N-ai auzit de Floarea Vântului?

Tom nu-i povestise primarului-pirat despre aventurile lui la bordul lui Airhaven. Încercă să-și ascundă încântarea la auzul veștii că domnișoara Fang era în viață și zise:

— Ba da, *am auzit* de ea. E un negustor aerian…

— Serios? întrebă Peavey și scuipă pe punte. Crezi că un negustor are asemenea putere de foc la bordul navei? Femeia asta-i unul dintre principalii agenți ai Ligii Antitracțiune. Nu s-ar da în lături de la nimic ca să le vină de hac sărmanelor orașe cu tracțiune. Ea a amplasat bomba care a scufundat Marsilia și tot ea a sugrumat-o pe biata sultană din palatul Pinang. Are mâinile pătate cu sângele a o mie de locuitori de orașe! Cu toate astea, o să-i arătăm noi, nu-i așa, Tommy băiete? O să-mi fac ostropel din oscioarele ei! O să-i atârn leșul să-l ciugulească vulturii! Mungo! Pogo! Maggs! Cine doboară nava roșie capătă o cotă suplimentară din pradă!

Dar nimeni nu reuși să doboare nava roșie; se afla mult în afara bătăii tunurilor și zumzăia pe cer, întorcându-se pe Insula Neagră ca să avertizeze Airhaven de primejdia care se apropia. Tom însă era tot atât de trist și furios de parcă ar fi văzut-o prăbușindu-se în flăcări. Așadar, de aceea îl salvase domnișoara Fang și fusese așa amabilă cu el! În realitate nu voia decât să afle informații pentru Ligă…, iar prietenul ei, căpitanul Khora, făcuse parte din joc și născocise toată povestea aceea despre ea doar pentru a câștiga simpatia băiatului. Slavă lui Quirke că nu apucase să-i spună nimic!

Tunbridge Wheels fusese lovit și incendiat, totuși rachetele lui *Jenny Haniver* erau prea mici pentru a crea avarii serioase, iar acum, după ce pierduse elementul surpriză, domnișoara Fang nu mai riscă alt atac. Suburbia continuă să pufăie spre est, împingând în față un val înalt de apă luminată de flăcări. Tom putea vedea lumini pe Insula Neagră, felinare ce pâlpâiau în lungul țărmului. Mai aproape, între insulă și suburbie, strălucea alt grup de lumini.

— Bărci! răgi Mungo, privind prin luneta armei sale.

Peavey se ridică și se duse la fereastră. Mantia lui flutura în briza care se întețise.

— Flota de pescuit! mormăi el cu un aer satisfăcut. Prima masă a nopții – o să-i halim ca *ordovr.* Asta-nseamnă „apetitiv”, neghiobilor.

Bărcile de pescuit începură să se împrăștie când Tunbridge Wheels năvăli spre ele, fugind cu toate pânzele sus către adăpostul țărmului, însă una dintre ele, mai mare și mai lentă, rămase în urmă, luând vântul din travers.

— Pe ea, mârâi Peavey, iar Maggs îi repetă ordinul prin intercom.

Suburbia își schimbă puțin cursul de înaintare și motoarele mugiră. Țancurile abrupte ale Insulei Negre acoperiră cerul din față, ocultând stelele din est. „Și dacă sunt tunuri pe înălțimi?” se întrebă Tom, însă, dacă într-adevăr ar fi fost, nu dădeau niciun semn. Putea să vadă siajul alb al ambarcațiunii din față și dincolo de el linia ușor alburie a talazurilor ce se spărgeau pe țărm…

Pentru ca apoi alte talazuri să se spargă mai aproape, drept în față, și Hester strigă:

— Peavey, i-o cursă!

În momentul acela o zăriră toți, dar era mult prea târziu. Barca de pescuit, cu chila ei foarte puțin afundată în apă, trecu fără probleme printre recife, însă masa uriașă și greoaie a lui Tunbridge Wheels izbi în plină viteză rocile ascuțite, care îi spintecară carena, deschizând-o. Suburbia se clătină, apoi începu să se scufunde, trântindu-l pe Tom pe jos și izbindu-l brutal de picioarele mesei hărților. Motoarele amuțiră și, în liniștea teribilă ce urmă, o sirenă începu să mugească surd, ca un taur speriat.

Tom se târî înapoi spre fereastră. Jos de tot văzu străzile întunecându-se când apa năvăli prin palisadă. Gheizere albe de spumă împroșcară în sus prin grătarele incintelor inundate de sub punte, iar în albeața aceea băiatul zări pete micuțe de sfărâmături și siluete ce se luptau cu vâltoarea. Ambarcațiunea care-i atrăsese în cursă era acum hăt departe și-și admira reușita. O sută de metri despărțea suburbia condamnată la pieire de țărmurile abrupte ale insulei.

O mână îl prinse de umăr și-l trase spre ieșire.

— Vino cu mine, Tommy băiete, mârâi Chrysler Peavey, apoi înhăță o pușcă uriașă din rastelul de pe perete și și-o aruncă în spate. Și voi, Amesy, Mungo, Maggs, după mine…

Pirații formară un grup strâns, protector, în jurul primarului, care-l trăgea după el pe Tom, în jos, pe scară. Hester îi urma, șchiopătând. Dedesubt se auzeau țipete și de pe un palier de la etajul al treilea îi priveau chipurile îngrozite ale unor oameni afundați deja în apă până la genunchi.

— Abandonați orașul! urlă Peavey. Primii, femeile și primarii!

Intrară în forță în apartamentul lui privat, unde Cortina era îngrozită și-și strânsese în jur frații și surorile. Peavey o ignoră și merse la un cufăr din colț, încruntându-se concentrat pe când rotea înainte și înapoi discul încuietorii cu cifru. Capacul cufărului sări brusc și Peavey scoase un pachețel portocaliu, după care porniră din nou în goană și ieșiră pe balconul unde marea pătrundea de acum printre stinghiile balustradei. Tom se întoarse în odaie, vrând să-i ajute pe Cortina și pe copii, dar primarul-pirat uitase deja de existența lor. Azvârli în valuri pachețelul, care se deplie șuierând și creă o barcă de salvare mică și rotundă.

— Suie la bord, se răsti el, prinzându-l pe Tom și împingându-l într-acolo.

— Dar…

— La bord!

Talpa unei cizme i se propti în turul pantalonilor și băiatul se rostogoli peste balustrada balconului, căzând pe fundul de cauciuc flexibil al bărcii. Îl urmă Mungo, apoi ceilalți sosiră atât de rapid, încât barca se afundă mult și apa începu să se prelingă peste copastii.

Cortina Peavey se tânguia undeva în stânga lor, dar până ce Tom izbuti să se extragă de sub domnul Ames, suburbia era deja departe, cu pupa scufundată și cu prova înălțată mult spre cerul nopții.

Băiatul o căută din priviri pe Hester și o găsi ghemuită lângă el. Dârdâind de frică, maimuțica țopăia întruna pe capul lui Peavey.

Se auzeau țipetele îndepărtate, apoi plescăituri, și se vedeau zeci de jerbe înspumate acolo unde oamenii loveau apa după ce săreau de pe palisade, și zdrențele inutile ale vestelor de salvare.

Mâinile celor din apă se prindeau de copastiile bărcii, iar Mungo și Peavey le loveau cu sălbăticie, desprinzându-le. Forme omenești înotau cu disperare prin talazuri în direcția lor, dar Janny Maggs se ridică în picioare și începu să tragă cu pistolul automat, înspumegând apa în roșu împrejurul bărcii. Suburbia se înclina mai mult, tot mai mult, după care urmă o răbufnire de aburi când apa mării se revărsă în cazanele ei, apoi cu o viteză neașteptată, șocantă, Tunbridge Wheels lunecă sub valuri. Apa clocoti și bolborosi. Pentru o vreme se mai auziră țipete, strigăte

îndepărtate de ajutor, o rafală scurtă de focuri de armă, când o bucată plutitoare din oraș își schimbă proprietarul, după aceea o rafală mai prelungă, atunci când câțiva pirați norocoși începură să se lupte în încercarea lor de-a debarca pe plajă.

Apoi se lăsă liniștea, iar barca începu să descrie lent cercuri, pe măsură ce curentul o împingea către țărm.

Capitolul 20: Insula Neagră

În zori, Shrike ajunge la malul mării. Mareea se schimbă și urmele adânci de roți care duc spre apă au început deja să se șteargă. Spre est, fumul se înalță din așezările de pe țărmurile Insulei Negre. Chipul mort al stalkerului se contorsionează într-un zâmbet. Se simte foarte încântat de Hester Shaw și de dâra de distrugeri pe care a lăsat-o după ea.

Doar gândul la Hester l-a târât prin mlaștini. L-a împins înainte, prin noroiul cleios în care i se împotmolea piciorul avariat și prin bălți ale căror ape amare se închideau uneori deasupra capului său. Cel puțin urmele lăsate de suburbie erau ușor de zărit. Acum Shrike pornește din nou după ele, străbătând plaja și intrând în apă ca un înotător pregătit pentru baia de dimineață. Apa sărată îi plescăie în lentilele ochilor și se infiltrează usturător prin crăpăturile din armură. Sunetele pescărușilor și ale vântului se diminuează, înlocuite de șuierele slabe ale adâncurilor mării. Aer sau apă – n-are nicio importanță pentru Oamenii Reînviați. Peștii se sperie de el și săgetează pe lângă, îndepărtându-se în păduri de alge. Crabii se târăsc din calea lui, cabrându-se îndreptându-și cleștii spre el, de parcă ar adula un zeu-crab, invincibil în platoșa lui. Iar Stalkerul înaintează fără oprire, pe urmele izurilor de ulei și lubrifiant de osii din apă care-l vor duce la Tunbridge Wheels.

•••

La câțiva kilometri depărtare de golful unde ieșiseră pe mal, Chrysler Peavey se opri în vârful unei pante abrupte și-i așteptă pe ceilalți să-l ajungă din urmă. Apărură încet, mai întâi Tom și Hester, apoi Ames cu harta sa și în cele din urmă Maggs și Mungo, cocoșați sub greutatea armelor. Privind în urmă, puteau vedea versanții stâncoși abrupți ai insulei coborând spre mare și

un grup de bărci strânse deasupra epavei lui Tunbridge Wheels, unde fusese deja ancorată o plută cu macara. Insularii nu pierdeau timpul pentru a jefui suburbia scufundată.

— Jeguri de Mușchiuleți, mârâi Peavey.

Tom aproape că nu schimbase o vorbă cu el de când ajunseseră cu greutate pe insulă. Acum fu surprins să vadă lacrimi sticlind în ochii primarului-pirat.

— Îmi pare rău de familia ta, domnule Peavey, zise el. Am încercat s-ajung la ei, dar…

— Jigodii proaste! pufni Peavey. Nu smiorcăiam pentru *ei,* ci pentru suburbia mea frumoasă! Uită-te la ea! Blestemații de Mușchiuleți…

În clipa aceea, de undeva dinspre sud răsunară păcănituri slabe de arme de foc.

Peavey se lumină la față. Se întoarse către ceilalți.

— Ați auzit? Probabil că niște flăcăi au ajuns pe mal! He-he, acum o să vadă Mușchiuleții cum stă treaba! O să stabilim legătura cu ei! O să capturăm până la urmă Airhaven, o să păstrăm câțiva locuitori în viață ca să-l repare, o să-i omorâm pe restul și-o să zburăm înapoi la uscatul bogat. O să picăm din cer peste niște orașe grăsane, înainte să se-audă că Airhaven este de-acum pirat! Poate c-o să ne alegem chiar și c-un oraș mare!

Sui mai departe, târându-se de la un bolovan la altul, cu maimuța instalată pe umerii lui gârboviți. Ceilalți îl urmară. Maggs și Mungo păreau buimăciți de pierderea lui Tunbridge Wheels și deloc convinși de planul cel mai recent al lui Peavey. Schimbau întruna priviri și șușoteau când primarul nu era în raza lor auditivă – se găseau totuși pe teritoriu necunoscut și Tom nu credea că ar fi avut curajul să-l atace deocamdată. Cât despre domnul Ames, el nu călcase niciodată până atunci pe sol.

— E oribil! bodogănea bărbatul. Atât de greu să calci pe el… Atâta iarbă! Poate că sunt și animale sălbatice sau șerpi… Mi-e foarte clar acum de ce strămoșii noștri au decis să nu mai locuiască pe pământ!

Tom îl înțelegea perfect. Versantul abrupt al Insulei Negre se întindea până departe la nord și la sud de ei, iar deasupra panta suia aproape vertical spre țancurile negre care gemeau de glasuri spectrale în timp ce vântul sufla în jurul lor. Unele dintre piscurile cele mai înalte fuseseră sculptate în forme atât de bizare, încât, văzute de pe plajă păruseră niște fortărețe, iar

Peavey își condusese grupul pe un drum lung și ocolit pentru a le evita, înainte să-și fi dat seama că erau doar stânci.

— E minunat, suspină Hester, șchiopătând alături de Tom.

Zâmbea, ceva ce băiatul n-o mai văzuse făcând niciodată, și fluiera un refren printre dinți.

— De ce ești așa fericită? o întrebă el.

— Mergem la Airhaven, nu? răspunse ea în șoaptă. E ascuns undeva în față, iar gașca lui Peavey n-o să-l poată cuceri niciodată, în niciun caz dacă Mușchiuleții sunt în aceeași tabără cu aviatorii. Vor fi uciși, iar noi vom găsi o navă să ne ducă spre nord, la Londra. Anna Fang i-acolo, nu uita. S-ar putea să ne ajute din nou.

— Ea! pufni Tom furios. N-ai auzit ce-a spus Peavey? E spioana Ligii.

— Mă gândisem la asta, recunoscu fata. Mă puseseră pe gânduri toate întrebările ei despre Londra și despre Valentine.

— Trebuia să-mi fi spus! protestă el. Cine știe ce secret important i-aș fi dezvăluit!

— De ce mi-ar fi păsat mie? întrebă Hester. Și de când știu Ucenicii Istorici secrete importante? Oricum, credeam că ți-ai dat seama că e spioană.

— Nu semăna cu o spioană.

— Păi, să știi că în general, ei nu bat la ochi. Nu te aștepta să poarte la gât o pancartă pe care să scrie „SPION” sau vreo șapcă specială.

Fata dovedea o dispoziție bizar de veselă și Tom se întrebă dacă motivul putea fi faptul că pantele prăpăstioase îi aminteau de copilăria ei pe cealaltă insulă. Pe neașteptate, Hester îl atinse pe braț și spuse:

— Bietule Tom. Tu înveți acum ceva ce Valentine m-a învățat cu mulți ani în urmă: că nu poți avea încredere în nimeni.

— Hă? făcu Tom.

— Ah, nu mă refer la *tine,* continuă ea repede. Cred că am încredere în tine, aproape. Și ceea ce-ai făcut pentru mine în Tunbridge Wheels – că l-ai convins pe Peavey să mă scoată din cușcă, adică... Mulți nu s-ar fi sinchisit să intervină. În niciun caz pentru una ca mine.

Tom întoarse capul și o văzu mai clar ca oricând pe Hester cea bună și sfioasă, trăgând cu ochiul din spatele măștii ei strâmbe. Îi zâmbi cu atâta căldură, încât ea se înroși (chipul

ciudat i se acoperi de pete roșii și cicatricea îi deveni purpurie), iar Peavey privi în urmă și răcni spre ei:

— Haideți, porumbeilor! Terminați cu șușotelile de-amor și dați-i *bice*!

•••

Este după-amiază, norii s-au risipit spre est și razele soarelui străpung printre crestele valurilor și scânteiază pe suprastructurile lui Tunbridge Wheels. Shrike merge pe străzile suburbiei, mișcând lent capul într-o parte și-ntr-alta. Cadavrele plutesc prin încăperile inundate, ca pliculețe reci de ceai lăsate prea mult în ibric. Peștișorii intră și ies rapid din gura unui pirat. Părul lung al unei fete se leagănă în curentul marin. Deasupra se deplasează chile negre de bărci de recuperatori. Stalkerul așteaptă pitit în umbre, când trei băieți se scufundă în pielea goală, trecând pe lângă el dând energic din brațe și din picioare, lăsând în urmă șiraguri de bule argintii. Se întorc apoi la suprafață, purtând arme, sticle, o centură de piele.

Hester nu este aici. Shrike se îndepărtează de suburbia scufundată, urmând umbrele de pete de ulei ce plutesc deasupra mâlului. Pe fundul mării sunt risipite sfărâmături și corpurile plutitoare îl cheamă spre rădăcinile Insulei Negre.

E deja seară când el iese din mare, târând în urmă alge, cu apa șiroind din interiorul armurii distruse. Scutură din cap pentru a-și limpezi vederea și se uită în jur la plaja de nisip negru de sub stâncile negre. Are nevoie de aproape o oră ca să găsească barca de salvare, ascunsă într-un vălmășag de stânci de mărimea unor case. Își extinde ghearele metalice și-i sfâșie fundul, distrugând astfel orice posibilitate de evadare. Acum Hester este din nou a lui. Când va fi moartă, o va purta cu blândețe prin razele înecate de soare și prin pădurile de alge, înapoi prin mlaștini, parcurgând distanța nesfârșită a Terenului de Vânătoare până la Crome. O va duce în Londra, în brațe, ca un tată ce-și poartă copilul adormit.

Se lasă în patru labe pe nisip și începe să adulmece, căutându-i mirosul.

•••

Către apus, ajunseră într-un final în vârful pantei și se treziră privind în jos, spre centrul Insulei Negre.

Până atunci, Tom nu-și dăduse seama că era un vulcan stins, însă din poziția aceea era perfect clar: țancurile abrupte și negre

încercuiau o depresiune aproape circulară de sol, verdeață și petice de ogoare. Imediat sub locul unde se ghemuiseră pirații, o așezare staționară micuță fusese ridicată pe malul unui lac albastru. Lângă clădirile din piatră existau hangare pentru nave aeriene și catarge pentru amarare, iar pe terenul plat din spatele lor, copleșind totul prin dimensiuni, Airhaven stătea cocoțat pe o sută de picioare de aterizare subțiri, părând la fel de neajutorat ca o pasăre pe sol.

— Caravanseraiul aerian! chicoti Peavey, apoi își scoase luneta și o duse la ochi. Ia uite-i cum mai muncesc! Își umflă flotoarele cu gaz, disperați să se întoarcă în aer... Niciun semn de la băieții noștri, zise el după ce roti luneta peste crestele înconjurătoare. Ah, dacă ne-ar mai fi rămas măcar un singur tun! Dar o să ne descurcăm noi, nu, flăcăi? Niște spiriduși de aer nu se pot pune cu noi! Haideți, să ne-apropiem...

În glasul primarului răsuna o notă ciudată. „Îi e frică”, înțelese Tom, „dar n-o poate recunoaște, pentru că Mungo, Maggs și Ames își vor pierde încrederea în el”. Nu se gândise niciodată că va ajunge să-i pară rău pentru primarul-pirat, dar exact asta se întâmplă. În felul său, Peavey fusese bun cu el și-l durea să-l vadă redus la așa ceva, târându-se peste solul umed, în timp ce propriii lui oameni șușoteau și-l înjurau pe la spate.

Ei continuau totuși să-l urmeze, așa că începură să coboare printre grohotișuri în craterul vechiului munte de foc. Într-un rând zăriră călăreți pe un pisc îndepărtat: o patrulă de insulari care vânau supraviețuitori din orașul pirat scufundat. În alt rând, o navă zbură jos, pe deasupra lor, și Peavey le șuieră să se ghemuiască și să rămână nemișcați, apoi ascunse maimuța sub haine, pentru a-i înăbuși protestele ascuțite. Nava începu să zboare în cercuri, dar soarele coborâse deja dincolo de versanți și pilotul nu zări formele ce se pitiseră în amurg aidoma șoarecilor care se ascund de o bufniță. Nava se întoarse la caravanserai, unde amară ca o lună rotundă pe fundalul țancurilor estice.

Tom suspină adânc și ușurat, apoi se ridică. În jurul lui și ceilalți se puseseră în mișcare, mormăind, desprinzând pietricele care începeau să se rostogolească, zornăind, pe panta dealului. Putea zări oameni care mergeau cu felinare și torțe pe străzile caravanseraiului aerian și ferestre luminate de lămpi, ce-l făcură să se gândească ce minunat ar fi fost să se afle în

căldura și siguranța unui interior. Airhaven strălucea de becuri electrice și vântul aducea sunete îndepărtate de ordine strigate, muzică și ovații.

— În numele lui Pete! șuieră Mungo. Am ajuns prea târziu. Airhaven pleacă!

— Nici vorbă, îl contrazise Peavey.

Însă toți puteau vedea că flotoarele cu gaz ale lui Airhaven erau aproape pline. După câteva minute, duduitul motoarelor sale răsună în sus pe pantă, crescând și coborând odată cu rafalele de vânt. Orașul zburător începea să se ridice de la sol și picioarele sale ca de crab se pliau în locașurile ventrale.

— Nu! strigă Peavey.

Apoi o luă la goană în jos pe pantă, împiedicându-se și rostogolindu-se peste petice zornăitoare de grohotiș, către terenul neted și mocirlos din podeaua craterului. În timp ce alerga, îl auziră strigând:

— Înapoi! Tu ești *prada* mea! Pentru tine mi-am scufundat orașul!

Mungo, Maggs și Ames porniră după el, urmați de Hester și Tom. La baza pantei, solul devenea moale și plescăia sub tălpi, iar bălți de apă reflectau luna și luminile orașului care se înălța.

— Înapoi! îl puteau auzi pe Peavey răcnind undeva în fața lor. Înapoi!

Iar după aceea:

— Ah! Oh! Ajutor!

Se grăbiră spre locul din care se auzeau strigătele sale și țipetele ascuțite ale maimuței, pentru ca apoi să se oprească cu toții la marginea unei zone de mlaștină. Peavey se afundase deja până la brâu. Maimuța, cocoțată aidoma unui marinar pe catargul unei nave care se scufundă, își dezgolise dinții de frică.

— Dați-mi mâna, băieți! imploră primarul. Ajutați-mă! Încă mai putem ajunge la oraș! Acum doar își testează motoarele! Va coborî din nou!

Pirații îl priveau în tăcere. Știau prea bine că nu aveau nicio șansă să cucerească orașul zburător și că țipetele lui Peavey îi avertizaseră deja pe insulari de prezența lor.

— Trebuie să-l ajutăm! șopti Tom și dădu să înainteze, însă Hester îl opri.

— Prea târziu, zise ea.

Peavey se afunda întruna, tras în jos inclusiv de greutatea lanțului funcției sale pe care-l purta în jurul gâtului. Scuipă bolborosit noroiul negru care începuse să-i intre în gură.

— Haideți, flăcăi! Maggs? Mungo? Sunt primarul vostru! Am făcut toate astea pentru voi! Spune-le, Tommy băiete! scânci el, după ce ochii lui holbați și îngroziți se fixară asupra lui Tom. Spune-le c-am vrut să fac din Tunbridge Wheels un oraș măreț! Am vrut să fiu respectabil! Spune-le...

Primul glonț al lui Mungo preschimbă maimuțica de pe capul lui Peavey într-un norișor de blană pârlită. Al doilea și al treilea îl loviră pe primar în piept. Acesta plecă fruntea și mlaștina îl înghiți cu sunetele slabe ale unor vânturi.

Pirații se întoarseră către Tom.

— Probabil că n-am fi ajuns aici dacă n-ai fi fost tu, mormăi Mungo.

— Dacă nu i-ai fi umplut capul șefului cu prostiile alea despre maniere, și orașe, și chestii, încuviință Maggs.

— Furculițe diferite pentru fiecare fel de mâncare și să nu vorbești cu gura plină! pufni Ames.

Tom încercă să se retragă un pas. Spre surprinderea sa, Hester păși iute în fața piraților.

— Nu-i vina lui Tom! zise ea.

— Și nici tu nu ne ești de vreun folos, mormăi Mungo. Niciunul dintre voi nu ne este de folos. Noi suntem pirați. N-avem nevoie de lecții de bune maniere și n-avem nevoie nici de-o amărâtă brăzdată care să ne-oprească.

Ridică arma și Maggs îl imită. Până și domnul Ames scoase un revolver micuț.

Iar un glas din beznă rosti:

— SUNT AI MEI.

Capitolul 21: În Inginerium

Londra suia spre un platou înalt, scurmând solul pe care se depusese un strat subțire de zăpadă. Mult în spatele său – totuși nu suficient de departe – gonea Panzerstadt Bayreuth, care de acum nu mai era doar o simplă pată amenințătoare la orizont, ci o masă uriașă și întunecată de șenile și niveluri, a cărei

lucrătură de filigran aurit de pe puntea superioară devenise perfect vizibilă deasupra fumului fabricilor și al motoarelor. Londonezii se înghesuiră pe platformele de observație de la pupă și priviră în tăcere cum distanța dintre cele două orașe se reducea încet. În după-amiaza aceea, Lordul Primar anunță că nu era cazul să intre în panică și că Ghilda Inginerilor va scoate orașul din criză…, dar la nivelurile inferioare se înregistraseră deja răzmerițe și cazuri de jaf, iar plutoane de Beefeaters fuseseră trimise pentru a menține ordinea în Foale.

— Bătrânu' Crome nu știe ce vorbește, mormăi unul dintre bărbații care făceau de pază în seara aceea la stația de elevatoare Quirke Circus. Nu credeam c-o voi spune vreodată, dar e un prost. S-aduci sărmana Londră așa departe în est, mergând fără oprire zi după zi, săptămână după săptămână, doar ca să te-nghită o conurbație mare și veche. Ce bine ar fi fost dacă Valentine era aici. El ar fi știut ce să facă…

— Gura, Bert, șuieră unul dintre tovarășii lui, uite că vin alții.

Ambii se înclinară respectuos când doi Ingineri se apropiară de turnichete: un bărbat tânăr și o fată, îmbrăcați identic, cu ochelari de protecție din plastic verde și haine cu glugi din cauciuc alb. Fata arătă scurt un permis auriu. După ce ambii intraseră în elevatorul care aștepta, Bert se răsuci către prietenul lui și murmură:

— Trebuie să fie importantă reuniunea asta din Inginerium. Au ieșit mișunând din cuiburile lor din Adâncul Foalelor ca niște viermișori albi. Închipuie-ți o reuniune a Ghildei într-un moment ca ăsta!

•••

În elevator, Katherine se așeză lângă Bevis, simțindu-se deja încinsă și nelalocul ei în haina pe care i-o împrumutase tânărul. Îl privi iute, apoi își examină propria reflexie în fereastră, asigurându-se că roțile roșii pe care și le desenaseră unul altuia, cu multă grijă, pe frunte nu se mânjiseră. I se părea că amândoi arătau ridicol cu glugile și ochelarii aceia, însă Bevis o asigurase că mulți Ingineri le purtau la ora actuală, iar celălalt ocupant al elevatorului, un Navigator gras, nu le aruncă nici măcar o privire în timp ce cabina se legăna spre Nivelul Suprem.

Katherine fusese agitată toată ziua cât îl așteptase pe Bevis să sosească cu hainele pentru deghizare. Ca să-și treacă din vreme, căutase numele HESTER SHAW în indicele tuturor cărților

tatii, dar nu-l găsise nicăieri. *Catalogul complet al muzeului Londrei* conținea o referire scurtă la o *Pandora* Shaw, cu precizarea că fusese o scotocitoare din Lumea de Afară, care furnizase câteva fosile și piese de TehAnt minore Ghildei Istoricilor și care murise cu șapte ani în urmă. Apoi Katherine încercase să caute MEDUSA, doar pentru a afla că era un fel de monstru dintr-o poveste de demult. Magnus Crome și Inginerii lui nu-i lăsaseră impresia c-ar fi crezut în monștri.

Nimeni nu-i privi de două ori când traversară Nivelul Suprem, spre intrarea principală în Inginerium. Zeci de Ingineri se grăbeau deja în sus pe trepte. Katherine li se alătură, strângând permisul auriu și păstrându-se aproape de ucenic, îngrozită că l-ar putea pierde în mulțimea aceea de haine albe identice. „N-o să meargă niciodată!” își repeta mereu în gând, dar Ghildmanul de la ușă nici nu se sinchisea să se uite la permise. Fata privi pentru ultima dată amurgul care pălea dincolo de cupola catedralei Saint Paul, apoi păși înăuntru.

Interiorul era mai mare decât se așteptase și mai luminos, scăldat în razele a sute de globuri cu argon, suspendate în uriașul puț deschis din centrul clădirii, precum planetele în spațiu. Se uită în jur, căutând o scară, dar Bevis o trase de braț și spuse:

— O să urcăm cu monoraiul. Uite…

Inginerii urcau zgomotoși în cabine mici de monorai. Katherine și Bevis se alăturară cozii, ascultându-le conversațiile purtate în surdină și foșnetele scârțâite ale hainelor ce se frecau între ele. Ochii lui Bevis se holbaseră, îngroziți, în spatele lentilelor ochelarilor. Katherine sperase că vor putea fi singuri într-o cabină de monorai, ca să poată discuta, dar tot mai mulți Ingineri soseau întruna, așa că sfârșiră prin a sta în capetele opuse ale aceleiași cabine ticsite. Ba Katherine chiar ajunsese cumva în mijlocul unui grup din Divizia Cercetări Mag-Lev.

— De unde ești, Ghildman? întrebă bărbatul de lângă ea.

— Ăăă…, Katherine privi disperată spre Bevis, însă el se găsea mult prea departe ca să-i șoptească un răspuns, așa că rosti primul lucru care-i veni în minte: Divizia K.

— Bătrâna Twixie, da? încuviință bărbatul. Am auzit c-a înregistrat rezultate remarcabile cu noile ei modele!

— Da, da, foarte, răspunse fata.

Apoi cabina porni cu o clătinătură și vecinul ei își întoarse privirea spre fereastră, fascinat de panoramă.

Katherine se așteptase ca drumul cu monoraiul să fie similar celui cu elevatorul, însă viteza și mișcarea în spirală făceau călătoria aceasta mult mai diferită și, pentru o clipă, trebui să se concentreze din răsputeri să nu i se facă rău. Ceilalți Ingineri nu păreau afectați.

— Despre ce crezi că va vorbi Lordul Primar? întrebă unul dintre ei.

— Probabil despre MEDUSA, spuse cineva. Am auzit că se pregătesc pentru o testare.

— Să sperăm că va funcționa, rosti o femeie care stătea chiar în fața Katherinei. La urma urmelor, Valentine a găsit mașinăria, iar el e doar Istoric – știi prea bine. Nu poți avea încredere în ei.

— Da, însă Valentine e omul Lordului Primar, zise alt Inginer. Nu te lăsa păcălită de însemnul Ghildei Istoricilor. E credincios ca un câine, câtă vreme îi dăm destui bani și-l lăsăm să pretindă că străina aia de fiică-sa e o lady din Înalta Londră.

Urcară numai în spirală, trecând pe lângă birouri și ateliere pline de Ingineri, aidoma unui gigantic stup de insecte. Cabina se opri la etajul cinci și Katherine coborî, încă învăpăiată la față de remarcile celor alături de care călătorise. Îl regăsi pe Bevis și merseră împreună pe coridoare reci și albe, trecând prin perdele de plastic transparent. Auzea rumoare de glasuri în față, iar după alte câteva coturi și spirale, intrară într-un amfiteatru imens. Bevis o conduse spre un loc din apropierea unei ieșiri. Fata privi în jur, să vadă dacă-l putea zări pe supervizorul Nimmo, dar îi fu imposibil să-l identifice. Amfiteatrul era o mare de haine albe și capete rase sau acoperite de glugi, și alți oameni intrau constant pe toate ușile.

— Uite! șuieră Bevis și o înghionti. Aia-i dr. Twix, cea de care ți-am zis! Îi arătă o femeie scundă și robustă, ce semăna cu un butoiaș și care se așeza în primul rând în timp ce vorbea cu însuflețire cu vecinii ei. Toți Ghildmenii de vârf sunt aici! Twix, Chubb, Garstang… uite-l și pe dr. Vambrace, șeful securității!

Katherine începu să se sperie. Dacă ar fi fost demascată la ușă, ar fi putut susține că totul fusese o simplă glumă proastă, dar acum se afla în mijlocul sanctuarului interior din Inginerium și-și putea da seama că urma să se întâmple ceva important. Se îmbărbătă zicându-și că, indiferent dacă ar fi fost descoperită

sau nu, Inginerii n-ar fi îndrăznit niciodată să-i facă vreun rău fiicei lui Thaddeus Valentine. Încercă totuși să nu se gândească la ce i-ar fi putut face lui Bevis.

În cele din urmă, ușile fură închise și intensitatea luminilor se diminuă. Peste amfiteatru se așternu o liniște anticipativă, care fu întreruptă doar de șuierul ca de piele de șarpe produs de cinci sute de Ingineri care se ridicară simultan în picioare.

Katherine și Bevis săriră odată cu ei, uitându-se la scenă peste umerii celor din fața lor. Magnus Crome stătea la un pupitru metalic și cerceta auditoriul cu ochii lui reci. Pentru o clipă i se păru că bărbatul o fixa direct cu privirea și fu nevoită să-și spună că i-ar fi fost imposibil s-o recunoască cu glugă, ochelari protectori și gulerul înalt al hainei ridicat.

— Luați loc, zise Crome și așteptă până se așezară toți, înainte să continue. Prietenii mei, aceasta este o zi glorioasă pentru Ghildă.

O undă de surescitare străbătu sala și pe Katherine, de asemenea. Crome ridică mâna, cerând liniște.

În plafonul amfiteatrului, se aprinse un proiector de diapozitive și pe ecranul din spatele Lordului Primar apăru o imagine. Era desenul unei mașinării enorme și complicate.

— MEDUSA, anunță Crome și urmă un soi de ecou, când toți Inginerii suspinară:

— *MEDUSA*!

— Așa cum unii dintre voi știți deja, urmă bărbatul de pe scenă, MEDUSA este o armă energetică experimentală din Războiul de șaizeci de Minute. Noi știm de ceva timp de existența ei – mai precis, de acum douăzeci de ani, când Valentine a găsit aceste documente în expediția lui din America.

Ecranul pâlpâi, prezentând diagrame decolorate și texte scrise cu litere subțiri, ca firul de păianjen. „Tata nu mi-a spus asta niciodată!” gândi Katherine.

— Desigur, continuă Crome, planurile astea fragmentate n-au fost suficiente pentru a ne îngădui să reconstruim MEDUSA. Însă acum șapte ani, tot mulțumită lui Valentine, am obținut o piesă deosebită de TehAnt, luată dintr-un sit militar de mult uitat din deșertul american. Este probabil cel mai bine păstrat nucleu de computer Antic care a fost descoperit vreodată și, mai mult decât atât, este creierul MEDUSEI, inteligența artificială care a pus cândva în mișcare mașinăria aceasta remarcabilă. Grație

muncii susținute a dr. Splay și a colegilor săi din Divizia B, am reușit într-un final să o readucem în stare de funcționare. Ghildmeni, vă anunț că au luat sfârșit zilele când Londra era nevoită să fugă și să se ascundă de alte orașe flămânde! Cu MEDUSA la îndemâna noastră, le vom putea transforma pe toate în cenușă cât ai clipi din ochi!

Inginerii aplaudară frenetic și Bevis o înghionti pe Katherine să li se alăture, dar mâinile fetei păreau să fi încremenit pe brațele metalice ale scaunului ei. Se simțea amețită de șoc. Își aminti tot ce auzise vreodată despre Războiul de Șaizeci de Minute și despre felul în care teribilele arme detunătoare ale Anticilor le nimiciseră orașele staționare și otrăviseră pământul și cerul. Tatăl ei nu i-ar fi ajutat niciodată pe Ingineri să recreeze ceva atât de groaznic!

— În același timp nu vom mai fi nevoiți să alergăm după gunoaie ca Salthook, continuă Crome. Peste o săptămână, Londra va fi în raza lui Batmunkh Gompa, Zidul-Pavăză. Timp de o mie de ani, Liga Antitracțiune s-a ascuns dincolo de el, ferindu-se de talazurile istoriei. MEDUSA îl va distruge dintr-o singură lovitură. Teritoriile din spatele lui, cu orașele lor staționare uriașe, recolte și păduri, bogății minerale neexploatate vor deveni noul teren de vânătoare al Londrei!

Glasul abia i se mai auzea acum; ovațiile Inginerilor se rostogoleau ca niște valuri, ce se spărgeau de zidul din spatele primarului, care glisă lent și se deschise, dezvăluind o fereastră lungă prin care se zărea catedrala Saint Paul și turlele Palatului Ghildelor.

— Dar mai întâi, strigă Crome, avem chestiuni mai presante de rezolvat. Deși sperasem că vom putea ține MEDUSA ascunsă până ajungeam la Zidul-Pavăză, a devenit necesar să oferim o demonstrație a puterii sale. Chiar acum, în timp ce vă vorbesc, echipa condusă de dr. Splay pregătește un test real al noii arme.

În scurt timp fu imposibil ca fata să audă mai multe, deoarece toți cei din amfiteatru vorbeau surescitați între ei. Câțiva Ingineri, probabil cei asociați proiectului MEDUSA, se grăbeau spre ieșiri. Katherine se ridică și începu să-și croiască drum spre ușă. Peste încă o clipă ajunse pe coridorul antiseptic și se întrebă cum să procedeze în continuare.

— Kate? Bevis apăru în spatele ei. Unde te duci? Oamenii au observat că pleci! Am văzut niște tipi din securitatea Ghildei urmărindu-ne din priviri…

— Trebuie să plecăm de-aici, șopti ea. Unde-i ieșirea?

— Nu știu, recunoscu tânărul. Până acum n-am mai fost la nivelul ăsta. Bănuiesc că va trebui să ne-ntoarcem la monorai…

Katherine încercă să-l prindă de mână, dar el o îndepărtă repede.

— Nu face asta! O să vadă cineva. Inginerii nu se ating între ei…

Se grăbiră prin coridoarele cilindrice, iar Katherine zise:

— Crome a mințit! Tata n-a fost în America acum șapte ani. A mers doar într-o expediție scurtă pe insulele din Oceanul Vestic. Și nu mi-a spus niciodată c-a găsit ceva important. Mi-ar fi zis dacă chiar ar fi găsit MEDUSA. Și, oricum, nu voia să aibă deloc de-a face cu arme din lumea veche…

— Dar de ce-ar fi mințit Lordul Primar? întrebă Bevis, care, în taină, era destul de încântat că Ghilda lui descoperise cheile altui secret american. De fapt, el n-a zis că tatăl tău ar fi plecat în America pentru a căuta obiectul ăsta, ci a spus doar că l-a găsit. Poate că l-a cumpărat de la un scotocitor sau așa ceva. Mă-ntreb ce-a vrut să spună Crome prin „demonstrație”…

Se opri brusc. Ajunseseră la capătul coridorului și nu se vedea niciun monorai. În fața lor se găseau trei uși. Două erau încuiate, iar a treia ducea pe un balconaș îngust care ieșea în exteriorul fațadei Ingineriumului, mult deasupra lui Paternoster Square.

— Ce facem acum? întrebă Katherine și-și auzi glasul ascuțit și subțire de frică.

Cu glas la fel de neliniștit, Beverly răspunse:

— Nu știu.

Fata ieși pe balcon, ca să-și limpezească mintea la aer curat. Luna era sus pe cer, însă acoperită de un văl rarefiat de nori, și burnița fin. Katherine își ridică ochelarii pe frunte și lăsă picăturile de ploaie să-i curgă pe față, fericită să scape de căldură și de duhoarea chimică. Se gândea la tatăl ei. Oare chiar găsise MEDUSA? Bevis avea dreptate; Crome n-ar fi avut niciun motiv să mintă. Bietul tata! Acum probabil se afla în văzduh, undeva deasupra piscurilor înzăpezite ale lui Shan Guo. Ce bine ar fi fost dacă ar fi dispus de vreo modalitate prin care să-l avertizeze ce planificau să facă cu descoperirea sa!

Un uruit gros, mecanic, se auzi de peste piața luminată de lună. Katherine coborî privirea spre podelele punților, însă nu putu să vadă cauza zgomotului. Apoi ceva o făcu să ridice ochii către Saint Paul și icni.

— Bevis! Privește!

Lent, aidoma unui mugur uriaș care înflorea, cupola catedralei antice se deschidea.

Capitolul 22: Shrike

Oare Stalkerul abia sosise sau stătuse și-i privise cum se certau, negru și nemișcat, el însuși aidoma unei stânci? Shrike făcu un pas înainte și iarba umedă fumega în locurile unde călca.

— SUNT AI MEI.

Pirații se răsuciră și arma automată a lui Maggs împroșcă jerbe de trasoare spre omul din fier, în timp ce tunul portabil al lui Mungo îi făcu găuri întunecate în armură, iar Ames le urmă exemplul descărcându-și revolverul. Prins în păienjenișul de focuri de armă, Shrike se clătină o clipă. Apoi, fără grabă, ca un om care merge împotriva unui vânt puternic, își reluă înaintarea. Gloanțele îi ridicau scântei din armură și hainele îi fură ferfenițite în zdrențe și petice. Din găurile făcute de tun se prelinse ceva ce putea fi sânge sau putea fi lubrifiant. Stalkerul întinse brațele și o gheară de fier se extinse, apoi alta. Pe urmă ajunse la Maggs, iar femeia scoase un sunet sugrumat și se împletici câțiva pași înapoi prin mărăcini înainte să cadă. Ames își aruncă arma și o luă la goană, însă Shrike apăru brusc în spatele său și bărbatul se opri, holbându-se la mâna de țepi însângerați care-i străpunse pieptul.

Tunul lui Mungo își terminase muniția. Îl azvârli cât colo și-și trase sabia din teacă, dar înainte de-a apuca s-o rotească, Shrike îl prinse de păr, îi smuci capul pe spate și-i reteză gâtul dintr-o singură lovitură ca de seceră.

— Tom, spuse Hester*, fugi*!

Shrike dădu drumul capului din mână și păși înainte, iar Tom o luă la fugă. N-ar fi vrut s-o facă; știa că era în zadar și știa că ar fi trebuit să rămână alături de Hester, însă picioarele lui

aveau alte idei; întregul său corp nu voia altceva decât să fie departe de creatura moartă și înspăimântătoare care cobora dealul spre el. Apoi terenul îi cedă sub picioare; călcă în noroiul rece și căzu, se rostogoli și se opri într-un stei de piatră la marginea aceleiași mlaștini care-l înghițise pe Chrysler Peavey.

Privi înapoi. Stalkerul stătea printre cadavrele împrăștiate. Airhaven era deasupra, testându-și pe rând motoarele, și luminile sale scăpărau reflexii reci pe craniul argintat de lună al Omului Reînviat.

Hester stătea în fața lui, înfruntându-l cu bravură. „Încearcă să mă salveze pe mine!” gândi Tom. „Trage de timp ca să pot fugi eu! Dar nu-l pot lăsa pur și simplu s-o omoare, nu pot!”

Ignorând nenumăratele voci din mintea lui care continuau să-i strige să fugă, se târî înapoi, în sus pe deal.

— HESTER SHAW, îl auzi pe Shrike rostind, iar glasul lui era neclar și cu întreruperi ca o înregistrare audio cu probleme.

Aburii șuierau prin găurile din pieptul Stalkerului și un fluid negru picura din el și-i bolborosea în colțurile gurii.

— O să mă omori? întrebă fata.

Shrike încuviință o singură dată din capul lui masiv.

— PENTRU SCURT TIMP.

— Ce vrei să spui?

Gura prelungă își îndepărtă colțurile într-un zâmbet.

— NOI SUNTEM LA FEL, TU ȘI CU MINE. AM ȘTIUT-O DE ÎNDATĂ CE TE-AM GĂSIT ÎN ZIUA AIA PE ȚĂRM. DUPĂ CE M-AI PĂRĂSIT, SINGURĂTATEA…

— Trebuia să plec, Shrike, șopti fata. Eu n-am făcut parte din colecția ta.

— MI-AI FOST FOARTE DRAGĂ.

„Ceva nu-i în regulă cu el”, gândi Tom, suind încetișor dealul. Stalkerii n-ar fi trebuit să aibă *sentimente.* Își aminti ce fusese învățat despre Oamenii Reînviați – că toți înnebuniseră. Oare din tuburile de pe capul lui Shrike atârnau alge? Oare creierul său ruginise? Scântei îi licăreau în piept, acolo unde gloanțele îi găuriseră armura…

— HESTER, scârțâi Shrike și căzu greoi în genunchi, astfel încât fața îi ajunse la același nivel cu a fetei. CROME MI-A FĂCUT O PROMISIUNE. SLUJITORII LUI AU AFLAT SECRETUL CONSTRUIRII MELE.

Spaima zbârli firișoarele de păr de pe ceafa lui Tom.

— ÎȚI VOI DUCE TRUPUL LA LONDRA, urmă Shrike. CROME TE VA REÎNVIA CA O FEMEIE DE FIER. CARNEA ÎȚI VA FI ÎNLOCUITĂ CU OȚEL, NERVII CU SÂRME, GÂNDURILE CU ELECTRICITATE. VEI FI MINUNATĂ! VEI FI TOVARĂȘA MEA, PENTRU VECIE.

— Shrike, pufni Hester. Crome n-ar vrea să mă vadă *pe mine* Reînviată...

— DE CE NU? NIMENI NU TE VA RECUNOAȘTE ÎN NOUL TĂU CORP, NU VEI AVEA AMINTIRI ȘI NICI SENTIMENTE, NU VEI FI O AMENINȚARE PENTRU EL. DAR *EU* ÎMI VOI REAMINTI TOTUL PENTRU TINE, FIICA MEA. IAR ÎMPREUNĂ ÎL VOM VÂNA PE VALENTINE.

Hester hohoti; un sunet teribil, straniu și dement, care-l făcu pe Tom să se cutremure, când ajunse în locul unde zăcea Mungo. Pumnul piratului mai strângea încă sabia grea, iar băiatul se întinse și începu să desfacă degetele mortului. Ridicând ochii, văzu că Hester se apropiase cu un pas de Stalker. Fata dădu capul pe spate, dezgolindu-și beregata, pregătită pentru ghearele sale.

— Bine, rosti ea. Dar lasă-l pe Tom să plece.

— EL TREBUIE SĂ MOARĂ, insistă Shrike. FACE PARTE DIN ÎNȚELEGEREA MEA CU CROME. TU NU ȚI-L VEI MAI AMINTI CÂND TE VEI TREZI ÎN NOUL TĂU CORP.

— Nu, Shrike, te rog, imploră Hester. Spune-i lui Crome c-a scăpat sau că s-a-necat, sau altceva, c-a murit undeva prin Lumea de Afară și că nu l-ai putut aduce înapoi. Te rog.

Tom strânse puternic în mână sabia încă lipicioasă de la sudoarea lui Mungo. Acum, când sosise momentul, era atât de speriat, încât abia putea să mai răsufle, cu atât mai puțin să se ridice și să-l înfrunte pe Stalker. „Nu pot face asta!” își spuse. „Eu sunt un Istoric, nu un războinic!” Și, totuși, n-o putea abandona pe Hester, nu atâta vreme cât ea își oferea viața în schimbul vieții lui. Se afla îndeajuns de aproape ca să vadă frica din ochii ei și sclipirea rece a ghearelor lui Shrike când se întinse spre ea.

— FOARTE BINE, rosti Stalkerul și atinse blând fața lui Hester cu vârfurile ghearelor. BĂIATUL VA SUPRAVIEȚUI.

Brațul se retrase ca să izbească. Hester închise ochiul.

— Shrike! urlă Tom și se repezi în sus și înainte, ținând sabia amenințător în fața lui, și simțind cum lumina verde i se revarsă peste față când Stalkerul se roti șuierând pentru a-l înfrunta.

Un braț de fier se repezi spre el, aruncându-l înapoi. Simți o durere arzătoare în piept și, pentru o clipă, fu sigur că fusese spintecat în două, dar îl lovise brațul Stalkerului, nu mâna cu gheare, așa că ateriză întreg pe pământ și se rostogoli, icnind de durere și așteptându-se să-l vadă pe Shrike repezindu-se la el, pentru ca apoi să nu mai vadă nimic, niciodată.

Însă Shrike era pe jos, iar Hester se aplecase deasupra lui și Tom văzu cum ochiul Stalkerului pâlpâi și ceva explodă înăuntrul lui cu un fulger și un trosnet, iar un firicel de fum spirală în sus. Mânerul sabiei ieșea dintr-o tăietură din pieptul său și pârâia de scântei albastre.

— Oh, Shrike! murmură fata.

Shrike își retrase grijuliu ghearele, pentru ca ea să-l poată prinde de mână. Amintiri neașteptate îi alergau prin mintea care i se dezintegra și, brusc, știu cine fusese înainte de a fi târât pe Masa Reînvierii, unde fusese transformat în Stalker. Dori să-i spună toate astea lui Hester și-și întoarse spre ea capul mare din fier, dar înainte de a putea rosti vreun cuvânt, moartea îl cuprinse și nu fu cu nimic mai ușoară decât cea dinainte.

Leșul uriaș din fier rămase nemișcat, iar fumul se destrămă purtat de vânt. Jos în vale, suflau corni și Tom zări un grup de călăreți care porniseră să urce dealul dinspre caravanserai, alertați de focurile de arme. Purtau sulițe și torțe arzătoare și băiatul nu credea că vor fi prietenoși. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea din piept aproape că-l făcu să leșine.

Hester îl auzi gemând și se întoarse spre el.

— De ce-ai făcut asta? strigă ea.

Tom n-ar fi fost mai surprins nici dacă l-ar fi pălmuit.

— Voia să te-omoare! protestă el.

— Voia să mă facă exact ca *el*! țipă Hester și-l îmbrățișă pe Shrike. N-ai auzit ce-a zis? Urma să facă din mine tot ce mi-am dorit vreodată: să n-am amintiri și nici sentimente. Imaginează-ți chipul lui Valentine când aș fi venit să-l omor! Oh, *de ce* te bagi tu întruna?

— Te-ar fi transformat într-un monstru!

Tom își auzi propriul glas ridicându-se într-un răcnet, când toate durerile și temerile lui răbufniră în mânie.

— Sunt deja un monstru! zbieră fata.

— Ba nu, nu ești! zise Tom și izbuti să se ridice în genunchi. Ești prietena mea!

— Te urăsc! Te urăsc! țipa Hester.

— Ei bine, urlă băiatul, eu țin la tine indiferent dacă-ți pasă sau nu! Crezi că ești singura persoană care și-a pierdut părinții? Și eu mă simt la fel de frustrat și de singur ca tine, dar nu mă vezi încercând să omor oameni și să mă transform într-un Stalker! Ești prost crescută și te-autocompătimești și…

Însă restul cuvintelor pe care intenționase să i le spună sfârșiră într-un suspin uluit, deoarece, pe neașteptate, putu să vadă orașul de sub el și Airhaven, și călăreții care se apropiau, așa de limpede, de parcă era miezul zilei. Văzu cum stelele pălesc, văzu chipul lui Hester încremenind în mijlocul unui zbieret, cu stropi de salivă în colțurile gurii, și-și văzu propria umbră dansând tremurător pe iarba îmbibată în sânge.

Deasupra țancurilor, cerul nopții se umplea de o lumină nepământeană, ca și cum un soare nou răsărise din Lumea de Afară, undeva hăt departe în nord.

Capitolul 23: MEDUSA

Katherine privi transfigurată cum cupola catedralei Saint Paul se despică în lungul unor îmbinări negre și secțiunile se pliară spre exterior ca niște petale. Dinăuntru ceva se ridica lent printr-un turn central, deschizându-se în timp ce se înălța ca o orhidee de metal alb și rece. Vuietul de hidraulice vaste reverbera peste piață și vibra prin însăși structura Ingineriumului.

— MEDUSA! șopti Bevis, stând în spatele fetei în ușa deschisă. De fapt, nu reparau catedrala, ci o construiau pe MEDUSA în interiorul ei!

— Ghildmeni?

Cei doi se întoarseră. Un Inginer stătea în spatele lor.

— Ce căutați aici? se răsti el. Locul ăsta e strict interzis pentru toți cei care nu fac parte din Divizia L…

Se opri și se holbă la Katherine, iar fata văzu că și Bevis se holba, de asemenea, cu ochii lui negri, larg deschiși și îngroziți. Pentru o clipă nu-și putu imagina ce pățise, apoi înțelese. Ploaia! Uitase de semnul Ghildei pe care el i-l pictase cu atâta grijă între

sprâncene și care acum i se prelingea pe față în firicele roșii, subțiri.

— În numele lui Quirke! icni Inginerul.

— Kate, fugi! strigă Bevis și-l îmbrânci pe Inginer într-o parte, iar Katherine o luă la goană și auzi în urma ei răcnetul furios al bărbatului care căzuse pe podea.

Apoi îl văzu pe Bevis alături de ea, ținând-o de mână și cotind la stânga și la dreapta prin coridoarele pustii, până ce în fața lor se deschise o scară. Coborâră un palier, apoi încă unul și auziră în depărtare alte strigăte, urmate de zbârnâitul brusc și discordant al unei sirene de alarmă. După care ajunseră jos de tot, într-un hol de recepție micuț, undeva în partea din spate a Ingineriumului. Uși mari de sticlă se deschideau spre Nivelul Suprem, dar erau păzite de doi Ghildmeni.

— Un intrus! gâfâi Bevis, arătând în urmă în direcția din care veniseră. La etajul trei! Cred că-i înarmat!

Ghildmenii fuseseră deja alertați de declanșarea bruscă a sirenei. Schimbară priviri șocate, după care unul porni în sus pe trepte, scoțând de la centură un pistol cu gaze.

Bevis și Katherine profitară de ocazie și continuară grăbiți spre ieșire.

— Colega mea a fost rănită, explică Bevis arătând fața mânjită cu dâre roșii a Katherinei. O duc la infirmerie!

Ușa se deschise larg și le îngădui să iasă în întunericul primitor.

Fugiră cât putură de repede până în umbrele catedralei Saint Paul, după care se opriră și ascultară. Katherine putea auzi pulsații surde de mașinării, ca și o altă pulsație, mai puternică și mai apropiată, care era ritmul propriei ei inimi. Undeva, un bărbat răcnea ordine și se auzeau tropăiturile unor tălpi blindate din ce în ce mai aproape.

— Beefeaters! scânci fata. Ne vor cere actele! Îmi vor da jos gluga! Of, Bevis, nu trebuia să te rog să mă duci acolo! Fugi! Lasă-mă pe mine!

Tânărul o privi și clătină din cap. Își sfidase Ghilda și riscase totul pentru a o ajuta și nu intenționa s-o abandoneze acum.

— *Ajută-ne, Clio*! gâfâi Katherine și ceva o făcu să privească spre Paternoster Square.

Pe treptele Palatului Ghildelor, bătrânul Chudleigh Pomeroy se uita în sus, cu brațele pline de plicuri și dosare. În toată viața ei

fata nu fusese mai fericită să-l vadă și porni în goană într-acolo, târându-l după ea pe Bevis și strigând încetișor:

— Domnule Pomeroy!

Bătrânul îi privi fix, apoi icni de surprindere când Katherine își dădu pe spate gluga idioată, iar el îi zări chipul și părul năclăit de transpirație.

— Domnișoară Valentine! Pentru numele lui Quirke, dar ce se întâmplă? Privește ce au făcut blestemații ăia de Ingineri cu Saint Paul!

Fata ridică ochii. Orhideea din metal se deschisese acum la diametrul maxim, proiectând o umbră densă pe piața de dedesubt. Atât doar că nu era o orhidee. Era un obiect cu capotă evazată, așa că aducea cu gluga unei cobre enorme, iar acum se rotea lent către Panzerstadt-Bayreuth.

— MEDUSA! exclamă ea.

— Poftim? zise Chudleigh Pomeroy.

Claxonul unui gândac se tângui ascuțit.

— Ah, te rog! zise fata, întorcându-se către Istoricul grăsuț. Suntem urmăriți! Dacă-l prind pe Bevis, nu știu ce se va-ntâmpla cu el...

Pomeroy – binecuvântat fie el! – nu întrebă „De ce?” sau „Ce-ați făcut?”, ci o prinse pe Katherine de un braț și pe Bevis de celălalt și-i împinse grăbit spre garajul Palatului Ghildelor, unde-l aștepta gândacul său. Tocmai când șoferul îi ajuta să se urce, un grup de Beefeaters trecu zăngănind pe lângă ei, dar nu le aruncară nicio privire. Pomeroy ascunse haina și gluga Katherinei în spatele scaunului său și-i ceru lui Bevis să se întindă pe podeaua vehiculului. Apoi se înghesui lângă Katherine pe locul din spate, iar când gândacul ieși zumzăind în Paternoster Square, le spuse:

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc.

Lângă stația elevatorului se strânsese destul de multă lume, care privea surprinsă în sus, la obiectul care răsărise din Saint Paul. Beefeaters opriră gândacul Istoricului și un tânăr Inginer privi înăuntru. Pomeroy deschise o fantă în capota de plasticlă și întrebă:

— Este vreo problemă, Ghildman?

— O spargere în Inginerium. Teroriști Antitracționiști...

— Ei bine, râse Pomeroy, nu-i cazul nostru. Eu am lucrat toată seara în biroul meu din Palatul Ghildelor, iar domnișoara

Valentine a avut amabilitatea să m-ajute să sortez niște documente…

— Totuși, domnule, trebuie să vă examinez vehiculul.

— Chiar așa? exclamă Pomeroy. Adică noi arătăm ca niște teroriști? Voi chiar nu aveți lucruri mai bune de făcut în ultima noapte a Londrei, când o conurbație uriașă și nenorocită se apropie de noi? Mă voi plânge Consiliului în termenii cei mai vehemenți! E scandalos!

Inginerul păru nesigur, după care aprobă din cap și se retrase în lateral, îngăduindu-i șoferului lui Pomeroy să intre cu gândacul într-un elevator de marfă care aștepta. După ce ușile se închiseră după ei, Istoricul slobozi un suspin de ușurare.

— Afurisiții ăștia de Ingineri. Fără supărare, Ucenic Pod…

— Nici vorbă, se auzi glasul înăbușit al lui Pod de undeva de jos.

— Mulțumesc! murmură Katherine. Oh, mulțumesc că ne-ai ajutat!

— Cu plăcere, chicoti Pomeroy. Întotdeauna sunt încântat să fac orice i-ar enerva pe Crome și pe slugile lui. Catedrala aceea este veche de mii de ani, iar ei au transformat-o într-o…, mă rog, nu știu în ce au transformat-o, dar nici măcar n-au cerut voie…

O privi nervos pe Katherine și văzu că, de fapt, fata nu-l asculta, așa că întrebă cu blândețe:

— Totuși ce ați făcut ca să-i agitați în felul ăsta, domnișoară Valentine? Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, însă dacă dumneata și prietenul dumitale aveți necazuri, iar un vulpoi bătrân ca mine vă poate fi de ajutor cu ceva…

Katherine simți cum, fără să vrea, lacrimile îi înțepară ochii.

— Te rog, șopti ea, poți să ne duci pur și simplu acasă?

— Bineînțeles.

Rămaseră într-o tăcere apăsătoare, în timp ce gândacul trecu pe străzile Nivelului Unu și intră în parc. Noaptea era plină de oameni care alergau și strigau, arătând în sus, spre catedrală. Însă nu doar ei alergau – se vedeau și persoane din securitatea Inginerilor, care conduceau echipe de Beefeaters. Când vehiculul opri în fața Casei Clio, Pomeroy coborî s-o conducă pe Katherine până la ușă. Ea șopti un rămas-bun din toată inima către Bevis și-l urmă pe Istoric.

— L-ai putea duce pe Ucenicul Pod la o stație de elevator? îl rugă pe bătrân. Trebuie să se întoarcă în Foale.

Pomeroy păru îngrijorat.

— Nu știu ce să zic, domnișoară Valentine, oftă el. Ai văzut cât de porniți sunt Inginerii. Din câte îi cunosc, au încuiat deja toate fabricile și clădirile de dormitoare și au început verificările de securitate. E posibil să fi dedus deja că lipsește, alături de două haine cu glugă…

— Vrei să spui că nu se mai poate întoarce? Pe Katherine simți că o cuprinde amețeala la gândul că-i putuse face rău sărmanului Pod. Niciodată?

Bătrânul încuviință în tăcere.

— Atunci o să-l țin cu mine în Casa Clio! hotărî fata.

— Draga mea, nu e o pisică vagabondă, găsită pe stradă.

— Dar când tata se va întoarce acasă, el va putea pune totul în ordine, nu? Îi va explica Lordului Primar că Bevis n-a avut nicio legătură…

— Tot ce se poate, aprobă Pomeroy. Tatăl dumitale e foarte apropiat de Ghilda Inginerilor. Unii spun chiar că este *al naibii* de apropiat. Nu cred totuși că ar fi cel mai potrivit să-l ții pe prietenul dumitale în Casa Clio. Îl voi duce eu la Muzeu. Acolo există destul loc pentru el, iar Inginerii nu-l vor putea căuta fără să ne avertizeze în prealabil.

— Chiar ai face asta? întrebă Katherine, temându-se că va târî altă persoană nevinovată în necazurile pe care le crease ea însăși.

Dar, la urma urmelor, avea să fie doar pentru câteva zile, până se întorcea tatăl ei acasă. Apoi totul va fi bine.

— Oh, îți mulțumesc! zise fericită și se ridică în vârful picioarelor ca să-l sărute pe Pomeroy pe obraz. Mulțumesc!

Istoricul se înroși la față și dădu să mai spună ceva… dar, cu toate că buzele lui se mișcau, Katherine nu putea auzi nimic. Capul îi țiuia din cauza unui sunet straniu, un muget strident care sporea mereu și mereu, până își dădu seama că nu provenea dinăuntrul ei, ci de undeva din înalt.

— Privește! strigă bătrânul, arătând în sus.

Teama o făcuse să uite de Saint Paul. Acum, privind Nivelul Suprem, văzu cum gluga de cobră a MEDUSEI începuse să pârâie de fulgere violete. Toate firișoarele de păr de pe brațe și de pe ceafă i se zbârliră, iar când se întinse către Pomeroy,

scântei alburii țâșniră între vârfurile degetelor ei și hainele bărbatului.

— Domnule Pomeroy! țipă ea. Ce se-ntâmplă?

— Pe marele Quirke! strigă Istoricul. Ce-au mai trezit nesăbuiții ăia?

Sfere de lumină spectrală se detașară din mașinăria strălucitoare și plutiră peste Circle Park ca niște baloane de foc. Fulgere dansau în jurul turlelor Palatului Ghildelor. Mugetul țiuitor deveni tot mai sonor și tot mai ascuțit, până când, deși avea palmele lipite peste urechi, Katherine simți că pur și simplu nu mai putea rezista. Pentru ca apoi, brusc, un flux de energie incandescentă să răbufnească din gluga cobrei și să țâșnească spre nord, aidoma șfichiului unui bici, care mârâia și scuipa, repezindu-se să facă contact cu suprastructurile lui Panzerstadt-Bayreuth. Noaptea se despică și fugi să se pitească în colțurile cerului. Pentru o clipită, Katherine văzu nivelurile conurbației îndepărtate conturate în foc. Apoi dispăru. O pulsație strălucitoare se înălță de la pământ, orbitor de albă, apoi roșie, un stâlp de foc care se năpusti silențios spre cer, iar peste zăpada luminată de flăcări sosi rostogolindu-se valul sonic, un bubuit gros și prelung, ca și cum o ușă gigantică se izbise, închizându-se undeva în măruntaiele Pământului.

Fasciculul dispăru brusc, cufundând Circle Park în beznă, iar în tăcerea care urmă Katherine îl auzi pe Câine urlând disperat în casă.

— Pe Marele Quirke! șopti Pomeroy. Toți sărmanii ăia…!

— Nu! se auzi fata spunând. Oh, nu, nu, nu!

Porni în fugă, traversând grădina, cu ochii ațintiți mereu asupra norului împestrițat de fulgere ce învăluia ca o ghirlandă ruina conurbației. Din Circle Park și de pe toate platformele de observare se auzeau sunete de glasuri fără cuvinte, iar ea crezu la început că plângeau îngroziți, așa cum ar fi vrut ea să facă…, dar nu: ei ovaționau, ovaționau, ovaționau.

PARTEA A II-A

Capitolul 24: O spioană a ligii

Lumina stranie din nord se stinsese, la fel cum încetaseră tunetele prelungi, după ce reverberaseră de câteva ori din pereții vulcanului bătrân. Stăpânindu-și caii cuprinși de panică, bărbații din Insula Neagră apărură pe marginea mlaștinii, însoțiți de răpăitul sacadat al copitelor ce galopau și de sunetele ca de mătase sfâșiată ale torțelor suflate de vânt.

Tom înălță brațele și strigă:

— Suntem prieteni! Nu suntem pirați! Suntem călători! Din Londra!

Însă călăreții nu aveau chef să-l asculte, nici chiar puținii care-i înțelegeau graiul. Ei vânaseră toată ziua supraviețuitori din suburbia scufundată, văzuseră ce făcuseră pirații lui Peavey în satele de pescari de pe țărmul de vest, iar acum răcneau pe limba lor și se apropiau în galop, ridicând arcurile. O săgeată cu pene cenușii se înfipse în pământ la picioarele lui Tom, făcându-l pe băiat să se împleticească înapoi.

— Suntem prieteni! strigă el din nou.

Călărețul din frunte trase sabia din teacă, dar altul se interpuse în fața lui și strigă ceva în graiul din Insulă, apoi în angliș:

— Îi vreau vii!

Era Anna Fang. Ea își struni calul, sări din șa și alergă spre Tom și Hester, cu haina fluturând ca un steag roșu pe fundalul luminii torțelor. În spate purta o sabie într-o teacă lungă, iar pe pieptul ei Tom zări o emblemă din bronz de forma unei roți sfărâmate – simbolul Ligii Antitracțiune.

— Tom! Hester! zise ea și-i îmbrățișă pe rând, arătându-le zâmbetul ei cel mai fermecător. Credeam c-ați murit! În dimineața de după bătălia din Airhaven, i-am trimis pe Lindstrom și pe Yasmina să vă caute. V-au găsit balonul prăbușit în mlaștinile alea oribile și-au zis că probabil ați murit. Am vrut să vă caut corpurile, dar *Jenny* fusese avariată și am fost extrem

de ocupată să ajut la călăuzirea orașului spre șantierele de reparații de-aici… Însă am spus rugăciuni pentru voi și am adus jertfe funerare zeilor cerului. Credeți că le-am putea cere o rambursare?

Tom rămase tăcut. Pieptul îl durea atât de rău, încât abia putea să respire, cu atât mai puțin să vorbească. Și, oricum, emblema de pe haina aviatoarei îi spunea că poveștile lui Peavey fuseseră adevărate: era o spioană a Ligii. Nu mai era defel fermecat de bunătatea și de râsul ei ghiduș.

Fang strigă ceva peste umăr spre călăreții care așteptau și doi dintre ei săriră de pe ponei, îi apucară de hățuri și-i traseră, privind cu uimire cadavrul lui Shrike.

— Trebuie să vă părăsesc pentru o vreme, explică femeia. O duc pe *Jenny* spre nord, ca să văd ce drăcie a iluminat cerul. Insularii vor avea grijă de voi. Puteți călări?

Până atunci Tom nu mai văzuse niciodată un cal, cu atât mai puțin să urce pe vreunul, totuși era atât de amețit de dureri și de șoc, încât nu putu nici măcar să protesteze când fu suit pe șaua unui ponei, mic și lățos și porni să coboare dealul. Privi în urmă spre Hester și o văzu strâmbându-se la el, ghemuită pe șaua celuilalt ponei. Apoi grupul de călăreți se strânse în jurul lor și o pierdu din vedere pe străzile strâmte și aglomerate din caravanserai, unde familii stăteau în fața caselor și priveau cerul nordic, iar praful și gunoaiele se învolburau printre clădiri când Airhaven manevra pe deasupra, încercându-și pe rând elicele.

Ajunseră la o casă mică din piatră unde cineva îi găsi băiatului un loc, iar un bărbat în veșminte negre și cu turban alb, mare, îi examină pieptul învinețit.

— Fracturate! anunță el apoi cu voioșie. Sunt Ibrahim Nazghul, medic. Ai patru coaste rupte frumușel!

Tom aprobă din cap, buimăcit de durere și șoc. Totuși, începu să se simtă norocos că scăpase cu viață și fericit că oamenii aceștia nu erau Antitracționiștii sălbatici la care se așteptase. Medicul Nazghul îi înfășură cutia toracică în bandaje și soția lui îi aduse un castron aburind cu tocană din carne de berbec și-l ajută să mănânce, hrănindu-l cu lingura. Lumina felinarului abia ajungea în colțurile odăii, iar copiii doctorului se holbau la Tom din prag cu ochi negri, uriași.

— Ești un erou! explică medicul. Toată lumea spune despre tine că te-ai luptat cu un djinn de fier care ne-ar fi ucis pe toți.

Tom clipi somnoros spre el. Aproape că uitase înfruntarea jalnică de la marginea mlaștinii; detaliile se destrămau rapid, ca un vis. „Eu l-am omorât pe Shrike”, gândi el. „Sigur că da, din punct de vedere teoretic, Stalkerul era deja mort, dar continua să fie o persoană. Avea speranțe și planuri, și visuri, iar eu le-am pus capăt la toate”. Nu se simțea ca un erou, ci ca un ucigaș, iar sentimentul de vinovăție și rușine nu-l părăsi, ci-i tulbură visele când capul îi coborî deasupra castronului cu tocană și lunecă în somn.

Apoi se trezi în altă încăpere, într-un pat moale, iar prin fereastră se vedea un cer alb-albastru vântos; pe peretele văruit apărea și dispărea un petic de lumină solară.

— Cum te simți, ucigașule de Stalkeri? întrebă un glas.

Domnișoara Fang stătea în picioare lângă el și-l privea cu zâmbetul blând al unui înger dintr-un tablou vechi.

— Mă dor toate, răspunse Tom.

— Ești în stare să călătorești? *Jenny* așteaptă și-aș vrea să plecăm înainte de apus. Poți să mănânci după decolare. Am făcut cârnăciori în aluat, cu cârnăciori adevărați.

— Unde-i Hester? întrebă Tom amețit.

— Vine și ea.

Băiatul se ridică în capul oaselor și făcu o grimasă când simți din nou durerea ascuțită din piept și-și aminti toate cele petrecute.

— Nu merg nicăieri cu *tine,* anunță el.

Aviatoarea izbucni în râs, de parcă băiatul făcuse o glumă, apoi își dădu seama că el chiar vorbea serios și se așeză pe pat, cu un aer îngrijorat.

— Am făcut ceva ce te-a nemulțumit? îl întrebă ea.

— Lucrezi pentru Ligă! răspunse el mânios. Ești o spioană, cu nimic mai bună decât Valentine! Ne-ai ajutat doar pentru că sperai că-ți vom spune chestii despre Londra!

Surâsul domnișoarei Fang dispăru complet.

— Tom, zise ea încetișor, te-am ajutat pentru că-mi place de tine. Iar dacă tu ți-ai fi văzut familia dusă în sclavie și muncind până la moarte într-un oraș nemilos, n-ai fi decis oare să ajuți Liga în lupta împotriva Darwinismului Municipal?

Se întinse ca să-i îndepărteze o șuviță de păr rebel de pe frunte și Tom își aminti ceva ce uitase, o vreme când era foarte mic și foarte bolnav, iar mama lui stătuse alături de el exact

așa. Totuși, emblema Ligii continua să fie pe pieptul domnișoarei Fang și rana trădării lui Valentine continua să fie deschisă; băiatul n-avea să se lase păcălit din nou de surâsuri și de blândețe.

— Tu ai ucis oameni! îi împinse el mâna într-o parte. Ai scufundat Marsilia…

— Dacă n-aș fi făcut-o, ar fi atacat cele O Sută de Insule, omorând sau luând în sclavie mai multe sute de oameni decât am înecat eu cu mica mea bombă.

— Și ai sugrumat-o pe… musulmana nu-știu-cum!

— Sultana din palatul Pinang? întrebă Fang și surâsul îi apăru din nou pe buze. N-am sugrumat-o! Ce idee oribilă! Pur și simplu i-am frânt gâtul. Îngăduia orașelor-plute amfibii să realimenteze la insula ei, așa că trebuia să dispară.

Tom nu vedea nimic amuzant în asta. Și-i aminti pe oamenii lui Wreyland căzuți în umbrele cheiului aerian din Stayns și pe domnișoara Fang spunându-i că erau doar inconștienți.

— Poate că nu sunt mai bună decât Valentine, urmă ea, totuși există o deosebire între noi doi. Valentine a încercat să te omoare, pe când eu vreau să rămâi în viață. Așadar – vii cu mine?

— Unde? întrebă Tom suspicios.

— La Shan Guo. Sunt gata să pun prinsoare că ceea ce-a luminat cerul azi-noapte a avut legătură cu obiectul pe care l-a luat Valentine de la mama lui Hester. Și-am aflat că Londra se îndreaptă direct spre Zidul-Pavăză.

Tom era uluit. Chiar era posibil ca Lordul Primar să fi găsit un mod de a străpunge granițele Ligii? Dacă nu se-nșela, atunci asta reprezenta cea mai bună veste după foarte mulți ani! Cât despre Shan Guo, acela era inima Ligii Antitracțiune, ultimul loc din lume unde ar fi mers un londonez decent.

— N-o să te-ajut să-i faci rău Londrei, o anunță băiatul. Orașul ăla continuă să fie căminul meu.

— Bineînțeles, zise Fang. Însă dacă Zidul va fi atacat, nu crezi că oamenii care trăiesc dincolo de el merită o șansă de-a scăpa? Eu o să-i avertizez de pericol și vreau ca Hester să mă însoțească și să-și spună propria poveste. Iar Hester nu va veni, decât dacă vii și tu.

Tom izbucni în râs și-și dădu seama că râsul îi cauza dureri.

— Nu te cred! replică el. Hester mă urăște!

— Aiurea! chicoti domnișoara Fang. Te place foarte mult. M-a ținut trează jumătate de noapte ca să-mi povestească cât de bun ai fost cu ea și cât de minunat de curajos ai fost, ucigându-l pe omul-mașină.

— Chiar așa?

Tom se înroși la față și, pe neașteptate, se simți mândru. Nu credea că se va obișnui vreodată cu Hester Shaw și cu schimbările imprevizibile ale stării ei de spirit. Fata era totuși prietenul lui cel mai apropiat în lumea asta uriașă și confuză și Tom nu uitase că ea îl implorase pe Shrike să-l lase în viață. Așa că trebuia să meargă indiferent unde ar fi mers Hester, chiar și în centrul sălbatic al teritoriilor Ligii, chiar și în Shan Guo.

— Bine, încuviință el. O să vin.

Capitolul 25: Istoricii

Plouă în Londra, ploaie monotonă din cerul vinețiu și jos, plouă îndeajuns de puternic pentru a spăla zăpada și pentru a răscoli noroiul de sub șenilele orașului, transformându-l în mâzgă groasă, galbenă, dar nu și îndeajuns de puternic pentru a domoli flăcările lui Panzerstadt-Bayreuth, care continuă să strălucească precum rugul unui Titan, hăt departe în nord-vest.

Magnus Crome stă pe acoperișul biciuit de vânt al Ingineriumului și privește fumul care se înalță. O ucenică ține o umbrelă care îl apără de ploaie, iar în spatele ei așteaptă șase siluete înalte, nemișcate, îmbrăcate în hainele negre ale Ghildei. Încă n-au prins teroriștii care au pătruns în Inginerium azi-noapte, așa că au întărit măsurile de securitate; de acum înainte, Lordul Primar nu va merge nicăieri fără noii lui bodyguarzi: primul lot de Stalkeri ai lui dr. Twix.

O navă-cercetaș a Ghildei apare deasupra lor, apoi aterizează. Dr. Vambrace, șeful securității Inginerilor, coboară și se grăbește spre locul unde așteaptă Lordul Primar, a cărui haină de cauciuc flutură greoi în vânt.

— Deci? întreabă Crome nerăbdător. Ce-ai văzut? Ai putut ateriza?

Vambrace clatină din cap.

— Rămășițele continuă să ardă violent. Am survolat însă cât de jos am cutezat și am făcut fotografii. Nivelurile superioare s-au topit și au colapsat peste cele inferioare și se pare că toate cazanele și depozitele de combustibil au explodat la prima atingere a fasciculului nostru de energie.

Crome aprobă scurt.

— Există supraviețuitori?

— Câteva semne de viață, între niveluri, dar altfel…

Ochii șefului securității se măresc în spatele lentilelor sale groase, semănând cu o pereche de meduze într-un acvariu. Departamentul lui este întotdeauna interesat să descopere căi noi și inventive de a ucide oameni și încă se entuziasmează la gândul formelor carbonizate și calcinate pe care le-a văzut presărate pe străzile și prin piețele din Panzerstadt-Bayreuth, multe rămase încă în picioare, încremenite în statui de zgură de privirea MEDUSEI.

— Intenționezi să te întorci și să devorezi epava, Lord Primar? întreabă el după un moment. Incendiile se vor stinge într-o zi sau două.

— Nici vorbă, se răstește Crome. Trebuie să continuăm susținut spre Zidul-Pavăză.

— Oamenilor n-o să le placă, îl avertizează Vambrace. Au obținut victoria și acum își vor prada. Metalele și piesele de schimb din conurbație…

— Nu am adus Londra atâta cale pentru metale și piese de schimb, îl întrerupe Crome.

Se apropie de balustrada de pe marginea acoperișului și privește spre est. Poate să vadă deja vârfurile albe ale munților înalți de la orizont, care aduc cu un șir de dinți perlați.

— Trebuie să continuăm fără întârzieri. În câteva zile vom ajunge în raza Zidului-Pavăză. Am anunțat o sărbătoare publică și o recepție la Palatul Ghildelor, pentru a marca acest eveniment de seamă. Gândește-te, Vambrace! Un teren de vânătoare complet nou!

— Însă de-acum Liga știe că venim, avertizează Vambrace. Va încerca să ne oprească.

Ochii lui Crome sunt strălucitori și reci și privesc spre viitor.

— Valentine și-a primit ordinele, spune el. E treaba lui să se ocupe de Ligă.

• • •

Așa că Londra își continuă mersul, târându-se către est, în timp ce fumul conurbației moarte se înălță pe cer în urma sa. Katherine se îndrepta spre elevator prin rămășițele udate de ploaie ale serbărilor din timpul nopții. Lampioane chinezești rupte erau purtate de vânt peste podelele tremurătoare ale punților, iar bărbați în uniformele roșii ale Departamentului de Reciclare împingeau tomberoane și strângeau coifuri de carnaval abandonate și bannere ude ale căror mesaje se mai puteau încă descifra: *Noi ❤ Magnus Crome* și *Trăiască Londra.* Câine porni entuziast în urmărirea unei ghirlande de hârtie înfoiate, dar Katherine îl chemă imediat lângă ea. Nu aveau timp de joacă.

Cel puțin în Muzeu nu existau bannere și ghirlande de hârtie. Ghilda Istoricilor nu fusese niciodată la fel de rapidă ca restul Londrei în salutarea noilor invenții ale Inginerilor și nu făcea excepție nici în cazul MEDUSEI. În umbrele prăfuite ale galeriilor cu exponate domnea o tăcere decentă, așa cum se cuvenea în dimineața de după moartea unui oraș. Zgomotele de pe străzile din exterior păreau înăbușite, de parcă între vitrine atârnau draperii moi și groase de timp.

Liniștea o ajuta pe Katherine să-și adune gândurile și, până ajunse la cabinetul lui Chudleigh Pomeroy, era absolut sigură despre ce trebuia să spună.

Încă nu-i zisese domnului Pomeroy ce aflase în Inginerium, dar văzuse și el cât de zguduită era când o părăsise în noaptea trecută în Casa Clio. Acum nici nu păru surprins să-i vadă pe ea și pe Câine la ușa lui.

— Domnule Pomeroy, șopti fata, trebuie să discut cu dumneata. Bevis e aici? Se simte bine?

— Bineînțeles, răspunse prompt Istoricul. Intră, te rog!

Bevis o aștepta în odăița lambrisată cu lemn de tec, îmbrăcat în haine împrumutate de la Istoric, iar țeasta lui albicioasă arăta fragilă ca o coajă de ou în strălucirea gălbuie slabă a lămpilor Muzeului. Katherine ar fi vrut să alerge la el, să-l îmbrățișeze și să-și ceară scuze pentru toate necazurile în care-l băgase, dar în jurul său erau înghesuiți o duzină de Istorici, unii cocoțați pe brațele scaunelor și pe colțurile mesei lui Pomeroy. Toți se uitau cu un aer vinovat la fată, iar ea îi cercetă și fu cuprinsă de spaima bruscă și înfricoșătoare că Pomeroy o trădase.

— Nu-ți fie teamă, rosti bătrânul cu blândețe. Dacă Pod va fi oaspetele Muzeului, m-am gândit că ar trebui să-l prezint colegilor mei. Niciunul dintre noi nu este prieten cu Lordul Primar. Am convenit cu toții că Ucenicul Pod poate sta aici atât timp cât e necesar.

Istoricii îi făcură loc fetei să se așeze lângă Bevis.

— Ești bine? întrebă ea și fu ușurată când tânărul reuși un surâs nervos.

— Nu-i rău, șopti el. E straniu aici. Numai lemn peste tot și chestii vechi. Totuși, Istoricii sunt foarte cumsecade…

Katherine își făcu ochii roată prin cabinet, privindu-i pe fiecare-n parte. Pe mulți dintre ei îi cunoștea din vedere. Dr. Arkengarth, dr. Karuna, profesorul Pewtertide, tânăra domnișoară Potts, Norman Nancarrow de la Litografii și Picturi și domnișoara Plym, care-și smârcâia nasul în batistă.

— Am discutat despre distrugerea lui Panzerstadt-Bayreuth, rosti Pomeroy și puse o cană cu cacao fierbinte în mâinile fetei. Despre această oribilă mașinărie MEDUSA.

— Toți ceilalți par să creadă că-i minunată, zise Katherine cu amărăciune. Aproape jumătate din noapte i-am auzit râzând și strigând: „Bunul și bătrânul Crome”. Știu că se simțeau ușurați că n-am fost înfulecați, totuși… Ei bine, eu nu cred că detonarea altui oraș e ceva care să ne facă fericiți.

— E un dezastru! aprobă bătrânul dr. Arkengarth frângându-și mâinile osoase. Vibrațiile mașinăriei aceleia nenorocite au fost devastatoare pentru ceramicele mele!

— La naiba cu ceramicele tale, Arkengarth, se răsti Pomeroy, care putea să vadă cât de tulburată era Katherine. Ce să mai zicem despre Panzerstadt-Bayreuth? A fost complet incinerat!

— Asta-i din cauza obsesiei Inginerilor față de TehAnt! declară profesorul Pewtertide. Există nenumărate secole de istorie din care se pot învăța o sumedenie de lucruri, dar pe ei nu-i interesează decât niște mașinării antice!

— Și oricum, se tângui Arkengarth, ce-au realizat Anticii cu mașinăriile lor? N-au făcut decât să distrugă lumea, apoi s-au aruncat în aer!

Ceilalți încuviințară din cap, cu niște expresii jalnice întipărite pe chipuri.

— În Panzerstadt-Bayreuth exista un muzeu măreț, spuse dr. Karuna.

— Cred că aveau niște picturi superbe, aprobă Nancarrow.

— Exemplare unice de mobilier din secolul treizeci! se văicări domnișoara Plym și se prăbuși în lacrimi pe umărul noduros al lui Arkengarth.

— Katherine, șopti Pomeroy, scuz-o pe biata Moira. Azi-dimineață a primit o veste îngrozitoare. Crome a poruncit ca toate colecțiile noastre de mobile să fie transformate în lemne de foc pentru alimentarea cuptoarelor. Nu mai au combustibil, înțelegi? Un rezultat al călătoriei ăsteia nebunești spre est.

În clipa aceea Katherinei nu-i păsa câtuși de puțin de mobilier sau de ceramică, dar se simțea mulțumită că nu era singura din Londra îngrozită de ceea ce dezlănțuise Lordul Primar. Trase adânc aer în piept, apoi povesti pe scurt ce auziseră ea și Bevis în Inginerium – despre MEDUSA și următoarea etapă a planului măreț al lui Crome: atacarea Zidului-Pavăză.

— Dar asta-i teribil! șoptiră Istoricii când termină de vorbit.

— Shan Guo e o cultură străveche și măreață, indiferent dacă acolo există sau nu Liga Antitracțiune. Batmunkh Gompa nu poate fi aruncat în aer…!

— Gândiți-vă la toate templele de acolo!

— Ceramicele!

— Moriștile de rugăciuni…

— Picturile pe mătase…

— M-m-mobilele!

— Gândiți-vă la *oameni*! zise Katherine furioasă. Trebuie să facem ceva!

— Da! Da! încuviințară ei, după care o priviră toți cu sfiiciune.

După douăzeci de ani de conducere a lui Crome, nu aveau habar cum se puteau împotrivi Ghildei Inginerilor.

— Dar *ce* putem face? întrebă Pomeroy în cele din urmă.

— Să le spunem oamenilor ce se-ntâmplă! îi îndemnă Katherine. Dumneata ești Istoric-șef interimar. Convoacă o întrunire a Consiliului! Fă-i să-nțeleagă cât de greșit e totul!

Pomeroy clătină din cap.

— Nu vor asculta, domnișoară Valentine. Ai auzit ovațiile de azi-noapte.

— Asta s-a petrecut doar pentru că Panzerstadt-Bayreuth era cât pe ce să ne-nfulece! Când vor afla că Crome intenționează să-și îndrepte arma spre alt oraș…

— Vor ovaționa încă și mai tare, suspină Pomeroy.

— Și oricum, observă dr. Karuna, Crome are aliați în toate celelalte Ghilde. Au dispărut vechii și măreții Ghildmeni: morți, pensionați sau arestați din ordinul lui. Până și propriii noștri ucenici sunt la fel de vrăjiți de TehAnt ca și Inginerii, mai ales de când Crome l-a impus ca Istoric-șef pe omul lui, pe Valentine… Ah, n-am intenționat nicio jignire, domnișoară Katherine…

— Tata nu-i omul lui Crome, răspunse nervoasă Katherine. Sunt sigură de asta! Dacă ar fi știut ce intenționa Crome, nu l-ar fi ajutat niciodată. Probabil de-aia a și fost trimis în misiunea de recunoaștere, ca să-l îndepărteze din calea lui. Când va ajunge acasă și va afla ce s-a întâmplat, sigur va lua măsuri ca să pună capăt situației ăsteia. Nu uitați că el a descoperit MEDUSA. Va fi oripilat să afle că mașinăria aia a omorât atâția oameni. Va dori să îndrepte lucrurile, sunt sigură de asta!

Vorbea cu atâta pasiune, încât unii Istorici o crezură, până și cei ca dr. Karuna, a cărui promovare fusese amânată când Crome îl numise pe Valentine la conducerea Ghildei lor. Cât despre Bevis, el o privea cu ochi scânteietori, cuprins de un sentiment pe care nici măcar nu-l putea numi; ceva despre care nu i se predase niciodată în Laboratoarele învățării. Îi înfiora tot trupul.

Pomeroy vorbi primul:

— Sper să ai dreptate, domnișoară Valentine, deoarece el e singurul care poate spera să-l înfrunte pe Lordul Primar. Trebuie să-i așteptăm întoarcerea.

— Dar…

— Între timp am convenit să-l ținem pe domnul Pod aici, în siguranța Muzeului. Poate să doarmă în vechea Galerie a Transporturilor și să-l ajute pe dr. Nancarrow la catalogarea colecției de artă, iar dacă Inginerii vor veni în căutarea lui, îi vom găsi o ascunzătoare. Știu că nu înseamnă cine știe ce lovitură împotriva lui Crome, dar, te rog, Katherine, trebuie să înțelegi: noi suntem bătrâni și speriați și chiar nu putem face nimic mai mult.

Capitolul 26: Batmunkh Gompa

Lumea se schimba. Desigur, asta nu însemna nimic nou; primul lucru pe care îl învăța un Ucenic Istoric era că lumea se schimba întruna, însă acum se schimba atât de rapid, încât practic puteai să vezi cum se întâmplă. Privind în jos de pe puntea de pilotaj a lui *Jenny Haniver,* Tom văzu șesurile întinse din estul Terenului de Vânătoare presărate cu orașe care goneau, îmboldite să fugă de fenomenul necunoscut ce învinețise cerul spre nord, îndepărtându-se acum de locul acela pe cât de repede le putea duce șenilele sau roțile, prea neliniștite pentru a mai încerca să se înfulece unele pe altele.

— MEDUSA, o auzi băiatul pe domnișoara Fang șoptind ca pentru sine, pe când privea fumul îndepărtat, presărat de flăcări.

— Dar *ce* este MEDUSA? întrebă Hester. Tu știi ceva, nu-i așa? Tu știi pentru ce-au fost uciși părinții mei?

— Mă tem că nu, răspunse aviatoarea. Aș vrea să știu. Dar am mai auzit numele ăsta. Acum șase ani un agent al Ligii a izbutit să se strecoare în Londra, dându-se drept membru de echipaj al unei nave aeriene licențiate. Auzise ceva care-i trezise curiozitatea, însă n-am aflat niciodată despre ce-a fost vorba. Liga a primit de la el doar un singur mesaj, doar patru cuvinte: *Feriți-vă de MEDUSA.* Inginerii l-au prins și l-au omorât.

— De unde știi? întrebă Tom.

— Pentru că ne-au trimis capul lui, zise domnișoara Fang. Colet cu plata ramburs.

În seara aceea *Jenny Haniver* poposi într-un oraș aerian, o structură respectabilă cu patru punți numită Peripatetiapolis, care se îndrepta spre sud, pentru a se piti în munții de dincolo de Marea Khazak. În portul de acolo, aflară mai multe despre ce se întâmplase cu Panzerstadt-Bayreuth.

— Eu am văzut! spuse un aviator. Eram la o sută cincizeci de kilometri depărtare, dar tot am văzut. O limbă de foc a țâșnit din Nivelul Suprem al Londrei și a ucis tot ce-a atins!

— Londra a dezgropat ceva din Războiul de Șaizeci de Minute, le spuse un arheolog amator. Spre finalul existenței sale, vechiul Imperiu American o luase razna; am auzit povești despre arme

teribile – fascicule de energie cuantică, care se alimentau din locuri exterioare universului real…

— Cine va mai cuteza să i se împotrivească acum, când Magnus Crome are puterea de a arde orice oraș care nu-l ascultă? întrebă un negustor panicat din Peripatetiapolis. „Veniți aici și lăsați-ne să vă mâncăm”, ne va spune Londra, și noi va trebui să ne supunem. E sfârșitul civilizației pe care o cunoaștem! O dată în plus!

Situația avea însă și un aspect pozitiv: brusc, locuitorii lui Peripatetiapolis erau mulțumiți să accepte banii londonezi ai lui Tom. Mânat de un impuls, băiatul cumpără un șal din mătase roșie, care să înlocuiască eșarfa pierdută de Hester în seara aceea dintr-un trecut ce părea foarte îndepărtat când el o urmărise prin Foale.

— Pentru *mine*? întrebă ea neîncrezătoare când băiatul îi întinse eșarfa.

Hester nu-și putea aminti să mai fi primit până atunci vreun cadou de la cineva. Ea nu-i vorbise prea mult după ce părăsiseră Insula Neagră, rușinată de izbucnirea din noaptea trecută, dar acum spuse:

— Mulțumesc. Și bănuiesc c-ar trebui să-ți mulțumesc și fiindcă mi-ai salvat viața. Deși nu știu de ce te tot străduiești s-o faci.

— Știam că, de fapt, nu vrei să sfârșești ca un Stalker, îi zise Tom.

— Oh, ba da, spuse Hester. Ar fi ușurat mult situația. Ai procedat însă corect.

Își feri privirea, stânjenită, fixând cu ochii șalul pe care-l ținea în mână. Apoi continuă:

— Încerc să fiu drăguță. Până acum nimeni nu m-a mai făcut să simt că mă *place,* așa cum ai făcut tu. Așa că-ncerc să fiu drăguță și zâmbitoare, așa cum vrei să fiu, însă apoi îmi zăresc reflexia sau îmi amintesc de *el* și totul o ia razna, și nu mă pot gândi decât la lucruri oribile, și țip la tine, și-ncerc să-ți fac rău. Iartă-mă.

— E-n regulă, zise Tom stânjenit. Știu. E-n regulă.

Îi luă șalul din mâini și i-l prinse cu grijă în jurul gâtului, dar, așa cum se așteptase, fata îl ridică imediat pentru a-și ascunde gura și nasul. Tom simți o tristețe ciudată: se obișnuise cu fața ei și aveau să-i lipsească zâmbetele acelea strâmbe.

Zburară în fața zorilor și trecură peste un lanț de dealuri abrupte ce aduceau cu o hârtie cafenie mototolită. Toată ziua terenul sui întruna și în scurt timp băiatul își dădu seama că părăseau complet Terenul de Vânătoare. Până seara *Jenny* zbura deasupra unui relief prea accidentat ca să poată fi străbătut de majoritatea orașelor. Văzu păduri dese de pini și rododendroni, ici-colo câte un sătuc staționar, în mijlocul terenurilor sale agricole, iar o dată o așezare albă cocoțată pe vârful unui munte spre care se îndreptau drumuri ca spițele unei roți: drumuri adevărate, pe care suiau și coborau cotigi, cu stegulețe de rugăciuni fluturând multicolore la intersecții. Băiatul le privi până dispărură din vedere. În lecțiile lui de istorie, auzise despre drumuri, dar nu se gândise niciodată că va *vedea* unul.

În ziua următoare, Anna Fang le înmână pasagerilor ei biluțe dintr-o pastă roșie.

— Nuci de betel măcinate, explică ea, amestecate cu frunze uscate de la nuevo-mayași. Sunt de folos la altitudinile astea ridicate. Nu vă recomand totuși să faceți un obicei din a le mesteca, fiindcă veți sfârși cu dinții roșii că ai mei.

Pasta grăunțoasă pișcă interiorul gurii lui Tom, dar îndepărta senzația vagă de greață și amețeala care-i sporise pe măsură ce nava se înălța și parcă-i mai lua din durerea coastelor fracturate.

De acum, umbra micuță a lui *Jenny* pâlpâia peste piscuri înalte înveșmântate în zăpezi, iar înaintea lor se vedeau piscuri încă și mai înalte, turnuri albe ce atârnau deasupra norilor ca un miraj. Dincolo de ele se întindea un lanț muntos mai înalt, apoi altul, și mai înalt. Tom miji ochii și privi spre sud cu speranța de a întrezări străvechiul Chomolungma, Everestul Anticilor, însă furtunile clocoteau pe înălțimile Himalaiei, învăluindu-le în nori.

Nava își urma călătoria printr-o lume alb-negru de zăpadă, ghețari și stânci întunecate ale munților tineri, iar Tom și Hester treceau uneori la comenzi în timp ce Anna Fang moțăia iepurește pe scaunul de alături, temându-se să riște părăsirea punții de pilotaj. Și suiau așa, fără oprire, până ce, într-un final, trecură peste meterezele inferioare ale mărețului Zhan Shan, cel mai înalt dintre munții noi ai Pământului, al cărui vârf acoperit de zăpadă se ridica în gerul nesfârșit de deasupra cerului. Apoi văzură piscuri mai joase, albe și frumoase și, uneori, între ele

existau văi verzi, în care alergau cirezi uriașe, împrăștiindu-se la auzul motoarelor navei. Aceștia erau Munții Raiului, care se întindeau spre nord și est și coborau treptat, până hăt departe spre stepă și taiga și strălucirea mlaștinilor de netrecut.

— Ăsta e Shan Guo, tărâmul cailor mulți, le spuse Anna Fang lui Tom și Hester. Sperasem să mă retrag aici după ce-mi voi încheia activitatea pentru Ligă. Acum însă bănuiesc că Londra s-ar putea să înfulece totul – MEDUSA ar putea să ne-arunce fortărețele în aer, să ne devoreze așezările, să ne spintece dealurile verzi și să ne fure minereurile, iar caii ar putea să dispară, la fel ca tot restul lumii.

Lui Tom nu i se părea o idee chiar atât de rea, fiindcă era absolut firesc ca Orașele Tracțiunii să se răspândească până la urmă pe tot globul. În același timp însă n-avea cum să n-o placă pe domnișoara Fang, chiar dacă era spioană și Antitracționistă, și, ca s-o liniștească, rosti:

— Oricât de puternică ar fi MEDUSA, Londra va avea nevoie de mulți ani ca să-și roadă un drum prin munții ăștia măreți.

— Nu va fi nevoie s-o facă, îi răspunse femeia. Privește!

Se uită în direcția arătată și văzu o întrerupere în lanțul muntos din față, o trecătoare largă prin care ar fi putut trece un oraș... numai că de-a curmezișul ei se întindea, atât de vast, încât la prima vedere părea pur și simplu un alt munte, Zidul-Pavăză.

Era ca un zid făurit din noapte, negru, foarte negru, clădit din blocuri uriașe de rocă vulcanică, blindat cu punțile ruginite ale orașelor care cutezaseră să-l înfrunte și fuseseră distruse de sutele de baterii de rachete de pe fațada sa vestică. Pe vârful lui acoperit de zăpadă, la o mie două sute de metri deasupra fundului văii, flutura și pocnea în vânt drapelul roții sfărâmate, iar lumina soarelui sclipea pe amplasamentele blindate ale tunurilor și pe căștile din oțel ale soldaților Ligii.

— Dacă ar fi măcar atât de puternic pe cât pare, oftă aviatoarea, coborând-o pe *Jenny,* printr-un viraj prelung.

O mașinărie zburătoare micuță, cu puțin mai mare decât un zmeu cu motor, se ridică în întâmpinarea lor și domnișoara Fang purtă o scurtă conversație radio cu pilotul ei. Mașinăria o ocoli pe *Jenny,* apoi o luă înainte bâzâind, conducând nava nou-sosită peste Zidul-Pavăză. Tom privi în jos spre meterezele late și spre fețele soldaților care se uitau la ei, galbene, cafenii, negre, albe,

fețe din toate părțile lumii în care staționarele barbare continuau să se împotrivească Darwinismului Municipal. Apoi acestea dispărură din raza lor vizuală și *Jenny* coborî pe partea estică, adăpostită, a Zidului, iar băiatul văzu că ajunseseră într-un oraș, un oraș vertical cu sute de terase, balcoane și ferestre, toate săpate în stânca neagră, etaj peste etaj de prăvălii, cazărmi și case, între care baloane și zmeie viu colorate pluteau în sus și-n jos ca niște petale.

— Batmunkh Gompa, anunță domnișoara Fang. Orașul Puterii Eterne. Deși cei care-l numesc așa sigur n-au auzit niciodată de MEDUSA.

Era minunat. Tom, care fusese învățat mereu că așezările staționare erau sărăcăcioase, murdare și înapoiate, se duse la fereastră și nu-și mai putea lua ochii de la el, iar Hester i se alătură și-și lipi fața de sticlă, simțindu-se în siguranță în spatele vălului improvizat și purtându-se aproape ca un copil.

— Oh! exclamă ea. Seamănă cu stâncile de pe Insula Stejarilor unde-și făceau cuibul păsările de mare! Privește! Privește!

La baza Zidului strălucea albastru-azuriu un lac presărat cu velele ambarcațiunilor de agrement.

— Tom, o să mergem să-notăm, o să te-nvăț cum…

Jenny Haniver poposi printre alte nave comerciale pe o terasă de amarare, la jumătatea înălțimii Zidului, și domnișoara Fang îi conduse la un balon, care-i ridică din nou în aer, de data asta pe lângă parcuri și ceainării, spre palatul guvernatorului: mănăstirea antică de la care-și luase numele Batmunkh Gompa, văruită în alb și cu multe ferestre, săpată în fața abruptă a muntelui de la capătul Zidului. Alte baloane convergeau spre platforma de debarcare de sub grădinile palatului, ale cărei anvelope străluceau sub razele soarelui montan, și Tom îl zări pe căpitanul Khora fluturând din braț dintr-o nacelă legănătoare.

Se întâlniră pe platforma de aterizare; tânărul căpitan coborî înaintea lor și veni în goană ca s-o îmbrățișeze pe domnișoara Fang și să-i ajute pe prietenii ei să coboare din nacela care încă se balansa. Khora venise aici din Airhaven în dimineața de după atacul lui Shrike și părea uimit, dar în același timp fericit, să-i vadă pe Tom și Hester în viață. Întorcându-se spre domnișoara Fang, rosti:

— Guvernatorul și ofițerii lui sunt nerăbdători să-ți afle raportul, Feng Hua. La noi au ajuns zvonuri teribile despre Londra…

Era minunat să întâlnești un chip prietenos în orașul ăsta nou și ciudat, și Tom merse alături de Khora, care-i conduse pe nou-veniți în sus pe scara lungă spre intrarea în palat. Își aminti că văzuse un Achebe 2100 ferches, amarat la una dintre platformele inferioare și întrebă:

— Nava ta era cea cu greement din piei de bou, pe care am văzut-o în locul de amarare?

Khora râse încântat.

— Vechitura aia? Nu, slavă zeilor! *Mokele Mbembe* a mea e o navă de război, Tom. Fiecare aliat al Ligii trimite câte o navă la Flota Aeriană Nordică și toate navele sunt adunate acolo sus, zise el, apoi se opri și arătă cu mâna, iar Tom văzu sclipirea ușilor de bronz sus de tot, aproape de vârful Zidului: Cuiburile Vulturilor.

— Într-o bună zi te vom duce acolo, Tom, promise domnișoara Fang, conducându-i pe lângă călugării-războinici ce păzeau ușa și pătrunzând în labirintul de coridoare reci din piatră. Marile Distrugătoare Aeriene ale Ligii sunt una dintre minunile cerurilor! Dar mai întâi guvernatorul Khan trebuie să audă povestea lui Hester.

•••

Guvernatorul Ermene Khan era un bătrân blajin cu chipul prelung și trist al unei oi prietenoase. Îi primi pe toți în apartamentele lui private și-i servi cu ceai și prăjituri cu miere într-o încăpere prin ale cărei ferestre rotunde se zărea panorama lacului Batmunkh Nor, sclipind printre loturile terenurilor agricole hăt dedesubt. Vreme de o mie de ani, familia lui ajutase la păzirea și apărarea Zidului-Pavăză, iar acum părea buimăcit de vestea că toate tunurile și rachetele sale deveniseră brusc inutile.

— Niciun oraș nu poate trece prin Batmunkh Gompa, repeta el în vreme ce camera se umplu cu ofițeri nerăbdători să audă sfaturile domnișoarei Fang. Draga mea Feng Hua, dacă Londra ar cuteza să se apropie de noi, o vom distruge. Imediat ce intră în bătaia noastră – bum!

— Exact asta încerc să-ți spun! strigă nervoasă domnișoara Fang. Londra nu mai trebuie să intre în bătaia tunurilor tale.

Crome își va opri orașul la o sută cincizeci de kilometri depărtare și-ți va transforma Zidul în scrum! Ai auzit povestea lui Hester. Eu cred că mașinăria pe care a furat-o Valentine de la mama ei era un fragment dintr-o armă antică, iar ceea ce s-a întâmplat cu Panzerstadt-Bayreuth dovedește că Ghilda Inginerilor a izbutit s-o aducă din nou în stare de funcționare.

— Asta spuneți voi, zise un ofițer de artilerie, dar oare chiar putem să credem că Crome a descoperit o cale prin care să reactiveze ceva ce a stat îngropat încă din timpul Războiului de Șaizeci de Minute? Poate că Panzerstadt-Bayreuth a fost distrus în urma vreunui accident necunoscut.

— Exact! se agăță recunoscător guvernatorul Khan de acea idee. De un meteorit sau de vreo scurgere de gaze… Își mângâie barba lungă, amintindu-i lui Tom de unul dintre bătrânii Istorici șovăitori din Muzeul Londrei. Poate că orașul lui Crome nici măcar nu va veni aici… Poate că are altă pradă în minte?

Totuși ceilalți ofițeri ai săi erau mai dispuși să creadă raportul Florii Vântului.

— Ba da, aici vine, rosti o aviatoare din Kerala, cu puțin mai în vârstă decât Tom. Alaltăieri am fost cu o navă-cercetaș spre vest, Feng Hua, explică ea privind-o adorator pe domnișoara Fang. Orașul barbar se află la opt sute de kilometri de noi și se apropie rapid. Până mâine seară e posibil să fim în raza de acțiune a MEDUSEI.

— Iar din munți s-a raportat apariția unei nave aeriene negre, interveni căpitanul Khora. Navele trimise s-o intercepteze nu s-au mai întors. Bănuiesc că era *13th Floor Elevator* a lui Valentine, trimisă să ne spioneze orașele, pentru ca Londra să le poată devora.

Valentine! Tom simți un amestec straniu de mândrie și teamă la gândul că Istoricul-șef pătrunsese de unul singur chiar în inima lui Shan Guo. Lângă el, Hester se încordă când fu menționat numele exploratorului. Băiatul își întoarse privirea spre ea, dar fata se uita pe fereastră, afară, spre munți, ca și cum se aștepta să vadă *Elevatorul* trecând în zbor.

— Niciun oraș nu poate traversa Zidul-Pavăză, rosti guvernatorul Khan loial strămoșilor săi, însă acum nu mai părea la fel de convins.

— Guvernatorule, trebuie să lansezi Flota Aeriană, insistă domnișoara Fang aplecându-se în față. Să bombardeze Londra

înainte să aducă MEDUSA în raza de acțiune. Numai așa putem fi siguri.

— Nu! strigă Tom și sări atât de violent în picioare, încât scaunul îi căzu în spate cu o bufnitură; nu-și putea crede urechilor ce spusese domnișoara Fang. Ai zis că venim aici să-i avertizăm! Nu puteți ataca Londra! Vor fi răniți oameni! Oameni nevinovați.

Se gândea la Katherine și-și imagina torpilele Ligii lovind Casa Clio și Muzeul.

— Așa ai promis! încheie el cu glas șoptit.

— Feng Hua nu face promisiuni sălbaticilor, se răsti tânăra din Keralan, însă domnișoara Fang îi făcu semn să tacă.

— Tom, rosti ea, vom lovi doar Foalele și șenilele. Și Nivelul Suprem, unde se află MEDUSA. Nu intenționăm să-i rănim pe nevinovați, dar ce altceva putem face dacă un oraș barbar alege să ne amenințe?

— Londra nu-i un oraș barbar! răcni Tom. Voi sunteți barbari! De ce să nu înfulece Londra Batmunkh Gompa, dacă are nevoie? Dacă nu vă place ideea, ar fi trebuit să vă puneți orașele pe roți cu mult timp în urmă, ca oamenii civilizați!

Câțiva ofițeri ai Ligii răcniră furioși la el să înceteze și tânăra din Keralan își trase sabia, dar domnișoara Fang îi calmă cu câteva cuvinte și-și întoarse surâsul răbdător spre băiat.

— Tom, zise ea apăsat, poate c-ar trebui să ne lași singuri deocamdată. O să te caut eu mai târziu.

Ochii lui Tom îl înțepau cu lacrimi prostești. Îi părea rău pentru oamenii ăștia, bineînțeles că-i părea rău. Își dădea seama că nu erau sălbatici și, de fapt, nu mai credea că meritau să fie înfulecați, totuși nu putuse să stea cu brațele încrucișate și să-i asculte cum plănuiau să-i atace căminul.

Se întoarse spre Hester, cu speranța că-i va lua partea, însă fata era pierdută în propriile-i gânduri, iar degetele urmăreau întruna cicatricele de sub vălul roșu. Se simțea vinovată și proastă. Vinovată pentru că fusese fericită în văzduh cu Tom și era o greșeală să fie fericită atât timp cât Valentine continua să-și facă de cap nepedepsit. Și proastă fiindcă, atunci când Tom îi dăduse eșarfa, începuse să spere că el o plăcea cu adevărat, dar gândul la Valentine îi amintea că *nimeni* nu putea s-o placă pe ea, nu în felul acela, niciodată. Când îl văzu privind-o, zise doar:

— Din partea mea n-au decât să-i omoare pe toți locuitorii Londrei, câtă vreme îl păstrează pe Valentine pentru mine.

Băiatul îi întoarse spatele și ieși cu mers rigid din sala înaltă, iar când ușa rulă închizându-se în urma lui, o auzi pe aviatoarea din Keralan șuierând:

— Un barbar!

Rămas singur, Tom se duse pe terasa unde așteptau baloanele-taxiuri și se așeză pe o bancheta din piatră, simțindu-se furios și trădat și gândindu-se la lucrurile pe care ar fi trebuit să le fi spus domnișoarei Fang, dacă s-ar fi gândit la ele la momentul potrivit. Dedesubt, acoperișurile și terasele din Batmunkh Gompa se întindeau în depărtare sub umerii albi ai munților și se pomeni încercând să-și imagineze cum ar fi fost să trăiască acolo și să se trezească în fiecare zi a vieții văzând aceleași împrejurimi. Oare cei de pe Zidul-Pavăză nu tânjeau după mișcare și schimbarea peisajului? Cum visau ei, fără vibrațiile duduitoare ale motoarelor orașului care să-i legene spre somn? Oare *iubeau* locul ăsta? Și, pe neașteptate, se simți teribil de trist că întregul oraș antic, plin de culoare și de viață, avea să fie transformat în scurt timp în sfărâmături sub șenilele Londrei.

Își dorea să vadă mai multe. Se duse la cel mai apropiat balon-taxi și reuși să-l facă pe pilot să înțeleagă că era oaspetele domnișoarei Fang și că voia să coboare în oraș. Bărbatul zâmbi larg și începu să-și îngreuneze nacela cu pietre dintr-un maldăr din apropiere și, în scurt timp Tom se pomeni coborând pe lângă numeroasele niveluri ale orașului, până ajunse într-un fel de piață centrală, unde zeci de alte taxiuri soseau și plecau, iar scările se ramificau pe toată fața Zidului-Pavăză, suind către Cuiburile Vulturilor și coborând spre prăvăliile și piețele de la nivelurile inferioare.

Vestea despre MEDUSA se răspândise rapid în Batmunkh Gompa și multe case și prăvălii trăgeau deja obloanele peste ferestre și uși, iar proprietarii lor plecau spre orașe mai îndepărtate din sud. Nivelurile inferioare continuau totuși să fie ticsite de oameni și, pe măsură ce soarele cobora în spatele Zidului, Tom hoinări prin bazarele aglomerate și pe scările abrupte. La colțurile străzilor se găseau gherete cu prezicători și altare pentru zeii cerului, prăfuite cu scrumul sur și fin al bețișoarelor de tămâie. Acrobați uigur cu aspect feroce

susțineau un spectacol în piața centrală și peste tot vedea soldați și aviatori ai Ligii: giganți blonzi din Spitzbergen și războinici negru-vineții din Munții Lunii, oameni scunzi și cu pielea oacheșă din staționarele Anzilor și oameni de culoarea focului din fortărețele junglei din Laos și Amman.

Încercă să uite că unii dintre bărbații și femeile astea tinere ar fi putut să arunce în scurt timp rachete asupra Londrei și se bucură de mulțimea de chipuri și de talmeș-balmeșul incomprehensibil de graiuri –, iar uneori se auzea „Tom!” sau „Thomasz!”, sau „Tao-mah!”, când unul sau altul îl arăta vreunui prieten. Povestea luptei sale cu Shrike se răspândise prin munți, din popas în popas, și-l așteptase aici, în Batmunkh Gompa. Băiatului nu-i păsa. I se părea că se vorbea despre un alt Thomas, cineva curajos și puternic care înțelegea ce trebuie făcut și care nu simțea îndoieli.

Tocmai se întreba dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă la palatul Guvernatorului și s-o caute pe Hester, când zări o siluetă înaltă, care urca o scară din apropiere. Bărbatul purta o mantie roșie jerpelită, cu gluga trasă mult peste chip; într-o mână ținea un toiag, iar pe un umăr îi atârna o raniță. Tom văzuse deja în Batmunkh Gompa zeci de asemenea peregrini sfinți: călugări care îi slujeau pe zeii munților și călătoreau de la un oraș la altul prin trecătorile înalte. (Sus, pe platforma de amarare, Anna Fang se oprise să sărute picioarele unuia și-i dăduse șase monede de bronz ca s-o binecuvânteze pe *Jenny*.) Însă bărbatul acesta era diferit, ceva ce-avea legătură cu el atrăsese privirea lui Tom și nu-i mai dădea drumul.

Începu să urmărească mantia roșie. Traversă piața de mirodenii cu miile ei de arome uimitoare, apoi coborî îngusta Stradă a Țesătorilor, unde sute de coșuri atârnau pe prăjini scurte în exteriorul prăvăliilor ca niște cuiburi suspendate, atingându-i creștetul capului când trecea pe sub ele. Oare ce-i era atât de familiar în mișcările bărbatului și în mâna lungă și arămie ce ținea toiagul?

Iar apoi, sub un felinar din piața centrală, călugărul fu oprit de o fată care-i ceru binecuvântarea și Tom izbuti să întrevadă chipul bărbos de sub glugă. Cunoștea bine nasul coroiat și ochii de marinar și știa că amuleta ce atârna între sprâncenele negre ascundea semnul familiar al Ghildei unui Istoric londonez.

Era Valentine!

Capitolul 27: Amintirile doctorului Arkengarth

Katherine petrecu mult timp în Muzeu în acele ultime zile, pe când Londra gonea vuind spre munți. Aflată în siguranța labirintului său murdar, fata nu auzea bâzâitul ferăstraielor ce doborau ultimii copaci din Circle Park pentru a alimenta motoarele și nici ovațiile mulțimilor gălăgioase care se strângeau zilnic în fața Ochecranelor publice, unde locuitorilor Londrei li se dezvăluiau treptat detalii ale planului măreț al lui Crome. Katherine putu să uite până și de oamenii din securitatea Ghildei Inginerilor, care roiau acum peste tot. Nu erau doar obișnuiții bătăuși în haine albe, ci membrii unei specii noi și ciudate care purtau haine și glugi negre, tăcuți și rigizi în mișcări, cu o strălucire verzuie slabă în spatele vizoarelor fumurii: Oamenii Reînviați ai lui dr. Twix.

Însă, ca să fie cinstită cu ea însăși, nu doar tihna și liniștea o atrăgeau constant spre Muzeu. Acolo era și Bevis, al cărui culcuș fusese improvizat pe podeaua vechii galerii a Transporturilor, dedesubtul machetelor prăfuite de planoare și mașinării zburătoare ce atârnau din plafon. Pe măsură ce orașul înainta spre est, ea avea tot mai multă nevoie de tovărășia lui. Îi plăcea că tânărul era secretul ei. Îi plăceau vocea lui blândă și râsul bizar, care suna întotdeauna de parcă-l testa, ca și cum nu avusese prea multe ocazii să râdă în Adâncul Foalelor. Îi plăcea, de asemenea, cum o privea, cum ochii lui negri zăboveau mereu peste chipul și mai ales pe părul ei.

— Până acum n-aș putea spune că am cunoscut pe cineva cu păr, îi zise el într-o zi. În Ghildă ne tratează cu chimicale când devenim ucenici, așa că părul nostru nu mai crește niciodată.

Katherine se gândea la craniul lui alb și neted. Îi plăcea chiar și trăsătura asta a lui. Cumva, i se potrivea. Oare asta însemna să te îndrăgostești? Însă nu era un sentiment măreț și uimitor pe care să-l recunoști imediat, ca într-o poveste, ci unul lent, care se târa peste tine în valuri până te trezeai într-o dimineață și descopereai că ești îndrăgostită până peste urechi de cineva cu totul neașteptat… ca un Ucenic Inginer.

Regreta că tatăl ei nu era prezent, ca să-l poată întreba cum stau lucrurile în privința asta.

După-amiezile, Bevis îmbrăca o mantie de Istoric, își ascundea țeasta rasă sub o șapcă și cobora să-l ajute pe dr. Nancarrow, care era ocupat cu recatalogarea depozitului uriaș de picturi și desene al Muzeului, pe care le și fotografia pentru eventualitatea în care Lordul Primar ar fi decis să le folosească și pe ele pentru alimentarea cuptoarelor. Apoi Katherine hoinărea prin Muzeu urmată de Câine și căuta obiectele pe care le descoperise tatăl ei. Mașini de spălat, piese de computer, cutia toracică ruginită a unui Stalker – toate aveau etichete pe care scria „Descoperit de dl. T. Valentine, Arheolog”. Fata și-l putea imagina, ridicându-le cu multă grijă din solul care le protejase, curățându-le și apoi ambalându-le în pânză aspră pentru a fi transportate la Londra. „Probabil că a procedat la fel și cu fragmentul din MEDUSA pe care l-a descoperit”, gândi ea și șopti rugi adresate lui Clio, convinsă că zeița trebuia să fie prezentă în sălile impregnate de timp. „Londra are nevoie de el! Eu am nevoie de el! Te rog, trimite-l cu bine înapoi acasă, și cât mai repede...”

În seara aceea, însă, nu Clio o conduse în secția de Istorie Naturală. Din capătul opus al coridorului, Câine zărise o dioramă cu animale împăiate și se dusese să le vadă, în timp ce un mârâit surd i se ridica din fundul gâtlejului. Bătrânul dr. Arkengarth, care tocmai trecea prin galerie în drumul spre casă, bătu în retragere speriat, dar Kate îl liniști:

— Nu te teme, doctore! E cuminte!

Apoi îngenunche lângă Câine și se uită la rechinii și delfinii ce se legănau deasupra ei, ca și la uriașa formă a balenei, care fusese coborâtă de pe parâme și rezemată de peretele îndepărtat pentru ca nu cumva vibrațiile s-o doboare și s-o sfărâme.

— Impresionantă, nu-i așa? rosti Arkengarth, mereu pregătit să țină o prelegere. Este o Balenă Albastră. A dispărut din cauza vânătorilor în prima jumătate a secolului douăzeci și unu. Sau posibil secolul douăzeci: consemnările nu sunt clare. Nici măcar n-am fi știut cum arată dacă doamna Shaw n-ar fi descoperit oasele astea fosilizate…

Cât vorbise el, Katherine se gândise la cu totul altceva, dar numele „Shaw” o făcu să tresară. Vitrina spre care indica

Arkengarth găzduia mai multe oase maronii, iar de o vertebră era proptită o etichetă pe care scria: „Oase de Balenă Albastră. Descoperite de d-na P. Shaw, arheolog amator”.

„Pandora Shaw”, își spuse ea amintindu-și numele văzut în catalogul Muzeului. „Nu Hester. Bineînțeles că nu”. Pentru a-l scoate totuși pe dr. Arkengarth din dispoziția lui spre prelegeri, fata îl întrebă:

— Ai cunoscut-o? Pe Pandora Shaw, vreau să zic.

— Doamna Shaw, da, da, încuviință bătrânul. O lady tare drăguță. Era arheologă în Lumea de Afară, o prietenă a tatălui dumitale. Desigur, pe atunci numele ei era Rae…

— Pandora Rae? întrebă Katherine amintindu-și numele acela. Înseamnă că ea a fost asistenta tatii în expediția din America! I-am văzut fotografia în cartea lui!

— Așa este, încuviință Arkengarth, încruntându-se puțin pentru că fusese întrerupt. Arheologă, cum am zis. S-a specializat în TehAnt, bineînțeles, dar ne-a adus și alte obiecte când le-a descoperit – cum sunt oasele astea de balenă. Ulterior s-a măritat cu un flăcău pe nume Shaw și a plecat să locuiască undeva pe o insuliță grotescă din oceanul vestic. Sărmana fată. O tragedie. Teribil. Teribil.

— A murit, nu? întrebă Katherine.

— A fost ucisă! zise Arkengarth și-și arcui sprâncenele cu un gest dramatic. Acum șase-șapte ani. Am auzit vestea de la alt arheolog. Ucisă în propria ei casă, odată cu soțul. Un caz oribil. Dar ce ai, draga mea? Nu ți-e bine? Arăți de parcă-ai văzut o stafie!

Într-adevăr, Katherinei nu-i era bine deloc. Toate piesele puzzle-ului i se învârteau amețitor în minte. „Pandora Shaw a fost ucisă acum șapte ani, exact când tata a găsit mașinăria… Pandora, aviatoarea, arheologa, femeia care fusese cu el în America atunci când a găsit planurile MEDUSEI. Iar acum o fată pe nume Shaw care vrea să-l ucidă pe tata…”

Abia reuși să vorbească, dar în cele din urmă întrebă:

— A avut un copil?

— Cred că da, cred că da, reflectă bătrânul. Da, îmi amintesc că doamna Shaw mi-a arătat o dată o fotografie, când a adus niște ceramică pentru departamentul meu. Niște piese foarte drăguțe. Un vas decorat din Epoca Imperiului Electric, cel mai bun de felul lui din colecție…

— Mai ții minte cum se numea?
— Aha, da-da, ia să vedem… cred că EIE27190.
— Nu vasul! Copilul!
Strigătul nervos al Katherinei reverberă prin galerie și în sălile imediat vecine, iar dr. Arkengarth păru mai întâi surprins, apoi ofensat.
— Zău așa, domnișoară Valentine, nu e nevoie să te răstești. Cum mi-aș mai putea aminti numele copilului? Asta a fost acum cincisprezece – șaisprezece ani și mie nu mi-au plăcut niciodată copiii: niște creaturi afurisite, care au scurgeri prin ambele părți și niciun fel de respect pentru ceramică. Cred totuși că era fată și se numea Hattie sau Holly, sau…
— Hester! icni Katherine.
Apoi se întoarse și fugi, fugi urmată îndeaproape de Câine, fugi și iar fugi fără să știe unde sau de ce, întrucât era imposibil să scape de adevărul îngrozitor. Știa cum ajunsese tatăl ei la cheia MEDUSEI și de ce nu vorbise niciodată despre asta. Știa în cele din urmă de ce sărmana Hester Shaw voia să-l ucidă.

Capitolul 28: Un străin în Munții Raiului

Mâna lui Valentine descrise forme complicate, subtile, deasupra capului plecat al fetei, al cărei chip era calm și surâzător, nebănuind că primea binecuvântarea celui mai teribil inamic al Ligii.
Tom privea din spatele unui altar al zeiței cerului. Ochii lui știuseră de la bun început cine era călugărul în mantie roșie, iar acum creierul îi ajunsese din urmă într-un vârtej de înțelegere. Căpitanul Khora spusese că *13th Floor Elevator* fusese zărită în munți. Probabil că-l lăsase pe Valentine în țancurile din apropierea lui Batmunkh Gompa, de unde venise apoi pe jos, furișându-se în oraș ca un hoț. Dar de ce? Ce misiune secretă îl aducea aici?
Băiatul nu știa ce să simtă. Era speriat, desigur, să fie atât de aproape de omul care încercase să-l ucidă, dar în același timp îl uimea îndrăzneala lui Valentine. Cât curaj trebuia să aibă pentru a se strecura în măreața fortăreață a Ligii, chiar pe sub nasurile inamicilor Londrei! Era genul de aventură despre care scrisese

Valentine, în cărți pe care Tom le citise și le recitise, ghemuit cu o lanternă sub păturile din dormitorul Ucenicilor de Clasa a Treia, mult timp după ce fuseseră stinse luminile.

Valentine își termină binecuvântarea și porni mai departe. Pentru câteva clipe, Tom îl pierdu din vedere în mulțimea din piață, dar apoi zări mantia roșie suind pe scara centrală, lată. Continuă să-l urmărească de la o distanță sigură, pe lângă cerșetori, străjeri și vânzători de mâncăruri calde, dintre care nimeni nu ghicea că silueta în mantie roșie ar fi fost altceva decât un bărbat sfânt. Valentine ținea acum capul plecat și urca repede, așa că Tom nu se simți defel în pericol să se grăbească la douăzeci-treizeci de pași în urma lui. Însă nu știa cum să procedeze în continuare. Hester avea dreptul să știe că ucigașul părinților ei se afla aici. Ar fi trebuit oare s-o caute? Să-i spună? Valentine sigur se găsea într-o misiune importantă pentru Londra, poate culegea informații astfel încât Inginerii să știe cu precizie unde să țintească cu MEDUSA. Dacă Hester l-ar fi omorât, atunci Tom și-ar fi trădat propriul oraș…

Băiatul continua să urce, ignorând durerea din coastele fracturate. În jurul lui, terasele lui Batmunkh Gompa erau presărate de felinare și lampioane, iar anvelopele baloanelor-taxiuri străluceau pe dinăuntru, în vreme ce urcau și coborau, aidoma unor stranii creaturi marine ce înotau în jurul unui recif de corali. Și, treptat, băiatul își dădu seama că nu dorea ca Valentine să reușească în ceea ce-și plănuia. Londra nu era cu nimic mai bună decât Tunbridge Wheels, iar locul ăsta era vechi și minunat. N-avea să-ngăduie să fie distrus!

— E Valentine! începu el să strige, repezindu-se în sus pe scară, străduindu-se să-i avertizeze pe trecători de pericol.

Oamenii însă îl priveau fără să-nțeleagă, iar când ajunse într-un final la bărbatul în mantie roșie și-i smuci gluga de pe cap, descoperi sub ea chipul rotund al unui călugăr peregrin, care clipea surprins.

Tom privi cu disperare în jur și înțelese ce se întâmplase. Din piața centrală, Valentine pornise pe altă scară, așa că el urmase mantia roșie greșită. Coborî în goană. Valentine era abia vizibil, un punct roșu care suia prin lumina lampioanelor spre înălțimile orașului… și spre Cuiburile Vulturilor ale uriașelor distrugătoare aeriene.

— E Valentine! răcni Tom, arătându-l cu brațul, dar nimeni din jurul lui nu vorbea angliș. Unii îl crezură nebun, iar alții crezură că MEDUSA era pe punctul să lovească orașul.

Un val de panică se răspândi prin piață și, în scurt timp începură să se audă gonguri de avertisment răsunând pe terasele ticsite ale prăvăliilor și ale hanurilor de dedesubt.

Primul gând al lui Tom fu s-o găsească pe Hester, însă nu știa unde s-o caute. Apoi alergă la un balon-taxi și-i strigă pilotului:

— Urmărește-l pe călugărul ăla!

Femeia pilot se mulțumi să surâdă și clătină din cap, neînțelegând.

— Feng Hua! strigă Tom, amintindu-și numele sub care era cunoscută Anna Fang în Ligă, iar pilotul zâmbi și se puse în mișcare.

Băiatul încercă să se calmeze, în timp ce balonul se ridica. Avea s-o găsească pe domnișoara Fang. Ea sigur știa ce trebuie făcut. Își aminti că aviatoarea se încrezuse în ei s-o piloteze pe *Jenny* la traversarea munților și se simți rușinat că o atacase în ședința de consiliu.

Se aștepta ca taxiul să-l ducă la palatul guvernatorului, dar aterizară lângă terasa pe care era amarată *Jenny.* Pilotul îi arătă un han construit sub terasă aidoma cuibului unei rândunici.

— Feng Hua! zise femeia îndatoritor. Feng Hua!

Pentru o clipă de panică, Tom crezu că fusese adus la un han care purta același nume cu domnișoara Fang, apoi zări haina roșie ca sângele a aviatoarei într-unul dintre multele balcoane ale clădirii. Îi întinse pilotului toți banii pe care-i avea și strigă:

— Ține restul! îi spuse el, apoi o lăsă holbându-se la chipurile nefamiliare ale lui Quirke și Crome și porni în goană spre han.

Domnișoara Fang stătea la o masă de pe balcon, alături de căpitanul Khora și de femeia tânără și severă din Keralan, care se înfuriase atât de tare când răbufnise Tom mai devreme. Beau ceai și erau adânciți în conversație, însă toți săriră în picioare când băiatul apăru pe balcon.

— Unde-i Hester? întrebă el imediat.

— Jos pe platformele de amarare, răspunse domnișoara Fang. E într-o dispoziție proastă cum i se-ntâmplă de obicei. De ce?

— Valentine! gâfâi băiatul. I-aici! Îmbrăcat în călugăr!

Muzicanții hanului se opriră din cântat și sunetele gongurilor de alarmă din orașul de jos pătrunseră prin ferestrele deschise.

— Valentine – aici? pufni tânăra din Keralan. I-o minciună! Barbarul crede că ne poate speria!

— Taci, Sathya! zise domnișoara Fang, apoi se întinse și-l prinse pe Tom de braț. E singur?

Băiatul povesti tot ce văzuse, cât putu de repede, iar aviatoarea șuieră printre dinții încleștați:

— A venit după flota noastră aeriană! Vrea să ne paralizeze!

— Un singur om nu poate să distrugă toată flota! protestă Khora, zâmbind la o asemenea idee.

— Tu nu l-ai văzut niciodată pe Valentine în acțiune! zise Feng Hua, care era deja în picioare, entuziasmată de posibilitatea de a încrucișa sabia cu cel mai de seamă agent al Londrei. Sathya, du-te și anunță gărzile – spune-le că Cuiburile Vulturilor sunt în pericol. Mulțumesc că ne-ai avertizat, zise ea încetișor către Tom, de parcă ar fi înțeles decizia teribilă pe care fusese nevoit s-o ia.

— Trebuie să-i spun lui Hester! protestă el.

— În niciun caz! Ori va fi ucisă, ori îl va ucide pe Valentine, și eu vreau să-l prindem viu ca să-l luăm la întrebări. Rămâi aici până se termină totul.

Îi aruncă un ultim zâmbet feroce, apoi plecă, urmată îndeaproape de Khora, coborând scara și ieșind din hanul în care clienții începuseră să intre în panică. Părea îndârjită, periculoasă și foarte frumoasă, iar Tom se simți atins de aceeași iubire intensă pe care știa că trebuie s-o fi simțit pentru ea Khora, tânăra din Keralan și restul Ligii.

Apoi se gândi la Hester și la ce urma să spună ea când avea să afle că-l văzuse pe Valentine și nici măcar nu-i pomenise despre asta.

— Pe marele Quirke! strigă brusc. O s-o găsesc!

Sathya îl privi fix, de data asta fără severitate, ci doar speriată și foarte fragilă, iar când porni în fugă spre scară, băiatul îi strigă:

— Nu mai sta! Ai auzit ce-a spus domnișoara Fang! Dă alarma!

Coborî iarăși pe scările întunecoase, către platforma de amarare unde se afla *Jenny Haniver.*

— Hester! strigă el. Hester!

O zări aproape imediat, venind spre el prin strălucirea luminilor de aterizare, trăgându-și șalul roșu peste față. Tom îi

povesti totul, iar ea primi vestea cu privirea rece și tăcută la care se așteptase. Apoi fu rândul ei s-o ia la fugă și băiatul o urmă în sus pe scările interminabile.

Zidul avea propria sa climă. Când Tom și Hester se apropiară de vârf, aerul deveni mai rarefiat și rece, iar fulgi mari, jucăuși, de zăpadă le atinseră fețele ca niște aripi de fluturi. Zăriră lumini de felinare pe o platformă lată din față, unde o navă-cisternă care transporta gaz se ridica golită din Cuiburile Vulturilor. Apoi o rafală incredibilă de foc răbufni din fațada Zidului, urmată de alta, și de alta, ca și cum acolo erau găzduiți dragoni, nu nave aeriene. Prinsă în flacără, anvelopa cisternei explodă și parașute albe înfloriră în jurul ei când începu să se prăbușească. Hester se opri o clipă și privi în urmă, iar flăcările îi sticliră în ochi.

— A făcut-o! Am ajuns prea târziu! Le-a distrus Flota Aeriană!

Își reluară goana. Coastele îl dureau pe Tom la fiecare respirație și aerul rece îi pârjolea gâtlejul, dar se ținu cât putu mai aproape de Hester, trosnind cu tălpile cizmelor pe zăpadă în lungul unei pasarele înguste, către platforma din exteriorul Cuiburilor Vulturilor. Porțile din bronz erau deschise și dinăuntru se revărsau o mulțime de oameni, care-și protejau chipurile de căldura infernului din interior. Unii dintre ei târau camarazi răniți și Tom îl zări pe Khora pe care doi mecanici de sol îl îngrijeau lângă ușa principală.

Aviatorul ridică ochii când Tom și Hester ajunseră la el.

— Valentine! icni cu glas sugrumat. A păcălit santinelele, spunând că vrea să ne binecuvânteze navele. Tocmai își amplasa explozibilii, când am sosit eu și Anna. Oh, Tom, nu ne-am imaginat niciodată că un barbar va încerca așa ceva! N-am fost pregătiți! Toată Flota Aeriană… Sărmana mea *Mokele Mbembe*…

Se întrerupse și începu să tușească sânge. Sabia lui Valentine îi perforase plămânul.

— Și domnișoara Fang? întrebă Tom.

Khora clătină din cap. Nu știa. Hester se aventura deja în căldura arzătoare a hangarelor, ignorându-i pe cei care-i strigau să se întoarcă. Tom porni în fugă după ea.

Era ca și cum intrase într-un cuptor. Băiatul avea impresia unei caverne gigantice, din care se deschideau caverne mai mici – hangarele ce adăposteau navele de război ale Ligii. Probabil că

Valentine trecuse repede de la una la alta, amplasând bombe cu fosfor. Acum doar coastele lor curbe se mai vedeau în temperatura uriașă a incendiului.

— Hester! strigă Tom, dar glasul i se pierdu în vuietul flăcărilor, apoi o zări pe fată ceva mai înainte, grăbindu-se printr-un tunel strâmt ce pătrundea adânc în Zid.

„N-o s-o urmez acolo!” își spuse el. „Dacă vrea să rămână captivă și să ardă de vie, n-are decât...” Dar când se întoarse spre siguranța platformei, focul ajunse la munițiile din gondolele navelor și, brusc, peste tot începură să zboare rachete și gloanțe, care ricoșau din pereții de piatră și vâjâiau în aer prin jurul lui. Tunelul prin care dispăruse Hester era mai aproape decât intrarea principală și băiatul se repezi fără ezitare într-acolo, murmurând rugăciuni adresate tuturor zeilor la care se putea gândi.

De undeva din față venea aer proaspăt și Tom înțelese că pasajul în care se afla traversa Zidul spre unul dintre amplasamentele pentru tunuri de pe fațada vestică.

— Hester? o strigă el pe fată.

Îi răspunseră doar ecouri, amestecate cu mugetul reverberat al focurilor din hangar. Merse mai departe. La o răspântie a tunelului zăcea o formă nemișcată: un pilot tânăr, ucis de sabia lui Valentine. Tom suspină ușurat că nu era Hester sau domnișoara Fang, apoi se simți vinovat pentru că sărmanul zăcea mort.

Studie cu atenție ramificațiile. Pe care dintre ele ar fi trebuit să apuce?

— Hester? strigă neliniștit.

Ecouri. Un glonț rătăcit din hangar țiui și împroșcă scântei din piatră lângă capul lui. Luând o hotărâre la repezeală, Tom porni pe tunelul din dreapta.

Acum auzea alt zgomot, mai apropiat și mai distinct decât mugetul surd al văpăilor incendiului – zăngănit subțire, ca un ciripit, de metal ce lovea metalul. Coborî în fugă un palier de trepte alunecoase, zări lumină în față și se îndreptă într-acolo, ieșind în frig și ninsoare pe o platformă lată, de unde o baterie de rachete dădea spre vest. Flăcările se legănau și dansau într-un coș din fier, luminând meterezele antice, trupurile căzute ale servanților de rachete și pâlpâitul nebunesc al săbiilor lui

Valentine și a domnișoarei Fang, care se duelau în zăpada răscolită.

Tom se ghemui în umbrele de la gura tunelului, își apăsă palma peste coastele care-l dureau îngrozitor și rămase cu privirea ațintită la ei. Valentine lupta magnific. Își azvârlise mantia de călugăr, dezvăluind o cămașă albă, pantaloni negri și cizme înalte, tot negre. Para, fanda și eschiva cu grație loviturile aviatoarei…, dar băiatul putea vedea fără niciun dubiu că-și găsise perechea. Domnișoara Fang ținea cu ambele mâini sabia ei lungă și-l împingea constant spre bateria de rachete și spre cadavrele celor pe care-i ucisese bărbatul, anticipându-i acestuia fiecare atac, fentând și izbind, sărind pentru a evita câte-o paradă joasă, până ce, într-un final, îi zbură sabia lui Valentine din mână. El se lăsă în genunchi s-o ridice, dar tăișul femeii era deja lipit de gâtul lui și Tom văzu cum un firicel întunecat de sânge începu să-i păteze gulerul cămășii.

— Felicitări! rosti bărbatul și etală zâmbetul pe care Tom și-l amintea din seara din Foale, un zâmbet complet sincer, blând și amuzat. Felicitări, Feng Hua!

— Gura! se răsti ea. Ăsta nu-i un joc…

Valentine izbucni în râs.

— Dimpotrivă, draga mea Floare a Vântului, este jocul cel mai măreț dintre toate, iar echipa mea pare să fie câștigătoare. N-ai observat că Flota voastră Aeriană arde în flăcări? Ar fi trebuit să vă întăriți realmente măsurile de securitate. Bănuiesc că, deoarece Liga a făcut de o mie de ani lucrurile așa cum a vrut, ați crezut că vă puteți culca pe lauri, însă lumea se schimbă…

„Trage de timp”, gândi Tom. Totuși, nu putea înțelege motivul. Încolțit pe platforma aceasta înaltă, neînarmat, fără nicio șansă de scăpare, ce spera Valentine să câștige tachinând-o pe domnișoara Fang? se întrebă dacă n-ar fi trebuit să înainteze, să ridice sabia căzută și să stea alături de Floarea Vântului până la sosirea ajutoarelor. Totuși, în Valentine, chiar și înfrânt, exista ceva atât de puternic și de periculos, încât nu cuteză să-și dezvăluie prezența. Ascultă cu atenție, sperând să audă zgomotele soldaților care înaintau prin tunel, și se întrebă ce se întâmplase cu Hester. Nu auzea însă decât dangătele îndepărtate ale gongurilor și ale clopotelor pentru incendii din partea opusă a Zidului și glasul lui Valentine, pe jumătate batjocoritor, pe jumătate îmbietor.

— Ar trebui să vii să lucrezi pentru Londra, draga mea. La urma urmelor, mâine pe vremea asta Zidul-Pavăză va fi o ruină. Vei avea nevoie de un nou patron. Liga ta e terminată…

Iar o lumină izbucni pe neașteptate din înaltul cerului: raza puternică a unui proiector de navă aeriană care mătura zăpada. Aviatoarea se poticni orbită câțiva pași înapoi, iar Valentine sări brusc, își înhăță sabia și, în timp ce o trase pe femeie spre el, o străpunse cu tăișul. Pentru o clipă cei doi se împleticiră laolaltă ca niște dansatori beți la sfârșitul unei petreceri, suficient de aproape de ascunzătoarea lui Tom pentru ca băiatul să vadă lama strălucitoare ieșind prin ceafa domnișoarei Fang și să audă șuieratul ei disperat, înăbușit:

— Hester Shaw te va găsi. Te va găsi și…

Apoi Valentine își smulse sabia, lăsă trupul femeii să cadă, se întoarse și sări pe creneluri, în vreme ce *13th Floor Elevator* coborî uriașă proiectându-și lumina orbitoare.

Capitolul 29: Întoarcerea acasă

Nava neagră plutise în tăcere, pe aripile vântului, spre locul de întâlnire, în timp ce apărătorii lui Batmunkh Gompa erau ocupați cu incendii și explozii. Acum motoarele ei prinseră viață, învolburând fulgii de ninsoare și acoperind strigătul de oroare al lui Tom.

Valentine înaintă pe țeava unui lansator de rachete cu agilitatea unui gimnast pe bârnă, apoi sări, râșchirându-și pentru o clipă brațele și picioarele în văzduh, înainte ca mâinile lui să găsească scara de frânghie pe care o coborâseră Pewsey și Gench. După ce o prinse, se cățără în gondolă.

Tom se ridică și o luă la fugă spre navă, dar rămase brusc în beznă, deoarece proiectorul se stinse. Din bateriile aflate deasupra lui, fură lansate rachete cu cozi de foc, care explodară când loviră învelișul gros al *Elevatorului.* Una sparse niște geamuri din gondolă, dar nava neagră se îndepărta deja de Zid. Curentul de aer provocat de elicele ei îl izbi pe Tom în față când îngenunche deasupra Annei Fang și începu s-o scuture de umeri cu speranța vagă că s-ar putea trezi.

— Nu-i cinstit! hohoti băiatul. A așteptat până te-a orbit proiectorul! Tu-l învinseseși deja!

Aviatoarea nu spuse nimic. Privea pe lângă el cu o expresie de surprindere neînțelegătoare, cu ochii opaci ca niște pietricele uscate.

Tom se așeză lângă ea în zăpada care se înroșea și încercă să gândească. Bănuia că trebuia să părăsească Batmunkh Gompa, să plece rapid înainte de sosirea Londrei, dar îl obosea numai gândul de a o lua din nou la drum. Obosise să cutreiere dintr-o parte într-alta a lumii din cauza planurilor altora. O furie, la început firavă, apoi din ce în ce mai arzătoare, începu să crească prin el când se gândi la Valentine, care zbura spre casă unde avea să fie primit ca un erou. Valentine, din cauza căruia se întâmplaseră toate! Valentine îi ruinase viața, la fel cum i-o ruinase și pe-a lui Hester. Tot el sfârșise viețile atâtor oameni. Valentine dăduse MEDUSA Ghildei Inginerilor. Hester avea dreptate: ar fi trebuit s-o lase să-l omoare când avusese ocazia…

În capătul opus al platformei se auzi un zgomot, iar băiatul ridică privirea și văzu o masă întunecată de brațe, picioare și haine, care se descâlceau grăbit, ca un păianjen mare căzut de pe tavan. Era Hester, care apucase prin ramificația greșită când fugise după Valentine și ajunsese într-un buncăr de observație aflat mult deasupra. Acum era aici, după ce coborâse cu greutate zece metri de zid acoperit de omăt și sărise pe ultima porțiune, de la înălțimea de trei metri. Ochiul ei se opri un moment asupra aviatoarei prăbușite, după care fata se întoarse, merse la metereze și privi în noapte prin fulgii care dansau.

— Ar fi trebuit să fiu eu în locul ei, o auzi Tom vorbind. Cel puțin eu m-aș fi asigurat că-l iau cu mine.

Tom nu-și putea desprinde privirea de la ea. Se simțea încordat și-i era greață, și tremura de durere și de furia interioară, și știa că așa trebuia să se fi simțit și Hester, că așa simțise ea mereu de când Valentine îi omorâse părinții. Era un sentiment teribil și se putea gândi doar la un singur fel prin care să-l vindece.

Bâjbâi pe sub gulerul hainei Annei, găsi cheia pe șnurul ei și o smuci, scoțând-o. După aceea se ridică în picioare, se apropie de Hester și o cuprinse în brațe. Parcă ar fi îmbrățișat o statuie, într-atât de încordată și nemișcată era fata, însă Tom simțea

nevoia să se agațe de ceva, așa că o ținu strâns oricum. Deasupra capetelor lor continuau să tragă tunuri în speranța deșartă că vor nimeri *Elevatorul.* Băiatul își apropie buzele de urechea lui Hester și răcni peste vacarm:

— Să mergem acasă!

Ea se uită în jur, derutată și ușor iritată.

— Ai luat-o razna?

— Nu vezi? strigă el, râzând de ideea nebună care tocmai i se strecurase în minte. Cineva trebuie să-l pună să plătească! Ai avut dreptate: n-ar fi trebuit să te opresc înainte, totuși mă bucur c-am făcut-o, fiindcă polițaii din Foale te-ar fi omorât și noi doi nu ne-am mai fi cunoscut niciodată. Acum te pot ajuta să ajungi la el și te pot ajuta și să scapi apoi. O să ne-ntoarcem la Londra! Acum! Împreună!

— *Chiar* c-ai luat-o razna, zise fata, dar îl însoți oricum, ajutându-l să găsească un drum înapoi prin Zidul-Pavăză, în timp ce soldații soseau în fugă, speriați, mânjiți de funingine și mult prea târziu, răcnind deznădăjduiți când văzură trupurile de pe platforma rachetelor.

Deasupra lui Batmunkh Gompa, cerul nopții era plin de fum și crâmpeie de anvelope arse. Flăcările continuau să mugească în Cuiburile Vulturilor, dar de acum drumurile din vale erau ticsite cu constelații de luminițe, felinarele refugiaților, care se revărsau în munți precum apa ce răbufnea dintr-un zăgaz spart. Zidul-Pavăză era terminat odată cu distrugerea Flotei Aeriene, iar oamenii săi fugeau cât îi țineau picioarele, catârii, căruțele trase de boi și baloanele de marfă.

Jos, pe platforma de amarare, navele se ridicau deja în cerul plin de fum și virau spre sud. Tânăra din Keralan, Sathya, se străduia să mobilizeze niște soldați cuprinși de panică, strigându-le printre suspine:

— Stați și-apărați Zidul! Flota Aeriană Sudică ne va veni-n ajutor. Poate s-ajungă aici în mai puțin de-o săptămână!

Însă toți știau că Batmunkh Gompa n-avea să mai existe până atunci și că Londra va înainta spre sud, spre teritoriile din centrul Ligii.

— Stați și-apărați Zidul! imploră ea, dar navele continuau să se ridice în jurul ei, mereu și mereu.

Jenny Haniver încă mai atârna la ancoră, tăcută, întunecată. Cheia pe care Tom o luase de la gâtul Annei Fang se potrivi

perfect în broasca trapei de intrare din față și băiatul intră pe puntea de pilotaj și privi comenzile. Păreau mult mai multe decât își amintea.

— Ești sigur c-o putem face? întrebă Hester încetișor.

— Bineînțeles, răspunse el.

Încercă la nimereală câteva comutatoare. Trapa de acces se deschise din nou, luminile se aprinseră în cabină, filtrul de cafea începu să scoată un zgomot ca un câine politicos care-și drege glasul, iar din tavan căzu o dinghi micuță, gonflabilă, care-l lovi, trântindu-l pe podea.

— Sigur, sigur? întrebă fata, ajutându-l să se ridice.

Tom aprobă din cap.

— În copilărie, am construit machete de nave aeriene, așa că înțeleg principiul. Iar domnișoara Fang mi-a arătat comenzile când am trecut munții… Păcat doar că n-a pus peste tot etichete în angliș.

Căzu pe gânduri câteva clipe, apoi mișcă altă manetă și de data aceasta motoarele se treziră la viață. Pe platforma de amarare, oamenii se întoarseră holbându-se la navă și câțiva schițară semnul împotriva răului; auziseră de moartea lui Feng Hua și se întrebau dacă nu cumva spiritul ei neliniștit se afla la bordul lui *Jenny.* Sathya îi zări însă pe Tom și Hester la comenzi și veni în fugă spre ei.

Speriat că l-ar putea opri să decoleze, băiatul căută maneta de acționare a motoarelor. Lagărele scrâșniră și capsulele motoarelor se rotiră, orientându-se în poziția pentru decolare. Tom râse, încântat de felul în care nava răspundea sub atingerea mâinilor sale, și auzi undeva deasupra scârțâiturile familiare și bufnetele supapelor de gaz, urmate de zăngăniturile clamelor de amarare care se desfăceau. Oamenii fluturau din brațe și strigau, iar Sathya scoase o armă, dar în ultima clipă căpitanul Khora apăru clătinându-se pe platformă, susținut de unul dintre oamenii săi, și-i luă arma cu blândețe. Ridică apoi ochii spre Tom și înălță o mână pentru a-i ura noroc, iar surprinzătoarea culoare trandafirie a palmei și a degetelor sale se întipări în mintea băiatului când nava se legănă nesigură în văzduh și sui prin fumul Cuiburilor Vulturilor. Tom se mai uită o ultimă dată spre Batmunkh Gompa, apoi trecu nava peste Zidul-Pavăză și-i îndreptă botul spre vest.

Se întorcea acasă.

Capitolul 30: Întâmpinarea unui erou

Norii care-și scuturaseră zăpada peste Batmunkh Gompa goneau spre vest pentru a revărsa ploaie asupra Londrei și continua să plouă când *13th Floor Elevator* ajunse acasă, la începutul după-amiezii următoare. Sosirea sa nu era așteptată de mulțimi. Pajiștile îmbibate de ploaie din Circle Park erau pustii, cu excepția unor lucrători din Departamentul Reciclare, care tăiau ultimii copaci, însă Ghilda Inginerilor fusese anunțată de întoarcerea lui Valentine și, când uriașa navă se apropie, coborând cu botul spre strălucirile umede ale balizelor de aterizare, ei ieșiră în fugă pe platformă, în timp ce ploaia le răpăia pe craniile rase și luminile li se reflectau în stropii de apă de pe haine.

Katherine privi pe fereastra dormitorului ei cum mecanicii de sol utilizară vinciurile pentru a coborî nava, în jurul căreia se strânseră Inginerii surescitați. Trape se deschiseră în gondolă, apoi Magnus Crome înaintă, însoțit de un servitor care îl ferea de ploaie cu o umbrelă din cauciuc alb, apoi tatăl ei coborî pe rampă, ușor de recunoscut chiar și de la depărtarea aceea grație înălțimii și pasului încrezător, ca și felului în care mantia multifuncțională i se umfla și flutura în briza puternică.

Când își revăzu tatăl, fata simți în adâncul sufletului ei o senzație ciudată, de parcă inima i-ar fi fost gata să explodeze de mâhnire și furie. Își aminti cât de mult așteptase să fie prima care să-l întâmpine când va coborî în oraș. Acum nu mai era sigură nici măcar dacă s-ar fi putut convinge să vorbească cu el.

Prin sticla umedă, îl văzu discutând cu Crome, încuviințând din cap și râzând. Pentru o clipă, o masă de haine albe i-l ascunse vederii, iar când îl revăzu, tatăl ei se desprinsese de Lordul Primar și se grăbea peste peluza plină de apă spre Casa Clio, întrebându-se probabil de ce Katherine nu-l așteptase pe chei.

Fata se panică pentru o clipă și dori să se ascundă, însă Câine era alături și-i dădu puterea de care avea nevoie. Închise obloanele din baga și așteptă până auzi pașii tatii pe trepte, apoi ciocănitura lui la ușă.

— Kate? îi auzi glasul înăbușit. Kate, ești înăuntru? Vreau să-ți povestesc ce aventuri am avut! Tocmai m-am întors dintre

zăpezile lui Shan Guo, cu o mulțime de povești cu care să te plictisesc! Kate? Ești bine?

Ea întredeschise ușa, doar puțin de tot. Tata stătea pe palierul din față, picături de ploaie i se scurgeau de pe mantie, dar surâsul îi păli când zări chipul nedormit și înlăcrimat al fiicei sale.

— Kate, gata, totu-i bine! M-am întors!

— Știu, zise ea. Și nu-i deloc bine. Mai bine mureai în munți.

— Poftim?

— Știu totul despre tine, rosti ea. Am înțeles ce i-ai făcut lui Hester Shaw.

Îl lăsă să intre în cameră și închise ușa, poruncindu-i scurt lui Câine să se oprească atunci când alergă să-l întâmpine. Obloanele erau închise, așa că înăuntru era întuneric, însă îl văzu pe tatăl ei uitându-se la teancul de cărți revărsat pe colțul mesei, apoi la ea. Pe gât i se vedea o rană recent bandajată și cămașa îi era pătată de sânge. Katherine își răsuci un deget prin părul cârlionțat și se strădui din răsputeri să nu izbucnească iarăși în plâns.

Valentine se așeză pe patul nefăcut. Pe tot drumul de la Batmunkh Gompa, ultimele cuvinte ale Annei Fang îi răsunaseră prin minte: „Hester Shaw te va găsi”. Să audă același nume aici, din gura lui Katherine, era ca o lovitură de cuțit în inimă.

— Ah, nu trebuie să-ți faci griji, rosti fiica lui cu amărăciune. Nu mai știe nimeni altcineva. Am aflat numele fetei, înțelegi? Apoi dr. Arkengarth mi-a povestit că Pandora Shaw a fost ucisă, iar eu descoperisem deja c-a murit acum șapte ani, cam pe când te-ai întors din expediție și Lordul Primar a fost atât de încântat de tine, așa că am pus toate lucrurile cap la cap și...

Strânse din umeri. Calea fusese lesne de urmărit odată ce avusese toate indiciile. Ridică o carte pe care o citise și i-o arătă. Titlul cărții era *Aventuri pe un continent mort,* propria lui relatare a expediției întreprinse în America. Katherine arătă un chip dintr-o fotografie de grup: o aviatoare care stătea zâmbind lângă tatăl ei.

— Nu mi-am dat seama la început, zise ea, pentru că își schimbase numele. Ai omorât-o chiar tu? Sau i-ai pus pe Pewsey și Gench s-o facă?

Valentine plecă fruntea, furios, disperat, rușinat. O părticică din Katherine sperase fără speranță că se înșelase, că el va

nega și-i va oferi dovezi că n-o ucisese pe Shaw, dar când îl văzu plecând capul, știu că nu avea ce să-i ofere și că totul era adevărat.

— Kate, zise el, trebuie să înțelegi că am făcut-o pentru tine…

— Pentru *mine*?

Valentine ridică ochii, însă n-o privi. Uitându-se la peretele de lângă cotul ei, zise:

— Voiam să ai totul. Voiam să crești ca o lady, nu ca o scotocitoare din Lumea de Afară, așa cum crescusem eu. Trebuia să găsesc ceva ce-i trebuia lui Crome. Pandora era o camaradă veche din expediția americană, exact cum ai zis. Și da, ea a fost cu mine când am găsit planurile și codurile de acces ale MEDUSEI. Nu ne-am imaginat niciodată că ar putea fi reconstruită. Ulterior, Pandora și cu mine am pornit pe drumuri separate – ea era o Antitracționistă, s-a măritat cu un fermier care trudea prin noroaie și s-a stabilit într-un loc numit Insula Stejarilor. N-am știut că încă se mai gândea la MEDUSA. Probabil că a făcut altă expediție în America, de una singură, și a izbutit să intre în altă parte a aceluiași vechi complex subteran, o parte pe care am ratat-o la excavarea anterioară. Și acolo a găsit…

— Un creier de computer, rosti Katherine pierzându-și răbdarea. Cheia pentru MEDUSA.

— Da, murmură Valentine uimit de câte știa fiica lui. Mi-a trimis apoi o scrisoare, spunând că-l avea. Știa perfect că era inutil fără planuri și coduri, care se aflau în Londra. A crezut că l-am putea vinde și împărți banii. Iar eu am știut că dacă i-aș fi putut oferi lui Crome un asemenea trofeu, aș fi dat marea lovitură a carierei mele, iar viitorul tău ar fi fost asigurat!

— Așa c-ai ucis-o pentru el.

— Oricum n-ar fi fost de acord să i-l vândă lui Crome. După cum ți-am spus, era o Antitracționistă. Voia să-l vândă Ligii. Am fost *nevoit* s-o omor, Kate.

— Și Hester? întrebă fata, șocată de confirmarea celor mai teribile bănuieli ale ei. De ce a trebuit s-o desfigurezi?

— N-am vrut, șopti el lamentabil. Probabil că se trezise și auzise ceva. Era o copilă frumoasă. Era cam de vârsta ta și aducea atât de mult cu tine, încât ți-ar fi putut fi soră. Poate că era într-adevăr sora ta. Pandora și cu mine am fost foarte apropiați pentru o vreme.

— Sora mea? icni Katherine. Propria ta fiică?

— Când am ridicat ochii de la trupul mamei ei și am văzut-o privindu-mă… Trebuia s-o reduc la tăcere. Am lovit-o orbește cu sabia și am făcut-o prost. Am crezut că murise, dar nu m-am putut împinge să mă asigur de moartea ei. Apoi a fugit, a dispărut cu o barcă. Crezusem că s-a înecat, până când a încercat să mă înjunghie în seara aceea în Foale.

— Și Tom… El îi aflase numele, așa c-a trebuit să-l omori și pe el, fiindcă dacă le-ar fi pomenit Istoricilor numele ei, era posibil ca adevărul să iasă la iveală.

Valentine o privi neajutorat.

— Nu înțelegi, Kate. Dacă oamenii ar descoperi cine este ea și ce am făcut eu, nici Crome n-ar mai fi în stare să mă protejeze. Aș fi terminat, iar tu ai fi târâtă odată cu mine.

— Însă Crome știe, nu-i așa? întrebă Katherine. De-aia ești atât de credincios. Credincios ca un câine, cât timp ești plătit și poți pretinde că fata ta străină este o lady din Înalta Londră.

Ploaie, ploaie pe ferestre și întreaga încăpere se cutremura în timp ce Londra se propulsa peste terenul îmbibat cu apă. Câine stătea cu capul pe labe și ochii îi treceau rapid de la stăpâna lui la Valentine, apoi din nou la stăpâna sa. Până atunci nu-i mai văzuse niciodată certându-se și nu-i plăcea deloc.

— Te credeam un om minunat, spuse Katherine. Te credeam cel mai bun, cel mai curajos, cel mai înțelept om din lume. Dar nu ești așa. Nici măcar nu ești prea inteligent, așa-i? Nu ți-ai dat seama la ce va folosi Crome obiectul ăla?

Valentine o privi pătrunzător.

— Cum să nu-mi dau seama? Kate, în lumea asta orașele mai puternice le înghit pe cele mai slabe. Este, desigur, regretabil că Panzerstadt-Bayreuth a trebuit să fie distrus, însă Zidul-Pavăză *trebuie* străpuns pentru ca Londra să supraviețuiască. Avem nevoie de un nou teren de vânătoare.

— Dar acolo trăiesc oameni! se plânse fata.

— Doar Antitracționiști, iar cei mai mulți dintre ei probabil că vor părăsi locul.

— Ei ne vor opri. Au nave aeriene…

— Nu, zise Valentine și, în ciuda situației, zâmbi, mândru de sine. De ce crezi că m-a trimis Crome în est? Flota Aeriană Nordică a Ligii este acum cenușă. În seara asta, MEDUSA ne va detona o trecere prin faimosul lor Zid.

Se ridică și se întinse către Katherine, surâzând, ca și cum victoria pe care o facilita el ar fi reparat toate relele pe care le comisese.

— Crome mi-a spus că salva a fost programată pentru ora nouă, continuă el. Înainte va fi o recepție în Palatul Ghildelor: vinuri, gustări și zorii unei noi ere. Vrei să vii cu mine, Kate? Aș dori să…

Ultima speranță a fetei fusese că tatăl ei nu cunoscuse planul dement al lui Crome. Acum și speranța aceea îi fusese spulberată.

— Nebunule! țipă ea. Nu-nțelegi că ce face el e *greșit*? Trebuie să-l oprești! Trebuie să scapi de mașinăria lui oribilă!

— Asta ar însemna ca Londra să rămână fără apărare în centrul Terenului de Vânătoare, îi atrase el atenția.

— Și ce dacă? Vom continua așa cum am făcut și până acum, urmărind orașe mai mici și înfulecându-le, iar dacă vom întâlni un oraș mai mare și vom fi noi înșine înfulecați… ei bine, până și așa ceva ar fi mai bine decât să devenim ucigași!

Katherine nu mai suporta să stea nicio clipă în aceeași cameră cu el. O luă la fugă, dar Valentine nu încercă s-o oprească și nici măcar să strige după ea, ci rămase locului, palid la față și stupefiat. Fata ieși din casă și alergă, suspinând, prin parcul măturat de ploaie, cu Câine urmând-o îndeaproape, până ce ajunse în partea opusă a Înaltei Londre. „Trebuie să fac ceva!” era tot ce putea gândi. „Trebuie să opresc MEDUSA…

Se grăbi spre stația de elevator, în timp ce imaginile în buclă continuă de pe Ochecran începură să trâmbițeze în toată Londra vestea bună a întoarcerii lui Valentine.

Capitolul 31: Iscoada

Londra își spori viteza, gonind spre munți. Orașe semistaționare, care se ascunseseră de mulți ani pe stepele acestea înalte, fură smulse din somnolență de apariția sa și se îndepărtară greoaie, lăsând în umbră petice verzi de terenuri cultivate și, într-un caz, o întreagă suburbie staționară. Londra le ignoră pe toate. Toți locuitorii ei cunoșteau de acum planul Primarului. În ciuda frigului, oamenii se adunaseră pe

platformele de observație de la provă și priveau prin telescoape spre Shan Guo, abia așteptând să vadă pentru prima oară Zidul legendar.

— În curând! își spuneau unii altora.

— Chiar în seara asta!

— Un nou teren de vânătoare!

•••

Majoritatea celor din Muzeu se obișnuiseră de acum cu Katherine și Câine, așa că nimeni nu le acordă prea multă atenție când fata se grăbi prin galeriile de jos, cu lupul alb alergând ușor în urma ei. Câțiva îi observară expresia disperată din ochi și lacrimile, dar înainte de a o putea întreba ce se întâmplase, ori de a-i oferi o batistă, ea trecea mai departe rapid, îndreptându-se aproape în fugă spre biroul domnului Nancarrow.

Acolo găsi iz de terebentină și aroma încă dăinuitoare a tutunului de pipă al istoricului artelor, dar nici pe Nancarrow și nici pe Bevis Pod. Katherine ieși repede înapoi pe coridor, unde un Ucenic de Clasa a Treia durduliu spăla podeaua.

— Domnul Nancarrow este-n magazii, domnișoară, îi zise el morocănos. Este cu tipu’ ăla nou și ciudățel.

Tipul nou și ciudățel îl ajuta pe domnul Nancarrow să scoată un tablou din stelajele de depozitare când Katherine dădu buzna în magazie. Era o pictură uriașă, cu ramă poleită, intitulată *Quirke supraveghind reconstruirea Londrei* de Walmart Strange, iar când Bevis scăpă capătul pe care-l ținea, tabloul scoase un bubuit care reverberă de două ori prin încăperea plină de praf, aidoma unei mici explozii.

— Ce naiba, Pod! se plânse Nancarrow nervos, dar apoi zări fața Katherinei și se stăpâni. Arăți de parcă ai avea nevoie de o ceașcă de ceai, domnișoară Valentine, murmură și se îndepărtă grăbit prin labirintul de stelaje.

— Kate? întrebă Bevis și făcu câțiva pași nesigur spre fată. Ce s-a-ntâmplat?

Nu era obișnuit să consoleze oameni; un Ucenic Inginer nu era instruit și educat pentru așa ceva. Întinse brațele rigid ca să-i atingă umerii și păru șocat când ea i se aruncă la piept.

— Ăăă…, zise tânărul, gata, gata…

— Bevis, se plânse Katherine, de-acum totul depinde numai de noi. Trebuie să facem ceva. În seara asta…

— În seara asta? se încruntă el, străduindu-se să țină pasul cu explicațiile ei rapide și pe jumătate acoperite de suspine. Vrei să spui că doar noi doi, adică? Credeam că și tatăl tău ne va ajuta…

— El nu mai e tatăl meu, răspunse fata cu amărăciune și-și dădu seama de adevărul acelor cuvinte.

Se agăță de Bevis cât putu de strâns, de parcă era o plută ce o putea duce peste mocirla de mizerie și vinovăție.

— Tata e omul lui Crome. De-aia trebuie să scap de MEDUSA, înțelegi? Trebuie să repar toate lucrurile rele pe care le-a făcut el…

Nancarrow se întoarse încetișor, cu două cănițe din cositor, pline cu ceai.

— Ăăă! Ah! Oh! mormăi el, stânjenit să-i găsească îmbrățișați pe tinerii lui prieteni. Adică vreau să zic că… da. Multă hârțogărie. Trebuie să fug. Mă-ntorc într-o oră sau două. Continuă, Pod…

Retrăgându-se, fu cât pe aici să cadă peste Ucenicul de Clasa a Treia durduliu care spăla coridorul exact în fața ușii magaziei.

— Pentru numele lui Quirke, Melliphant! îl auziră ei răstindu-se. Chiar nu poți să te ții la o parte din drum?

Însă Herbert Melliphant nu se putea ține la o parte din drum. După ce fusese retrogradat, căutase cu disperare o pârghie care să-l ajute să urce înapoi la Clasa Întâi. Individul ăsta Pod îi atrăsese atenția cu câteva zile în urmă: era un străin aparent foarte prietenos cu bătrânii Ghildmeni, care umbla cu fiica Istoricului-șef, care purta haine de Ucenic, însă nu dormea cu ceilalți în dormitor și nici nu li se alătura la orele de studiu. Auzise de pe Ochecrane că Ghilda Inginerilor încă îi mai căuta pe cei care se infiltraseră la reuniunea lor secretă și începuse să suspecteze că dr. Vambrace ar putea fi foarte interesat de noul ajutor al lui Nancarrow. De îndată ce bătrânul dispăru din raza lui vizuală, își lăsă mopul și găleata și se apropie iarăși de ușă.

— … Liga Antitracțiune nu se poate apăra singură, spunea Katherine. Asta a făcut tata: le-a spionat orașele și le-a distrus Flota Aeriană. De-aia rămâne în sarcina noastră.

— Și Istoricii? întrebă Bevis.

Katherine strânse din umeri.

— Sunt prea speriați ca să ne ajute. Dar eu o pot face singură, știu că pot. Tata m-a invitat la recepția dată de Lordul Primar. O

să mă duc. O să-l caut pe tata și-o să-i spun că l-am iertat și-o să ne ducem la party-ul lui Crome ca o familie fericită, dar pe când toți ceilalți o să-i spună lui Crome ce deștept e și o să bage-n ei frigărui de cârnați, eu o s-o șterg de acolo, o să găsesc MEDUSA și-o s-o distrug. Crezi că un ciocan ar fi suficient? Știu unde ține dr. Arkengarth cheile de la magazia îngrijitorilor. Sigur găsesc acolo vreun ciocan. Sau o rangă. Crezi că o rangă ar fi mai bună?

Fata izbucni în râs și-l văzu pe Bevis tresărind înaintea hohotului spart, parcă nebunesc. Pentru o clipă se temu că tânărul va spune ceva de felul „Calmează-te” sau „Nu, planul ăsta nu va reuși”… Katherine îi atinse chipul și urechile roșii ca para focului și-i simți pulsul care bătea iute în gât, la fel și mușchii care se mișcau în timp ce înghițea un nod.

— O bombă, zise el.

— Poftim?

— MEDUSA trebuie să fie uriașă – probabil că umple jumătate din Saint Paul. Dacă vrei s-o distrugi, atunci ai nevoie de explozibili, zise Bevis, care părea surescitat și speriat. Substanțele folosite de îngrijitorii din Muzeu conțin azot, pe care-l pot amesteca cu fluide pentru curățarea picturilor lui dr. Nancarrow, apoi să-i pun un mecanism de ceas…

— De unde știi toate astea? întrebă Katherine, șocată, pentru că nici măcar ea nu se dusese cu gândul la bombe.

— E chimie esențială, ridică el din umeri. Am urmat un curs în Laboratoarele Învățării…

— Doar la asta se gândesc ai tăi? murmură ea. Să facă bombe și să arunce lucruri în aer?

— Nu, nu! răspunse Bevis. Dar așa-i știința. O poți folosi să faci orice vrei. Dacă ții neapărat, o să-ți construiesc o bombă care să încapă într-o gentuță. Dacă ajungi la MEDUSA, las-o lângă creierul computerului, pornește-i ceasul și fugi. După o jumătate de oră…

Pe coridor, urechea lui Melliphant se lipi de lemnul ușii aidoma unui limax alburiu.

•••

Mai repede, și mai repede, și mai repede. Pare că nerăbdarea Lordului Primar a molipsit însăși structura orașului său; pistoanele din sala mașinilor bat la fel de înfrigurat ca inima lui,

roțile și șenilele gonesc ca gândurile sale, năpustindu-se spre Zid și spre următorul capitol din măreața istorie a Londrei.

Toată după-amiaza, Valentine o căutase pe Katherine prin parc, surprinzându-și prietenii care cinau, apărând brusc în spatele ușilor-ferestre ale reședințelor lor. Un spectru șiroind de ploaie, cu haine pătate de sânge, care întreba:

— Fiica mea e-aici? Ați văzut-o?

Acum se plimba înainte și înapoi prin salonul din Casa Clio. Cizmele îmbibau de apă covorul înnoroit, în timp ce încerca să-și alunge, mergând rapid, frigul umed care îi pătrunsese până la oase în parc și frica din minte.

Într-un final aude pași pe pietrișul aleii dinspre casă, pași în holul de la intrare, apoi Pewsey dă buzna înăuntru, arătând la fel de ud și de mizerabil ca stăpânul său.

— I-am dat de urmă, șefu'! E la Muzeu. În ultima vreme a petrecut mult timp acolo, după spusele lui moș Creaber de la recepție…

— Du-mă acolo! strigă Valentine.

— Ești sigur, șefu'? întreabă Pewsey și-și studiază pantofii, în loc să privească fața febrilă și brăzdată de lacrimi a stăpânului său. Cred c-ar fi mai bine dacă ai lăsa-o nițel singură. E-n siguranță la Muzeu, nu-i așa? Și bănuiesc c-are nevoie de timp să examineze situația. O să se-ntoarcă atunci când va găsi de cuviință.

Valentine se lasă să cadă într-un scaun și bătrânul aviator se mișcă silențios prin salon, aprinzând lămpile. Afară, lumina zilei pălește.

— Ți-am lustruit sabia și ți-am dus hainele cele mai bune în garderobă, rostește încet Pewsey. E recepția oferită de Lordul Primar, domnule, nu uita! Nu se face să lipsești de la așa ceva.

Valentine aprobă din cap și-și privește mâinile cu degete lungi.

— De ce am fost de acord cu toate planurile lui, toți anii ăștia, Pewsey? De ce i-am dat MEDUSA?

— N-aș putea răspunde la asta, domnule.

Valentine se ridică cu un suspin și pornește spre garderobă. Își dorește să fi avut acuitatea lui Kate: să fi știut cu atâta ușurință ce e corect, ce e greșit. Își dorește să fi avut curajul să i se fi împotrivit lui Crome așa cum vrea fiica lui, dar e prea târziu pentru asta, prea târziu, prea târziu.

• • •

Iar Crome însuși ridică ochii de la cina lui (piure de legume și înlocuitor de carne, cu cantitățile corecte de proteine, carbohidrați, vitamine etcetera), îl privește pe Ucenicul Istoric care tremură și pe care Vambrace tocmai i l-a adus în cabinet și rostește:

— Deci, Ucenic Melliphant, înțeleg că ai să ne spui ceva?

Capitolul 32: Chudleigh Pomeroy acționează

Fata își dădu seama că putea face față. Mai devreme își dorise să se ghemuiască într-un colț și să moară de durere, dar acum era bine. Își amintea ce simțise când îi murise mama; fusese strivită de uriașa lovitură paralizantă și, în același timp, ușor surprinsă că viața merge mai departe. Dar cel puțin de data asta îl avea pe Câine s-o ajute. Și pe Bevis.

— Kate, îmi mai trebuie un șurub, ca ăsta, dar mai lung…

Fata ajunsese să-l considere pe Bevis Pod destul de inutil, drăguț și stângaci, un ins care avea nevoie de ea să-i poarte de grijă și bănuia că la fel gândeau despre el toți Istoricii. Dar în după-amiaza aceea, Katherine începuse să înțeleagă că tânărul era, de fapt, mult mai inteligent decât ea. Îl privi cum lucra, ghemuit sub un glob portabil cu argon într-un colț al galeriei Transporturilor, măsurând grijuliu cantitățile necesare de praf de frecat și fluid pentru curățarea picturilor. Acum construia un mecanism de ceas din bucăți de sârmă de cupru și piese din bordul unui gândac vechi de secole, introducând totul în geanta mică pe care o găsise fata.

— Un șurub, Kate?

— Ah, da…

Scotoci iute prin maldărul de piese de schimb de pe podea, de lângă Bevis, și găsi obiectul dorit. I-l întinse, își privi ceasul. Era ora 20:00. În scurt timp, trebuia să se întoarcă la Casa Clio, să afișeze un zâmbet pe față și să-i spună tatii: „Îmi pare rău c-am fost așa prostuță mai devreme – bine-ai revenit acasă – te rog, pot să vin cu tine la party-ul Lordului Primar?”

— Uite, spuse Bevis ridicând geanta. E gata!

— Nu seamănă cu o bombă.

— Exact așa și trebuie, prostuțo! Privește!

O deschise și-i arătă pachețelul dinăuntru, butonul roșu pe care ea trebuia să-l apese pentru armare și mecanismul cu ceas.

— N-o să fie o explozie foarte mare, dar dacă o plasezi destul de aproape de creierul computerului…

— O să găsesc o cale, promise ea luând geanta. Eu sunt fiica lui Valentine. Dacă cineva poate ajunge la MEDUSA, atunci eu sunt aceea.

I se păru că tânărul arăta mâhnit și se întrebă dacă el se gândea la toată puterea aceea minunată de calcul din lumea veche, un vis al Inginerilor ce era pe punctul de a fi sacrificat.

— Trebuie s-o fac, zise Katherine.

— Știu. Regret însă că nu pot veni cu tine.

Ea îl îmbrățișă și-și lipi fața de fața lui, buzele de buzele lui, și-l simți tremurând când brațele i se ridicară stângaci și o mângâie pe păr. Câine mârâi încet, poate gelos, temându-se că pierdea iubirea fetei și că va fi abandonat în curând, ca bietele jucării vechi, de pluș, de pe rafturile din dormitorul ei.

— Of, Bevis, șopti ea și se trase îndărăt, tremurând de asemenea. Ce se va alege de noi?

Strigăte îndepărtate ajunseră până la ei, stârnind ecouri în sus prin casa scării, dinspre etajele inferioare. Erau prea slabe pentru a putea distinge cuvintele, însă amândoi știură imediat că ceva nu era în regulă; nimeni nu striga niciodată în Muzeu.

Mârâitul lui Câine se înteți. Se duse în fugă la ușă și cei doi tineri îl urmară, ieșind cât mai silențios pe palierul întunecos. O adiere rece le atinse chipurile când priviră în jos, peste parapet, pe spirala lungă de trepte ce dispărea treptat în beznă odată cu strălucirea balustradelor din bronz. Auziră alte strigăte, urmate de un pocnet și de zăngănitul unui obiect trântit. Raze de lanterne străpunseră un palier inferior și glasul care striga se auzi acum destul de clar. Era Chudleigh Pomeroy, care spunea:

— E scandalos! Scandalos! Încălcați proprietatea Ghildei Istoricilor!

Echipa de securitate a Inginerilor sui scările într-o năvală de pocnete de tălpi de cauciuc, cu lumina lanternelor lunecându-le peste haine și peste armele sclipitoare și complicate. Încetiniră când ajunseră în vârf și văzură ochii strălucitori ai lui Câine, care, cu urechile date pe spate, mârâi, mârâi din nou și se

ghemui, gata să sară. Armele se îndreptară spre el, iar Katherine îl prinse de zgardă și strigă:

— Nu vă face niciun rău, e doar speriat. Nu trageți…

Însă îl împușcară oricum: armele scoaseră trosnete scurte și ascuțite, iar impacturile gloanțelor i-l smulseră pe Câine din mâini și-l izbiră de perete, unde scheună; apoi tăcere și sunetul ca o șoaptă al corpului mare ce se prăbuși pe podea. În razele dansatoare ale lanternelor, sângele părea negru. Katherine icni, cu răsuflarea tăiată. Brațele și picioarele îi tremurau în spasme, pe care nu le putea controla. Nu s-ar fi putut clinti nici dacă ar fi vrut, totuși un glas aspru lătră:

— Stai pe loc, domnișoară Valentine.

— Câine…, izbuti ea să scâncească.

— Stai pe loc. Fiara e moartă.

Dr. Vambrace apăru, suind scara prin fumul subțire și mișcător.

— Și tu, Pod, adăugă el văzând că tânărul schițase o mișcare spre lup, apoi se opri pe treapta cea mai de sus și le zâmbi. Te-am căutat peste tot, Ucenicule. Sper că ți-e rușine pentru tot ce-ai făcut. Dă-mi geanta.

Bevis i-o întinse, iar Inginerul înalt i-o smulse din mâini și o deschise.

— Exact așa cum ne-a avertizat Melliphant – o bombă.

Doi dintre oamenii lui înaintară și-i târâră pe tineri cu ei, după ce șeful securității se întoarse și începu să coboare treptele.

— Nu! țipă Katherine, zbătându-se și străduindu-se să-l țină în continuare pe Bevis de mână. Nu!

Glasul îi reverberă ascuțit din tavan, apoi născu ecouri ce coborau prin casa scării, și fetei i se păru fragil și neajutorat, ca un copil cuprins de o criză de isterie, un copil prins asupra faptei care acum protesta înaintea pedepsei primite. Lovi cu vârfurile pantofilor în picioarele bărbatului care o ținea, dar acesta era voinic și purta cizme groase, și nici măcar nu clipi.

— Unde ne duceți?

— O să vii cu mine la Nivelul Suprem, domnișoară Valentine. Cred că vei fi punctul de atracție al micului party al Lordului Primar. Cât despre drăguțul tău de-aici, el va fi dus în Adâncul Foalelor, zise Vambrace și rânji la auzul sunetului slab scos de Bevis, un icnet de spaimă instinctiv. Oh, da, Ucenic Pod, în Adâncul Foalelor te așteaptă niște experiențe foarte interesante.

— N-a fost vina lui! protestă Katherine.

Simțea cum totul se destramă, cum planul ei nesăbuit scăpa de sub control și recula, capturându-i pe ea, pe Bevis și pe sărmanul Câine.

— Eu l-am *silit* să m-ajute! țipă ea. El n-are nicio vină!

Însă Vambrace se întorsese deja, iar bărbatul care o ținea pe Katherine îi acoperi gura cu o palmă mare care mirosea a chimicale, pentru a-i opri strigătele.

•••

Gândacul lui Valentine se oprește în fața Palatului Ghildelor, acolo unde se află deja vehiculele majorității șefilor de Ghilde. Gench coboară și deschide capacul pentru stăpânul său, apoi se învârte preocupat în jurul lui, aidoma unei mame care-și trimite copilul la școală, îndepărtându-i șuvițele de păr de pe față, îndreptându-i gulerul celei mai bune haine negre și lustruindu-i mânerul sabiei.

Valentine privește absent cerul. Nori înalți, scămoșați, luminați de soarele ce coboară cu iuțeală. Vântul continuă să sufle dinspre est și aduce un iz de zăpadă, care-i îndepărtează pentru o clipă gândurile de la Katherine, amintindu-i din nou de Shan Guo. „Hester Shaw te va găsi”, șoptise Floarea Vântului înainte să moară. Dar cum era posibil ca ea să știe despre Hester? Doar n-o putuse întâlni pe fată, nu? Sau putuse? Oare Hester mai e în viață? Oare fata izbutise să ajungă cumva la Batmunkh Gompa? Iar acum așteaptă în munții aceia, pregătită să urce iarăși la bordul Londrei pentru a încerca din nou să-l ucidă… sau, mai rău, să-i atace fiica?

Împingând mâna lui Gench într-o parte, bărbatul rostește:

— Băieți, dacă nu vă deranjează că veți rata party-ul, aș vrea să decolați în seara asta cu *Elevatorul* și să stați de veghe. În caz că sărmanii ăia curajoși și fraieri din Ligă ar încerca ceva.

— Ai dreptate, șefu’!

Cei doi piloți oricum nu așteptau cu entuziasm recepția Lordului Primar – doar sandvișuri cât vârful degetului și conversații spilcuite. Nimic nu-i putea încânta mai mult decât posibilitatea unei bătălii aeriene bune. Gench urcă lângă Pewsey, iar gândacul virează și se îndepărtează, speriind Ingineri și Beefeaters din calea sa. Valentine își aranjează cravata și urcă repede treptele spre Palatul Ghildelor.

•••

Inginerii își purtară prizonierii prin galeriile inferioare ale Muzeului spre Sala Principală. În jur nu era nimeni. Katherine nu văzuse niciodată Muzeul atât de pustiu. Unde erau Istoricii? Știa că n-o puteau ajuta, totuși dorea să-i fi văzut, să știe că cineva aflase ce pățiseră. Continua să asculte atentă după răpăitul labelor lui Câine pe podea, în urma ei, era surprinsă că nu le auzea, apoi își amintea. Bevis mergea umăr la umăr cu ea, dar n-o privea, ci se uita drept înainte, de parcă întrezărise deja celulele din Adâncul Foalelor și ce avea să i se întâmple acolo.

Apoi, ajunși în vârful scării ce cobora spre intrarea principală, Inginerii se opriră.

Jos în holul de la intrare, cu spatele la ușile mari din sticlă, așteptau Istoricii. În timp ce oamenii lui Vambrace erau ocupați la etaj, ei deschiseseră vitrinele din galeria Arme și Războï și se înarmaseră cu lănci și muschete vechi, săbii ruginite și coifuri de tablă. Unii își prinseseră pieptare de fier peste hainele negre, iar alții purtau scuturi. Păreau un cor de briganzi într-o pantomimă interpretată de amatori.

— Ce-nseamnă asta? lătră dr. Vambrace.

Chudleigh Pomeroy păși înainte, ținând o espingolă a cărei țeavă de bronz era evazată ca o tubă. Katherine începu să-și dea seama că alți Istorici se găseau în umbrele de pe laturile holului, pândind din spatele vitrinelor, ațintindu-i cu puști acționate de aburi printre coastele articulate ale dinozaurilor.

— Domnilor, spuse Pomeroy nervos, vă aflați într-un loc care este proprietatea Ghildei Istoricilor. Vă sugerez să-i eliberați imediat pe tinerii ăștia.

— Imediat! încuviință dr. Karuna, îndreptându-și muscheta prăfuită spre roata roșie dintre sprâncenele lui Vambrace.

Inginerul izbucni în râs.

— Idioți bătrâni! Credeți că ne puteți sfida? Ghilda voastră va fi desființată din cauza celor ce-ați făcut azi aici. Flecuștețele voastre prostești vor fi aruncate în cuptoare și corpurile vă vor fi dezmembrate pe mașinăriile suferinței din Adâncul Foalelor. Veți deveni istorie, fiindcă nu vă interesează decât istoria! Noi suntem Ghilda Inginerilor! Noi suntem viitorul!

Urmează o pauză cât o bătaie de inimă, aproape silențioasă, doar ecoul cuvintelor lui Vambrace dăinuie în aerul mucegăit, alături de sunetele slabe ale oamenilor care întind mâinile după arme și ale degetelor artritice care se încordează pe trăgace

antice. Apoi holul dispare în fum și săgeți străpungătoare de foc, iar vacarmul reverberează din plafonul înalt în formă de cupolă, pentru a lovi în jos, un pârâit neregulat, spart de bubuitura groasă a espingolei lui Pomeroy și de mugetul asurzitor al unui tun vechi, pitit într-o firidă din spatele casei de bilete, care trage un jet uriaș de flăcări când dr. Nancarrow își atinge aprinzătorul de locașul pentru darea focului. Katherine îi vede pe Vambrace și pe cei doi bărbați de lângă el măturați în lături, îl vede pe dr. Arkengarth căzând pe spate în timp ce vâslește cu disperare din brațe, îl simte pe bărbatul care o ține cum tresare și se poticnește și aude pocnetul umed al bilei de muschetă care trece prin haina lui de cauciuc.

El cade de lângă ea, iar fata se lasă în genunchi și se întreabă unde să se ascundă. Din Vambrace n-a mai rămas nimic, doar cizmele care-i fumegă, o imagine care ar fi aproape amuzantă, ca desprinsă din desenele animate, atât doar că picioarele sale au rămas în încălțări. Jumătate dintre oamenii lui sunt doborâți, însă restul se raliază și au arme mai bune decât Istoricii. Ei împroașcă holul cu foc, iscând scântei din pardoseala de marmură și ridicând în aer așchii de oase de dinozaur. Vitrinele se dezintegrează în cascade de cioburi de sticlă, iar Istoricii care se pitiseră în spatele lor fug de zor spre alte ascunzători sau cad printre exponatele năruite și rămân nemișcați. Deasupra, globurile de argon se sparg și se sting, până ce sala este cufundată în beznă pâlpâitoare ca de cinefilme sub licărele stroboscopice dătătoare de migrene ale armelor, iar Inginerii forțează înaintarea spre uși.

În spatele lor, uitat, Bevis Pod se întinde după o armă abandonată, iar mâinile lui lungi înaintează pipăind peste metalul strălucitor, căutând piedici și trăgace. Katherine îl privește. În jurul ei aerul este ticsit de gloanțe tânguitoare, fragmente de marmură și de alte obiecte care zboară prin aer în lupta zumzăitoare, dar ea nu-și poate desprinde ochii sau mintea de la Bevis suficient timp pentru a se gândi unde să se ascundă. Îl vede depliind patul scheletic al armei și proptindu-l în articulația cotului și vede găurile mici și albastre pe care le face în spinările hainelor Inginerilor. Aceștia ridică brusc brațele și scapă armele, și se răsucesc, și cad, iar Bevis Pod îi privește prin cătare cu o expresie serioasă și calmă, și nu mai este defel Bevis cel blând al ei, ci un ins care poate ucide cu sânge rece,

ca și cum Inginerul din el nu are niciun fel de considerație pentru viața umană, sau poate că pur și simplu a văzut prea multă moarte în Adâncul Foalelor, astfel încât o consideră ceva banal și nu-l deranjează să omoare el însuși.

Iar când se oprește din tras, totul rămâne foarte tăcut. Se aud doar șuierele de cauciuc ale cadavrelor care se prăbușesc pe podea și un răpăit iute și sec, pe care Katherine îl recunoaște treptat ca fiind clănțănitul propriilor ei dinți.

Istoricii apărură din colțurile sălii, înaintând grijuliu. Erau mai mulți decât se temuse Katherine. În străfulgerările de lumină ale bătăliei, fata crezuse că-i văzuse pe toți împușcați, dar, deși unii erau răniți, muriseră doar un bărbat pe nume Weymouth, cu care ea nu vorbise niciodată, și dr. Arkengarth. Bătrânul curator al ceramicii zăcea lângă uși, cu un aer indignat, de parcă moartea era o modă recentă și idioată, pe care el mai degrabă o dezaproba.

Bevis Pod îngenunche, privindu-și arma din mâini, iar mâinile îi tremurau și fum albastru se ridica din gura țevii, șerpuind în spirale și bucle spre tavan.

Pomeroy urcă scara, șchiopătând. Peruca îi zburase de pe cap și-și apăsa cu palma o rană de pe braț, unde îl tăiase o așchie de os.

— Ia priviți! zise el. Cred că după milioane de ani sunt prima persoană care a fost rănită de un dinozaur!

Clipi spre Katherine și Bevis, apoi spre Inginerii căzuți. Nimeni nu râdea la gluma lui.

— Bun! zise el. Bun, nu? Ehei! Le-am arătat noi lor! Imediat ce le-am spus celorlalți ce se întâmpla, toți am fost de acord că nu puteam lăsa lucrurile așa. De fapt, nu chiar toți, dar majoritatea. Pe restul i-am încuiat în cantină, cu toți ucenicii despre care am apreciat că i-ar putea ajuta pe oamenii lui Crome. Ar fi trebuit să ne fi văzut, Kate! „Nu-i vom lăsa s-o ia pe domnișoara Valentine!” am zis toți și nu i-am lăsat. Se confirmă, să știi. Un Inginer nu poate face față unui Istoric furios!

— Sau unei *Istorice,* CP! chițăi Moira Plym, suind în grabă treptele ca să i se alăture. Oho, asta o să-i învețe să nu se mai atingă de mobilele mele, da, da! O să le arate ce se-ntâmplă cu…

Viziera coifului pe care-l purta căzu pe neașteptate, închizându-se, așa că restul cuvintelor ei nu se mai auziră.

Katherine își găsi geanta, care zăcea în sfărâmăturile și sângele de pe scară. Deși pătată, părea să fi scăpat neatinsă.

— Trebuie s-ajung la Nivelul Suprem, spuse ea. Să opresc MEDUSA. E singura cale. O să mă duc la stația de elevatoare și…

— Nu! Clytie Potts urcă în fugă treptele de la intrare. Doi Ingineri care făceau de pază afară au scăpat și au fugit. Probabil că au dat alarma. Elevatoarele vor fi păzite, iar alți oameni ai securității vor sosi aici dintr-o clipă într-alta. Probabil și Stalkeri.

Ochii ei întâlniră privirea îngrijorată a lui Pomeroy și tânăra plecă fruntea de parcă ar fi fost vina ei.

— Îmi pare rău, CP, zise apoi.

— E în regulă, domnișoară Potts, spuse Pomeroy și o bătu cu bunătate pe umăr, aproape trântind-o pe jos. Nu-ți face griji, Katherine. Noi îi vom ține ocupați pe nemernici aici, iar tu te poți strecura la Nivelul Suprem pe Scara Pisicii.

— Ce-i asta? întrebă fata.

— Genul de lucru pe care Istoricii îl știu, iar toți ceilalți l-au uitat, răspunse Pomeroy zâmbind radios. E o scară veche, rămasă din primele zile ale Londrei, când nu te puteai bizui întotdeauna pe sistemul de elevatoare. Suie de la Nivelul Trei la Nivelul Suprem, și trece prin Muzeu. Ești pregătită să călătorești?

Katherine nu se simțea deloc pregătită, totuși încuviință.

— Merg cu ea, anunță Bevis.

— Nu!

— E-n regulă, Kate. Vreau s-o fac.

Tânărul îi examina pe Inginerii morți, căutând o haină fără prea multe găuri de gloanțe. Când găsi una, începu să-i desfacă nasturii din cauciuc.

— Dacă Inginerii te vor vedea mergând singură acolo sus, explică el, vor bănui ce s-a-ntâmplat. Dar dacă te însoțesc, vor crede c-ai fost luată prizonieră.

— Are dreptate, aprobă Pomeroy.

Clytie Potts îl ajută pe tânărul Inginer să se îmbrace, apoi șterse cele mai vizibile pete de sânge cu poalele mantiei sale. Pomeroy se uită la ceas.

— E opt și jumătate. Potrivit Ochecranelor, MEDUSA va fi declanșată peste o jumătate de oră. Ar trebui să ai timp

sufficient pentru a face orice ai intenționa. Dar ar fi bine să pornești înainte ca Inginerii ăia să se întoarcă cu întăriri.

Capitolul 33: Vinuri, gustări și zorii unei noi ere

Jenny Haniver era plină cu amintiri despre Anna Fang: urma buzelor ei pe o cană murdară, conturul trupului ei în cușeta cu așternutul nestrâns, o carte pe jumătate citită pe puntea de pilotaj, însemnată cu o panglică la pagina 205. Într-un dulăpior, Hester găsi un sipet plin cu bani; nu doar monede din bronz, ci și taeli din argint și șilingi din aur, mai mulți bani decât văzuseră ea sau Tom vreodată în cursul vieții lor.

— Era bogată! șopti fata.

Tom se întoarse în scaunul pilotului și se holbă la bani. În tot cursul zborului lor lung de la Shan Guo, băiatul nu se gândise de două ori la faptul că luase nava; simțea că o împrumutaseră pur și simplu, pentru a termina ceva ce domnișoarei Fang i-ar fi plăcut să facă. Acum, uitându-se la Hester care ridica pumni zornăitori de monede, se simțea ca un hoț.

— Asta e, spuse fata și închise sipetul. Nu-i mai sunt de niciun folos acolo unde s-a dus. Și, de altfel, nici nouă, pentru că mă aștept ca-n scurt timp să ne alăturăm ei. Sau te-ai răzgândit? îl întrebă apoi, privindu-l.

Tom clătină din cap, deși adevărul era că mânia pe care o simțise mai devreme se destrămase în cursul strădaniilor de a stăpâni nava și de a o îndrepta spre vest prin vremea schimbătoare de pe munte. Începea să fie cuprins de frică și începea să și-o amintească pe Katherine și să se întrebe ce soartă va avea după moartea tatălui ei. În același timp își dorea să-l facă pe Valentine să plătească pentru toate nefericirile pe care le cauzase. Începu să scaneze frecvențele radio, căutând baliza de localizare a Londrei, în vreme ce Hester examina conținutul dulapurilor, până găsi ceea ce-i trebuia: un pistol greu și negru și un cuțit lung, cu lamă subțire.

• • •

Pentru o singură seară, marea sală de consilii a Londrei fusese împodobită cu lumini și bannere, și transformată într-un

loc pentru party. Șefii Ghildelor mari și mici se amestecă veseli printre banchetele capitonate cu piele verde și se așază pe estrada vorbitorilor, discutând surescitați despre noul teren de vânătoare și privindu-și la răstimpuri ceasurile, pe măsură ce se apropie ora lansării MEDUSEI. Ucenicii Ingineri roiesc printre participanți, împărțind gustări experimentale, pregătite de departamentul supervizorului Nimmo. Gustările sunt maronii și au un gust destul de neobișnuit, dar cel puțin sunt tăiate în forme perfect geometrice.

Valentine își croiește drum prin mulțime, până îi vede pe Crome și pe ajutoarele sale: un triunghi de cauciuc alb înconjurat de formele negre și înalte ale bodyguarzilor Stalkeri. Vrea să-l întrebe pe Lordul Primar despre soarta agentului pe care l-a trimis după Hester Shaw. Se îndreaptă spre ei, îmbrâncind în lături Consilierii obezi și auzind în treacăt fragmente ale conversațiilor lor.

— Ia uite-l pe Valentine, uite-l, s-a-ntors din Shan Guo!

— Am auzit c-ar fi distrus toată Flota Aeriană a Ligii!

— Ce gustări încântătoare!

— Valentine! strigă Lordul Primar când exploratorul ajunge lângă el într-un final. Exact omul pe care-l așteptam!

Pare aproape voios. Lângă el stau geniile care au pus din nou MEDUSA în funcțiune: dr. Chandra, dr. Chubb și dr. Wismer Splay, alături de dr. Twix, care zâmbește afectat și-l salută politicos pe Valentine, felicitându-l pentru incursiunea în Shan Guo. În spatele femeii, bodyguarzii înveșmântați în negru stau nemișcați ca statuile, iar Valentine arată din cap spre ei și i se adresează lui Crome:

— Văd că ai utilizat cu succes părțile vechi de Stalkeri pe care ți le-am adus…

— Așa e, aprobă Lordul Primar cu un surâs glacial. O rasă nouă de Oameni Reînviați. Ei vor fi servitorii și soldații noștri în lumea nouă pe care o vom clădi. În timp ce noi vorbim, unii acționează chiar acum, jos, la Muzeu.

— La Muzeu?

— Da, repetă Crome și-l privește cu viclenie, evaluându-i reacțiile. Unii dintre Istoricii tăi sunt trădători, Valentine. Trădători înarmați.

— Vrei să zici că se dau lupte? Dar Kate e acolo! Trebuie să mă duc la ea!

— Imposibil, se răstește Lordul Primar și-l prinde de braț când se întoarce să plece. Nivelul Doi e închis. Muzeul e înconjurat de Stalkeri și echipe ale securității. Dar nu te teme. Au primit instrucțiuni stricte să nu-i facă niciun rău fiicei tale. Imediat ce va fi posibil, va fi adusă aici sus, ca să ni se alăture. Doresc în mod special ca ea să vadă MEDUSA în acțiune. Și vreau ca și tu să fii aici, Valentine. Stai.

Valentine îl privește fix, pe lângă chipurile încremenite ale celorlalți participanți la party, în tăcerea care s-a lăsat brusc.

— Mă întreb care e adevărata ta loialitate, reflectă Crome. Față de Londra sau față de fiica ta. Stai.

„Stai”. Ca și cum ar fi un câine. Degetele lui Valentine se strâng pentru o clipă pe mânerul sabiei, dar știe că n-o va trage din teacă. Adevărul e că se teme, iar toate aventurile și expedițiile lui au fost doar încercări de a se ascunde de acest adevăr: este un laș.

Își lățește un surâs pe chipul cuprins de spasme nervoase și face o plecăciune.

— Servitorul tău supus, Lord Primar.

•••

În peretele de lângă Istoria Naturală se afla o ușă, o ușă pe lângă care Katherine trecuse probabil de sute de ori fără măcar s-o fi observat. Acum, când Pomeroy o descuie și-o împinse cu putere ca s-o deschidă, se auzi geamătul straniu și reverberant al vântului într-un puț înalt, amestecat cu uruitul motoarelor orașului. Istoricul îi întinse lui Bevis cheia și o torță.

— Mult noroc, domnule Pod. Mult noroc, Kate…

De undeva din spatele lor se auzi o bubuitură puternică, surdă, care zăngăni geamurile vitrinelor.

— Au venit, spuse Pomeroy. E nevoie de mine la post…

— Vino cu noi! îl imploră Katherine. Vei fi mai în siguranță pe Nivelul Suprem, în mulțime…

— Domnișoară Valentine, îi aminti el, acesta este Muzeul meu și acesta este locul unde voi rămâne. Acolo sus n-aș face decât să vă stau în cale.

Fata îl îmbrățișă, lipindu-și chipul de haina lui, și-i savură mirosul de naftalină și tutun de pipă.

— Bietul dumitale Muzeu!

Pomeroy strânse din umeri.

— Nu cred că Inginerii ne-ar mai fi îngăduit mult timp să ne păstrăm relicvele. Cel puțin în felul ăsta vom cădea cu arma în mână.

— Și s-ar putea să învingeți…

— Oh, da, chicoti trist bătrânul Istoric. Știi, noi obișnuiam să-i batem măr în cupa inter-Ghilde la fotbal. Bineînțeles că n-aveau arme automate și Stalkeri care să-i ajute… Ridică chipul fetei și o privi cu multă seriozitate în ochi. Oprește-i, Katherine. Bagă-le bețe în roate.

— O să-ncerc, promise ea.

— Ne vom reîntâlni în curând, rosti Pomeroy ferm, strângându-și mai bine espingola în mână când se întoarse. Ai darul tatălui dumitale, Kate: oamenii te urmează. Uite cum ne-ai stârnit pe noi!

Auziră tunul mugind din nou când el închise ușa în urma sa, apoi țăcănitul armelor mici, mai aproape acum și amestecat cu țipete slabe.

•••

— Acolo! zise Tom.

Zburau la mare înălțime prin fuioare subțiri de nori, iar el privea în jos spre Londra, aflată hăt departe.

— Acolo!

Era mai mare decât își amintea și mult mai hâdă. Ciudat – cât timp trăise acolo crezuse tot ce-i spuneau Ochecranele despre liniile elegante ale orașului și despre frumusețea lui perfectă. Acum vedea cât era de urât; cu nimic mai presus de alt oraș, ci doar mai mare; un front de furtună de fum și hornuri ce scuipau vălătuci, un val de beznă care se rostogolea spre munți cu reședințele albe ale înaltei Londre cocoțate pe creasta sa aidoma unei corăbii delicate. Nu aducea defel cu un cămin drag.

— Acolo…, repetă el.

— Îl văd, încuviință Hester de alături. Pe Nivelul Suprem se-ntâmplă ceva. E luminat ca un iarmaroc. Tom, acolo va fi și Valentine! Probabil că se pregătesc să folosească MEDUSA!

Băiatul aprobă din cap, simțindu-se vinovat când auzi numele MEDUSEI. Știa că dacă domnișoara Fang ar fi fost aici, ar fi născocit un plan ca să oprească arma antică, dar nu vedea ce-ar fi putut face el în privința asta. Era prea mare, prea teribilă, prea dificilă ca să se poată gândi la ea. Mai bine să se concentreze

spre ceea ce conta pentru el și Hester și să lase restul lumii să-și poarte singură de grijă.

— Valentine e jos, acolo, șopti fata. Îl pot simți.

Tom nu voia să se apropie prea mult, în cazul în care Lordul Primar pusese oameni să supravegheze cerul sau poate chiar ridicase nave-cercetaș în văzduh. Acționă comenzile și simți răspunsul lent al navei. *Jenny* se înălță și Londra se reduse la mărimea unei pete de lumină fugară sub nori, în timp ce băiatul se îndreptă spre sud și porni să descrie cercuri largi.

•••

Urmară din beznă în beznă, în timp ce torța lui Bevis pâlpâia pe scări metalice perfect identice. Umbrele lor uriașe lunecau în sus pe pereții puțului. Nu vorbeau mult între ei, dar fiecare asculta răsuflarea constantă a celuilalt și se simțea bucuros de tovărășie. Katherine privea întruna în urmă, așteptându-se să-l vadă pe Câine în spatele ei.

— Cinci sute de trepte, șopti tânărul oprindu-se pe un palier îngust și ridicând mult torța. Scara spirala în sus la nesfârșit. Ăsta trebuie să fie Nivelul Unu. Am ajuns la jumătate.

Katherine încuviință din cap, prea sufocată ca să poată vorbi, prea agitată ca să se poată odihni. Deasupra lor, recepția Lordului Primar era probabil în plină desfășurare. Continuă să urce și genunchii începură să-i înțepenească, fiecare inspirație însemna o durere pătrunzătoare și rece în fundul gâtului, iar geanta prea grea o izbea regulat în șold.

•••

Prin ferestrele navei, Hester putea vedea Lumea de Afară întinzându-se la numai treizeci de metri dedesubt, brăzdată de aceleași șanțuri ca trase cu linia prin care ea și Tom merseseră în zilele după ce se întâlniseră. Apoi apăru Londra, cu luminile roșii din spate răsărind din beznă, care se micșorară apoi când băiatul ridică nava în pâclele dese și otrăvitoare ale evacuărilor orașului. Își dădu seama că el se pricepea la ceea ce făcea și-i păru rău că planul lui nu avea să funcționeze.

Radioul porni cu un pârâit: Docurile și Administrația Portului Londrei le cereau codurile de identitate.

Tom întoarse capul spre Hester, speriat, dar fata știa cum să se ocupe de situație. Se duse la aparatul de radio și acționă comutatorul de emisie, ridicându-l și coborându-l întruna în timp

ce vorbea, astfel încât mesajul să-i fie întrerupt și să lase impresia unei defecțiuni a sistemului de comunicații.

— Nava londoneză GI47, zise ea, amintindu-și codul care se auzise cu pârâituri prin difuzoarele hanului din Airhaven cu atâtea săptămâni în urmă. Îl ducem pe Shrike la Inginerium.

Radioul răspunse ceva, dar fata îl închise. Smogul negru se lipea de ferestre și stropii de apă de ploaie se condensau pe sticlă, după care porneau tremurător în toate părțile, lăsând în urmă dâre șerpuite.

— O să dau ocol orașului timp de douăzeci de minute, zise Tom, după care o să vin să te recuperez. Asta-nseamnă timp suficient să-l găsești pe Valentine și…

— În douăzeci de minute, voi fi moartă, replică Hester. Mai bine pleacă, uită de mine și găsește-ți un loc sigur.

— O să vin să te recuperez…

— Voi fi moartă.

— Eu o să vin oricum…

— N-are rost, Tom.

— O să vin să te recuperez.

Fata îl privi și văzu lacrimile ce-i sticleau în ochi. Băiatul plângea. Plângea pentru ea, pentru că intra în pericol și nu avea s-o mai vadă și lui Hester i se păru ciudat că ținea atât de mult la ea, dar în același timp o emoționă.

Îi zise:

— Tom, aș vrea…

Și

— Tom, dacă eu…

Și alte fragmente mici și sparte de fraze care se stingeau în tăcere, fiindcă Hester nu știa nici ea ce încerca să spună, voia doar ca Tom să știe că era lucrul cel mai bun care i se întâmplase vreodată.

O lumină se ivi din volburile întunecate, apoi alta. Se ridicau pe lângă Nivelul Trei și foarte aproape de acesta. Nivelul Doi rămase în jos; oamenii priveau de pe o punte de observație, iar în Circle Park lampioanele străluceau printre copaci. Tom bâjbâi pe comenzi și *Jenny* acceleră, survolând acoperișurile din Knightsbridge, după care sui către marginea dinspre pupă a Nivelului Suprem. Băiatul o privi scurt pe Hester. Ea ar fi vrut să-l îmbrățișeze, să-l sărute, însă acum nu mai era timp și doar rosti repede:

— Ai grijă să nu pățești ceva.

Apoi apăsă comenzile trapei, deschizând-o, alergă într-acolo și sări, exact când nava descria un arc tremurător peste marginea Nivelului Suprem.

Căzu destul de brutal pe podeaua punții și se rostogoli de câteva ori. *Jenny* se îndepărta rapid, iluminată de dârele scânteietoare ale rachetelor unei baterii antiaeriene din Inginerium. Rachetele își ratară ținta, bezna înghiți nava și fata rămase singură, apoi pătrunse în umbre.

•••

— O singură navă, Lord Primar, rostește un Inginer cu aer agitat, cu un radio ca o cochilie prins la ureche. S-a îndepărtat, dar credem că e posibil să fi desantat un grup.

— Antitracționiști pe Nivelul Suprem? Bine, foarte bine, încuviințează Lordul Primar de parcă ar fi fost o problemă măruntă de toate zilele. Dr. Twix, cred că poate fi o bună oportunitate să-ți testezi noile modele.

— Oh, grozav! ciripește femeia, scăpând un platou cu sandvișuri din cauza entuziasmului. Haideți, puișorii mei! Haideți!

Stalkerii ei se întorc la unison și se înșiruie în urma femeii, pornind spre ieșire printre oamenii surescitați din sală.

— Adu-mi-i vii pe intruși! strigă Crome după ea. Ar fi păcat să rateze marele eveniment.

Capitolul 34: Idee pentru un joc de artificii

Tom își șterse ochii cu podul palmei și se concentră asupra pilotajului, îndepărtând-o pe *Jenny* de Londra și ridicând-o în același timp în cer. Nu mai era speriat. Se simțea bine că făcea în sfârșit ceva și se simțea bine conducând mașinăria asta uriașă și minunată. O viră spre est, îndreptându-i botul spre ultima fărâmă slabă a zilei de pe piscul lui Zhan Shan. Urma să descrie cercuri vreme de douăzeci de minute. Avea impresia că trecuse deja jumătate din acel timp, dar, când privi cronometrele, văzu că nu trecuseră nici două minute de când Hester sărise în Londra și...

Ceva strălucitor și vuitor izbi gondola, iar șocul îl azvârli din scaun. Se prinse de un stâlp de susținere și văzu cum hârtii, panouri de instrumente, cabluri sfârâitoare, altarul cu fotografii și panglici, și cartea pe jumătate citită a domnișoarei Fang zburară toate afară printr-o gaură neregulată din fuzelaj, rostogolindu-se în văzduh ca niște păsări lipsite de grație. Ferestrele mari se sparseră și aerul din jur deveni tăios și scânteietor, plin de cioburi plutitoare.

Băiatul întinse gâtul și privi cu atenție prin ferestrele goale, încercând să vadă dacă anvelopa ardea. Nu zări flăcări, dar pe deasupra lunecă o formă întunecată și mare, cu lumina lunii sclipind pe anvelopa ei blindată. Era *13th Floor Elevator,* care trecea pe lângă *Jenny* și efectua un tonou leneș, sărbătorind victoria, departe peste dealurile de la poalele lui Shan Guo, înainte de a se întoarce ca să lichideze nava.

•••

Magnus Crome își privește oaspeții care se înghesuie în piață, uitându-se în sus, spre strălucirile pâlpâite ale bătăliei ce se derulează deasupra norilor. Își verifică ceasul de la mână.

— Dr. Chandra, dr. Chubb, dr. Splay – este momentul să activăm MEDUSA. Valentine, vino cu noi. Sunt sigur că ești nerăbdător să vezi ce-am făcut cu mașinăria ta.

— Crome, zice exploratorul și-i aține calea, trebuie să-ți spun ceva…

Lordul Primar arcuiește intrigat o sprânceană.

Valentine șovăie. A plănuit toată seara discursul ăsta, știind că asta și-ar fi dorit Katherine să-l audă spunând. Acum, confruntat cu ochii arctici ai Lordului Primar, șovăie și se bâlbâie pentru un moment.

— Merită oare? rostește el în cele din urmă. Distrugerea Zidului-Pavăză nu înseamnă și distrugerea Ligii. Vor fi și alte fortărețe ce trebuie învinse, sute de fortărețe, mii de vieți. Oare merită toate astea pentru noul tău teren de vânătoare?

Printre cei aflați în apropierea lor trece o undă de uimire. Crome răspunde calm:

— Ai amânat destul de mult toate îndoielile astea. Îți faci prea multe griji, Valentine. Dr. Twix poate construi armate întregi de Stalkeri, mai mult decât suficient pentru a zdrobi orice rezistență a Antitracționiștilor sălbatici.

Încearcă să treacă mai departe, dar Valentine îi blochează din nou drumul.

— Gândește-te, Lord Primar. Cât timp ne va întreține un nou teren de vânătoare? O mie de ani? Două mii? Într-o bună zi nu vor mai rămâne prăzi nicăieri și Londra va fi nevoită să-și stopeze mișcarea. Poate c-ar trebui să acceptăm asta și să ne oprim înainte ca alți oameni nevinovați să fie uciși, să iei informațiile aflate de la MEDUSA și să le folosești în scopuri pașnice…

Crome surâde.

— Mă crezi chiar atât de orb? întreabă el. Ghilda Inginerilor plănuiește mult mai departe decât bănuiești. Londra nu se va opri niciodată. Mișcarea înseamnă viață. După ce vom devora ultimul oraș rătăcitor și vom demola ultima așezare staționară, vom începe să săpăm. Vom construi mașinării mărețe, alimentate de căldura din miezul Pământului și ne vom devia planeta de pe orbita ei. Vom înfuleca Marte, Venus și asteroizii. Vom devora soarele însuși, după care vom naviga mai departe pe oceanul spațiului cosmic. Peste un milion de ani, orașul nostru va continua să călătorească, dar atunci nu va mai vâna orașe pe care să le mănânce, ci lumi noi, lumi întregi!

Valentine îl urmează afară pe ușă, apoi de-a curmezișul pieței, spre Saint Paul. „Katherine are dreptate”, își repetă el. „E complet dement! De ce n-am pus capăt planurilor lui când am avut ocazia?” Deasupra norilor, rachetele strălucesc și bubuie, iar lumina unei nave aeriene care explodează se revarsă peste chipurile întoarse spre cer ale mulțimii, care murmură:

— Oooooooooh!

•••

Iar Hester Shaw se ghemuiește la marginea Nivelului, când Oamenii Reînviați trec pe acolo. Ochii verzi iscodesc zidurile și podelele punților, ghearele de oțel ies din tecile lor și zvâcnesc.

•••

Scara Pisicii se sfârșea într-o odăiță rotundă cu numere ștanțate pe pereții umezi și cu o singură ușă, metalică. Bevis băgă cheia în broască și Katherine îl auzi răsucind-o. O dâră de lumină apăru în jurul ușii și fata desluși glasuri afară, un oftat prelung și tremurat:

— Ooooh!

— Suntem pe o alee de lângă Paternoster Square, zise Bevis. Mă întreb de ce sunt așa încântați?

Katherine își scoase ceasul și-l întoarse spre geana subțire de lumină ce răzbătea de la ușă.

— E nouă fără zece, zise ea. O așteaptă pe MEDUSA.

Tânărul o îmbrățișă pentru ultima oară și-i șopti repede și sfios:

— Te iubesc!

Apoi o împinse pe lângă el prin ușă și o urmă imediat, străduindu-se să arate ca paznicul, iar nu prietenul ei, și întrebându-se dacă vreun alt Inginer spusese vreodată cuvintele pe care tocmai le rostise sau dacă simțise ceea ce simțea el când era alături de Katherine.

•••

Tom se târî printre sfărâmăturile din ruina înclinată a gondolei lui *Jenny.* Luminile se stinseseră și el era pe jumătate orbit de sângele care i se prelingea în ochi dintr-o tăietură de pe frunte, orbindu-l. Durerea din coastele fracturate îl străbătea în valuri amețitoare, care-i provocau o senzație de vomă, și nu-și dorea nimic altceva decât să se întindă, să închidă ochii și să se odihnească, însă știa că nu trebuia să facă asta. Bâjbâi după comenzile rachetelor, rugându-se la toți zeii de care auzise vreodată să nu fi fost distruse. Dar la acționarea comutatorului din dreapta, un periscop se ridică din consola principală de instrumente, iar băiatul își șterse sângele din ochi și văzu spectrul neclar și răsturnat cu susul în jos al lui *13th Floor Elevator,* încadrat în reticul și crescând de la un minut la altul.

Apăsă cu toată puterea pe comenzile de dare a focului și simți puntea vibrând sub el, când rachetele ieșiră șuierând din cuiburile lor de sub gondolă. O lumină orbitoare înflori când își loviră ținta, dar când Tom clipi, ca să alunge imaginile remanente strălucitoare, și se uită afară, văzu că nava neagră era intactă și înțelese că abia îi știrbise măreața anvelopă blindată și că el avea să moară.

Își câștigase totuși câteva clipe în plus, pentru că lansatoarele de rachete de la tribordul *Elevatorului* fuseseră avariate și acum nava trecea pe lângă el, virând, pentru a-l ațînti cu lansatoarele de la babord. Băiatul încercă să se calmeze, încercă să se gândească la Katherine, astfel încât amintirea ei să-l însoțească în Tărâmul fără Soare, dar trecuse mult de când n-o mai visase

și nu-și prea mai amintea cum arată. Singurul chip pe care și-l putea aduce aminte era al lui Hester, așa că se gândi la ea și la toate cele prin care trecuseră împreună, și la ce simțise când o ținuse în brațe pe Zidul-Pavăză în seara trecută, mirosul părului ei și căldura trupului ei, încordat și osos, prin haina jerpelită.

Iar dintr-un colț al memoriei sale sosi ecoul rachetelor Ligii care trăseseră în *Elevator* când se îndepărta de Batmunkh Gompa: bufnetele surde și dese ale exploziilor și sunetele mai slabe, ca un clinchet și înțepătoare de sticlă spartă.

Anvelopa era blindată, dar ferestrele puteau fi sparte.

Reveni împleticit la comenzile rachetelor și le reorientă, astfel încât reticulul de pe micul ecran să nu mai fie centrat pe flotoarele de gaz uriașe ale *Elevatorului,* ci pe ferestrele navei. Contorul de lângă periscop îl anunță că mai avea trei rachete și le lansă pe toate simultan, iar gondola avariată se cutremură și gemu când acestea țâșniră spre țintă.

Pentru o fracțiune de secundă, îi văzu pe Pewsey și Gench pe puntea lor de pilotaj, holbându-se la el, cu fețele schimonosite de teroare silențioasă. Apoi dispărură în strălucire, când rachetele năvăliră prin ferestrele lor și gondola li se umplu de foc. Un gheizer de văpăi se năpusti, distrugând scările de legătură dintre flotoare și detonă vârful anvelopei. Până ce Tom își recăpătă vederea, epava gigantică se îndepărta de el; foc în gondola distrusă și în trapele calei, foc fluturând din ventilele pentru ghidare, foc întinzându-se de la motoarele capsulate ce fuseseră ruinate, foc învăluind interiorul anvelopei, până ce începu să semene cu un uriaș lampion chinezesc care se rostogolea din ceruri spre luminile Londrei.

•••

Katherine ieși din alee și nimeri într-o mulțime; toți cei din jur priveau spre cer, iar unii încă țineau în mâini pahare și sandvișuri, cu ochii și gurile larg deschise. Fata se uită spre Saint Paul. Cupola încă nu se deschisese, așa că nu într-acolo privea mulțimea. Și ce era oare lumina aceea, strălucirea portocalie din ce în ce mai puternică, mai intensă decât lămpile cu argon care făcea umbrele să danseze?

În clipa următoare epava în flăcări a unei nave aeriene apăru ca un bolid din înalt și se izbi de fațada Ingineriumului într-o furtună de văpăi, sticlă și seceri de metal înnegrit proiectate până departe. Un motor întreg se rupse din suporturile sale și

traversă piața, rostogolindu-se spre ea, roșu-încins și împroșcând combustibil aprins. Bevis o împinse puternic într-o parte și în jos. Fata îl văzu stând deasupra ei, cu gura deschisă, răcnind ceva, și văzu desenul unui ochi albastru pe carcasa avariată a motorului când îl izbi, apoi un vârtej de membre, o bucată dintr-o haină albă sfâșiată, urletul lui pierdut în vacarmul metalului contorsionat când acesta lovi stația de elevatoare de la Nivelul Suprem.

Un ochi albastru pe carcasă. Katherine știa că asta trebuia să însemne ceva, dar nu se putea gândi ce anume.

Se ridică încetișor, tremurând din tot corpul. De jur-împrejur pe punte ardeau focuri mici și Ingineriumul era cuprins de un incendiu mare, care proiecta lumini ca de Halloween pe tot nivelul. Fata se împletici către locul unde zăcea motorul desprins din nava aeriană, ale cărui pale uriașe de elice ieșeau din podeaua punții ca niște megaliți. Ridicând o mână ca să-și protejeze fața de văpăile dogoritoare, Katherine se uită după Bevis.

Zăcea nemișcat printre sfărâmături, cu trupul și mâinile și picioarele răsucite în moduri atât de nefirești, încât știu imediat că ar fi fost inutil până și să-l strige. Flăcările se înălțau, lichefiindu-i hainele și făcându-le să picure ca brânza topită, iar pârjolul acela izbea chipul fetei, transformându-i lacrimile în firicele de aburi, silind-o să se retragă cu spatele peste ruine, corpuri și bucăți de corpuri.

— Domnișoara Katherine?

Un ochi albastru pe carcasa motorului. Încă putea să vadă clar desenul, vopseaua cojindu-se sub limbile de foc. Nava tatii.

— Domnișoara Katherine?

Se întoarse și văzu un bărbat din stația de elevatoare, care venise lângă ea și încerca s-o liniștească. O prinse de braț și o conduse cu blândețe din locul acela, arătând în același timp către partea principală a epavei, infernul clocotitor din Inginerium.

— N-a murit, domnișoară.

Fata se holba la el și nu înțelegea de ce zâmbește. Bineînțeles că murise! Tocmai îl văzuse acolo – chipul mort, cu ochii larg deschiși, și flăcările ce se ridicau în jur. Bevis, pe care ea îl adusese aici, care o iubise. Ce era de zâmbit în asta?

Însă bărbatul continua să zâmbească.

— Nu era la bord, domnișoară. La tatăl dumitale mă refer. L-am văzut acum mai puțin de cinci minute, intrând în Saint Paul cu Lordul Primar.

Katherine simți greutatea sinistră a genții care încă îi atârna pe umăr și-și aminti că avea o treabă de făcut.

— Haide, domnișoară, rosti bărbatul. Ai suferit un șoc urât. Haide să stai jos și să-ți dau o ceașcă de ceai bun…

— Nu, zise ea. Trebuie să-l găsesc pe tata.

Îl abandonă pe bărbat și se întoarse, traversând piața, împiedicându-se prin mulțimile de oameni panicați ce purtau mantii și rochii de party mânjite de funingine, prin zbieretele prelungi și cutremurătoare ale sirenelor, spre Saint Paul.

•••

Hester se repezise spre Palatul Ghildelor, când suflul exploziei o ridică în aer și-o azvârli, scoțând-o din umbre, în revărsarea de lumină violentă a focului care incendiase Ingineriumul. Se rostogoli de câteva ori pe podeaua tremurătoare a punții, amețită; pistolul îi zburase cât colo, iar vălul i se sfâșiase. Urmă un moment de tăcere, după care zgomotele se suprapuseră unele peste celelalte: țipete și sirene. Ea își examină rapid amintirile dinaintea detonării, încercând să le ordoneze. Lumina de deasupra acoperișurilor, forma arzătoare care se prăbușise din cer fusese o navă aeriană. *Jenny Haniver.*

— Tom, zise fata șoptindu-i numele către pavimentul fierbinte și se simți mai mică și mai singură ca oricând.

Se ridică în patru labe. În apropiere, unul dintre Stalkerii noi fusese prins de explozie și tăiat în două, iar picioarele continuau să-i tropăie fără țintă și să se izbească de orice obstacole. Eșarfa dăruită de Tom zbură pe lângă ea, purtată de curent. Hester o prinse, o înnodă în jurul gâtului, și se întoarse să-și caute pistolul, ca să constate că dinapoia ei se apropia un grup de Stalkeri, aproape complet neatinși. Ghearele lor erau spintecături de culoarea focului în noapte și flăcările le luminau chipurile prelungi și moarte, iar fata își dădu seama cu un fior găunos de dezamăgire că acela însemna sfârșitul pentru ea.

Iar deasupra acoperișurilor conturate în negru ale Palatului Ghildelor, dincolo de fum și de scânteile ce dansau, cupola catedralei Saint Paul începu să se deschidă.

Capitolul 35: Catedrala

Gondola spartă a lui *Jenny Haniver* gemea ca un flaut sub vântul dinspre vest care trecea prin ea și o îndepărta rapid de Londra.

Tom se prăbuși epuizat înaintea comenzilor; cioburi fine de sticlă i se prinseseră ca praful de față și de palme. Se strădui să ignore rotațiile nebunești ale acelor manometre ce anunțau că hidrogenul se scurgea din anvelopa avariată. Încerca să nu se gândească la Pewsey și Gench, care arseseră în interiorul propriei lor gondole incendiate, dar de fiecare dată când închidea ochii le vedea fețele ce urlau, de parcă zerourile negre ale gurilor lor i-ar fi fost gravate pentru vecie pe retine.

Când ridică fruntea, văzu Londra departe în est. Ceva se întâmpla cu catedrala și torente de foc trandafiriu și verde se revărsau din Inginerium. Treptat începu să înțeleagă ce se petrecuse. Fusese vina lui! Probabil că în oraș muriseră oameni, nu doar Pewsey și Gench, ci mulți alți oameni, iar dacă Tom n-ar fi doborât *Elevatorul,* aceștia ar mai fi fost în viață și acum. Își dori să nu fi lansat niciodată rachetele acelea. Mai bine să fi murit el însuși, decât să vadă Nivelul Suprem arzând și să știe că era numai vina lui.

Apoi își aminti – „Hester!"

Îi făgăduise că se va întoarce. Ea avea să-l aștepte, acolo jos, în mijlocul focurilor. N-o putea abandona. Inspiră adânc și se aplecă peste comenzi. Motoarele tușiră și reveniră la viață. *Jenny* se întoarse greoi împotriva vântului și începu să se târască spre oraș.

•••

Katherine merse ca o somnambulă prin Paternoster Square, atrasă de catedrala care se transforma. În jur incendiile se răspândeau, însă ea abia dacă le băga în seamă. Ochii îi erau fixați pe frumusețea teribilă de deasupra – gluga albă care se deplia pe fundalul cerului nopții și se rotea spre est. De acum fata nu mai simțea frică. Știa că Clio o avea în pază și o ținea în siguranță ca să poată ispăși pentru faptele groaznice comise de tatăl ei.

Paznicii de la ușile catedralei erau prea distrași de incendii ca să acorde multă atenție unei școlărițe cu o geantă pe umăr. La

început îi spuseră să plece de acolo, dar, când fata insistă că tatăl ei se afla înăuntru și le arătă permisul auriu boțit, se mulțumiră să ridice din umeri și o lăsară să intre.

Până atunci Katherine nu mai fusese niciodată în catedrala Saint Paul, însă văzuse imagini. Și nu arătaseră deloc *așa.*

Culoarele cu pilaștri și plafoanele înalte și boltite își păstraseră pozițiile dintotdeauna, dar Ghilda Inginerilor acoperise pereții cu metal alb și atârnase de tavan globuri cu argon în colivii de sârmă. Cabluri electrice groase șerpuiau prin naos, ducând energie către ceva aflat în centrul catedralei.

Katherine înaintă încetișor, păstrându-se în umbrele de sub pilaștri, departe de zecile de Ingineri ce alergau de colo colo, verificând conexiuni electrice și bifând parametri pe mape. În fața ei, podiumul de sub cupola măreață era plin cu mașinării stranii. O masă de traverse și hidraulice susținea greutatea uriașei glugi de cobra care se înălțase în noapte, iar în jurul bazei sale se afla o pădure de bobine metalice înalte, ce zumzăiau și pârâiau într-o supratensiune care creștea treptat. Inginerii se deplasau între ele, ca și în susul și în josul turnului central, folosindu-se de scări metalice; încă și mai mulți erau grupați în jurul unei console din apropiere ca niște preoți la altarul unui zeu-mașină, discutând surescitat între ei, dar pe tonuri scăzute. Printre ei îl văzu pe Lordul Primar, lângă care, cu o expresie severă pe chip, se găsea tatăl ei.

Fata încremeni la adăpostul umbrelor. Îi putea zări fața destul de clar. Încruntat, bărbatul se uita la Crome, iar Katherine știu că ar fi preferat să fi fost mai degrabă afară, unde să dea o mână de ajutor la operațiunile de salvare, și că numai ordinele Lordului Primar îl țineau pe loc. Pentru o clipă uită că era un ucigaș; simți imboldul să alerge la el și să-l îmbrățișeze. Însă acum se găsea în mâinile lui Clio, era agenta Istoriei și avea treabă de făcut.

Se apropie mai mult, până ajunse în umbra unui baptisteriu vechi de la baza treptelor podiumului. De acolo putea să vadă destul de bine ce făceau Crome și ceilalți. Consola lor era un păienjeniș de sârme, tuburi flexibile și conducte izolate în cauciuc, în mijlocul căreia stătea o sferă nu mai mare decât o minge de fotbal. Katherine putea bănui ce era. Pandora Shaw o găsise într-un laborator subteran al Americii pierdute și o adusese pe Insula Stejarilor, iar tatăl ei o furase în aceeași

noapte când o omorâse. Inginerii o curățaseră și o reparaseră cât putuseră de bine, înlocuind circuitele avariate cu mașinării primitive pe care le înjghebaseră din creierele Stalkerilor. Acum dr. Splay era așezat în fața ei, cu degetele răşchirate peste o tastatură fildeșie, introducând serii de numere verde-strălucitor pe un Ochecran portabil. Un al doilea ecran prezenta o imagine încețoșată a terenului din fața Londrei, cu reticulul centrat pe Zidul-Pavăză îndepărtat.

— Acumulatorii sunt încărcați, anunță cineva.

— Uite, Valentine! spuse Crome și-și lăsă mâna osoasă pe brațul tatălui ei. Suntem gata să scriem istorie.

— Dar incendiile...

— Te poți juca de-a pompierii și după aceea, se răsti Lordul Primar. Trebuie să distrugem Zidul-Pavăză *acum,* pentru eventualitatea în care MEDUSA ar fi avariată de explozie.

Degetele lui Splay continuau să alerge peste tastatură, dar celelalte sunete din catedrală se stinseră. Inginerii priveau cu venerație la pădurea de bobine în care se formau spectre stranii și unduitoare de lumină, ce pluteau în sus, spre cerul de deasupra cupolei deschise, cu un zumzet slab, de insecte. Katherine începu să suspecteze că nimeni dintre cei de față nu pricepea de fapt tehnologia pe care le-o dezgropase tatăl ei, că-i uluia aproape la fel de mult cum o uluia pe ea.

Poate că ea ar fi putut schimba totul dacă în clipa aceea ar fi alergat într-acolo, ar fi armat bomba și ar fi azvârlit-o spre computerul antic. Dar cum ar fi putut s-o facă? Tata stătea exact lângă obiect și, deși Katherine își spuse că *nu* mai era tatăl ei și încerca să-i pună viața în balanță cu miile de vieți ce aveau să piară în Batmunkh Gompa, tot nu se putea convinge să-i facă vreun rău. Altfel spus, dăduse greș. Întoarse ochii spre tavanul boltit și întrebă: „Ce vrei să fac? De ce m-ai adus aici?"

Dar Clio nu răspunse.

Crome făcu un pas spre tastatură.

— Dă-i MEDUSEI coordonatele țintei, ordonă el.

Degetele lui Splay răpăiră pe taste, introducând latitudinea și longitudinea lui Batmunkh Gompa.

— Ținta *identificată,* bubui un glas mecanic din difuzoarele ca niște pâlnii de deasupra consolei lui Splay. *Distanța, 210 kilometri, în scădere. Introducere cod autorizare Omega.*

Dr. Chubb scoase un teanc de foi groase din plastic, fragmente laminate de documente antice. Prin plastic se întrezăreau vag liste de numere, ca insecte captive în chihlimbar, în timp ce le răsfoia pentru a o găsi pe cea dorită, pe care i-o întinse apoi lui Splay.

Dar înainte ca Splay să poată începe să tasteze numerele codului, dinspre intrarea principală se auziră glasuri ațâțate. Apăruse dr. Twix, urmată îndeaproape de câțiva Stalkeri.

— Salut la toată lumea! ciripi ea, după care se grăbi pe culoar, făcându-le semn creaturilor ei s-o urmeze. Lord Primar, privește ce-au găsit pentru dumneata copilașii mei isteți. O Antitracționistă adevărată, vie, așa cum ai cerut. Deși mă tem că-i destul de urâțică...

— *Introducere cod autorizare Omega,* repetă MEDUSA.

Glasul mecanic nu se modificase deloc, totuși Katherinei îi păru ușor nerăbdător.

— Gura, Twix! lătră Magnus Crome, privindu-și cu atenție instrumentele, dar toți ceilalți se întoarseră să se uite când unul dintre Stalkeri înaintă greoi spre podium și-și trânti povara la picioarele Lordului Primar.

Era Hester Shaw, cu mâinile legate în față, neajutorată, posacă, întrebându-se de ce Stalkerii n-o omorâseră imediat. La vederea feței distruse, bărbații de pe podium încremeniră, de parcă uitătura ei îi preschimbase pe toți în stane de piatră.

„Pe marea Clio!” își spuse Katherine, văzând pentru prima dată ce făcuse sabia tatălui ei. Iar când își întoarse privirea de la Hester la el, fu șocată încă și mai mult de ceea ce zări acolo. Chipul lui se golise de orice expresie, lăsând o mască cenușie, mai puțin umană și mai oribilă decât a fetei. Așa trebuie să fi arătat când o ucisese pe Pandora Shaw și, întorcându-se, descoperise că Hester îl văzuse. Katherine știu ce se va întâmpla în continuare, chiar înainte ca sabia lui să iasă cântând din teacă.

— *Nu*! țipă ea, văzând ce voia să facă tatăl ei, însă avea gura uscată și țipătul fu doar o șoaptă.

Brusc înțelese de ce zeița o adusese aici și știu ce trebuia să facă pentru a îndrepta crimele tatii. Azvârli geanta inutilă și porni în goană în sus pe trepte. Hester se împleticea îndărăt, ridicându-și mâinile legate pentru a se apăra de sabie, iar Katherine se aruncă între cei doi, așa că, pe neașteptate, *ea*

ajunse în calea loviturii și sabia o străpunse cu ușurință, iar fata simți mânerul izbindu-i puternic coastele.

Inginerii icniră. Dr. Twix chițăi subțire, speriată. Până și Crome păru alarmat.

— *Introducere cod autorizare Omega,* se răsti MEDUSA ca și cum nu se întâmplase absolut nimic.

— Nu! rosti Valentine și clătină din cap de parcă nu putea înțelege cum de fiica lui apăruse aici și era acum străpunsă de propria lui sabie. Kate, nu!

Se retrase un pas și smulse lama.

Katherine o privi cum îi lunecă afară din trup. Părea ridicol, ca o farsă. Nu simțea nicio durere, însă sângele strălucitor pulsa afară printr-o gaură din tunică și împroșca podeaua. Se simțea amețită. Hester Shaw se prinse de ea, dar Katherine o îndepărtă.

— Tată, nu-i face rău, rosti ea și făcu doi pași șovăitori înainte, apoi căzu peste tastatura lui Splay.

Capul îi lovi tastele și litere verzi lipsite de sens inundară micul Ochecran, iar când tata o ridică și o așeză grijuliu pe jos, ea auzi glasul MEDUSEI bubuind:

— *Cod incorect.*

Alte serii de numere se revărsară pe ecrane. Ceva explodă cu un trosnet sec printre buclele păienjenișurilor de cabluri.

— Ce se-ntâmplă? scânci dr. Chubb. Ce face?

— Ne-a respins coordonatele, icni dr. Chandra, însă energia continuă să se acumuleze…

Inginerii alergară înapoi la posturile lor, trecând peste Katherine care zăcea întinsă pe podea, cu capul în poala tatălui ei. Ea îi ignoră și privi chipul lui Hester. Parcă-și privea propria reflexie într-o oglindă spartă, și zâmbi, încântată că-și întâlnise în cele din urmă sora vitregă, întrebându-se dacă aveau să fie prietene. Începu să sughițe și, cu fiecare sughiț, sânge îi suia prin gât până în gură. O răceală paralizantă i se răspândi prin corp și Katherine simți cum începe să plutească și să se îndepărteze, cum zgomotele din catedrală deveneau tot mai slabe. „O să mor?” se întrebă ea. „Nu se poate, nu încă. Nu sunt pregătită!”

— Ajutați-mă! răcni Valentine spre Ingineri, însă aceștia erau interesați doar de MEDUSA.

Hester fu cea care veni lângă el și o ridică pe Katherine, în timp ce Valentine își rupse o fâșie din haină și încerca să oprească sângerarea. Bărbatul privi în unicul ei ochi cenușiu și murmură:

— Hester…, mulțumesc!

Fata îi întoarse privirea. Venise atâta cale pentru a-l omorî, îl căutase atâția ani, dar acum, când era la discreția ei, nu simțea absolut nimic. Sabia lui zăcea pe jos, acolo unde o scăpase. Nimeni nu se uita la ea. Chiar și cu încheieturile mâinilor legate, ar fi putut s-o ridice și să i-o înfigă în inimă. Dar asta nu părea să conteze acum. Buimăcită, Hester privea cum lacrimile bărbatului cădeau clipocind în pata enormă de sânge care se lățea din corpul fiicei sale. Gânduri confuze îi goneau prin minte. „O iubește! Iar ea mi-a salvat viața! N-o pot lăsa să moară!”

Întinse mâinile legate, îl atinse și spuse:

— Valentine, are nevoie de un medic.

Bărbatul privi către Inginerii strânși în jurul mașinăriei lor ca într-o grămadă disperată de rugbiști. Nu se putea aștepta la niciun ajutor din partea lor. Dincolo de ușile catedralei, perdele de foc auriu măturau Paternoster Square. Ridică ochii și zări ceva roșu reflectând lumina incendiilor dincolo de ferestrele înalte ale transeptului tribord.

— E *Jenny Haniver*! țipă Hester, sărind în picioare. Oh, e Tom! Și are la bord o infirmerie…

Însă știa bine că *Jenny* nu putea ateriza printre flăcările de pe Nivelul Suprem.

— Valentine, putem ajunge cumva pe acoperiș? îl întrebă ea.

Valentine ridică sabia și-i tăie frânghiile de pe încheieturi. Apoi azvârli arma, o ridică pe Katherine și o purtă printre bobinele scuipătoare către scara din metal care zigzaga în sus în cupolă. Stalkerii se întinseră după Hester când ea îl urmă grăbită, dar Valentine le ordonă să se retragă.

— Căpitane! răcni el către un Beefeater surprins. Nimeni nu trebuie să tragă în nava aceea!

Magnus Crome apăru în fugă și-l prinse de mânecă.

— Mașinăria a-nnebunit! zbieră el tânguitor. Doar Quirke știe ce comenzi a introdus fiica ta în ea! Nu putem trage și nu putem opri nici acumularea de energie! Fă ceva, Valentine! Tu ai descoperit blestemăția! Fă-o să se oprească!

Valentine îl îmbrânci într-o parte și porni să urce treptele, prin vălurile de lumină ce suiau, prin pârâiturile de electricitate statică și aerul care mirosea a tinichea arsă.

— Eu n-am vrut decât s-ajut Londra! suspină Lordul Primar. Eu n-am vrut decât să fac Londra *puternică*!

Capitolul 36: Umbra oaselor

Hester o luă înainte, ieșind prin vârful deschis al cupolei în lumina fumegătoare a incendiilor și în umbra armei uriașe. În dreapta ei, scheletul carbonizat al lui *13th Floor Elevator* acoperea ruinele Ingineriumului ca un *montagne russe* abandonat. Focul se întinsese în Palatul Ghildelor, iar Departamentul Planificării și Arhiva ardeau, propulsând spre exterior roiuri de scântei ca niște licurici și milioane de formulare oficiale roz și albe. Saint Paul era o insulă într-un ocean de foc, iar *Jenny Haniver* se legăna deasupra ei aidoma unei luni de buget redus, arsă pe alocuri și înclinată, virând, clătinându-se ca un bețiv, în curenții de aer fierbinte ce veneau dinspre clădirile în flăcări.

Fata sui întruna și ieși pe gluga de cobră a MEDUSEI. Valentine o urma; îl putea auzi murmurându-i Katherinei, dar ochii lui erau ațintiți asupra navei care avea dificultăți să se mențină în văzduh.

— Ce idiot o pilotează? strigă el, traversând încet gluga ca să i se alăture lui Hester.

— E Tom! răcni fata și se ridică în vârful picioarelor, agitând ambele brațe și țipând: Tom! Tom!

Eșarfa fu cea care-i atrase atenția băiatului, cea pe care i-o cumpărase lui Hester în Peripatetiapolis. Înnodată acum în jurul gâtului ei și fluturând în vânt, străfulgeră brusc roșu și el o zări cu coada ochiului, privi în jos și o văzu pe Hester, agitându-și brațele. Apoi o aripă neagră de fum o acoperi și Tom se întrebă dacă nu cumva doar își imaginase silueta aceea micuță, care înainta pe gluga cobrei, deoarece părea imposibil să existe vreun supraviețuitor în incendiul gigantic pe care-l provocase el. O sili pe *Jenny* să se apropie mai mult. Fumul se destrămă și, într-adevăr, Hester era acolo, fluturând din brațe, cu haina ei

lungă și neagră, cu mersul ei cu pași lungi și cu fața ei urâtă și minunată.

•••

Katherine deschise ochii. Frigul dinăuntrul ei creștea, lățindu-se din locul unde intrase sabia. Continua să sughită și se gândea cât de stupid ar fi fost să moară sughițând, cât de lipsit de demnitate. Îi părea rău de Câine, că nu-i era alături.

— Tom! Tom! striga întruna cineva.

Întoarse capul și văzu o navă ivindu-se din fum, aproape și tot mai aproape până ce latura gondolei atinse gluga MEDUSEI și simți curentul de aer dinspre motoarele înclinate. Tata o purta într-acolo și Katherine îl zări pe Tom privind-o prin resturile parbrizului. Tom care fusese prezent când începuse totul, despre care crezuse că murise, era însă aici, viu, cu o expresie șocată, mânjit de funingine, cu o rană în formă de „V” pe frunte, ca însemnul unei Ghilde necunoscute.

Gondola era mult mai mare la interior decât se așteptase. Ba chiar semăna mult cu Casa Clio, iar Câine și Bevis o așteptau amândoi acolo și sughițurile ei se opriră, și rana ei nu era chiar atât de rea pe cât crezuseră toți, ci doar o zgârietură. Raze de soare pătrunseră prin ferestre când Tom îi purtă pe toți mai sus și tot mai sus într-un cer albastru perfect, aidoma cristalului, și fata se destinse recunoscătoare în brațele tatălui ei.

Hester ajunse prima la navă și sui la bord prin flancul sfărâmat. Dar când privi înapoi, întinzând mâna spre Valentine, văzu că bărbatul căzuse în genunchi și înțelese că fiica lui murise.

Rămase locului, cu brațul încă întins, neștiind prea bine de ce. În aerul de deasupra glugii din metal alb pâlpâia electricitate.

— Valentine! strigă ea. Grăbește-te!

El ridică ochii de la chipul lui Katherine, doar atât cât să spună:

— Hester! Tom! Fugiți! Salvați-vă!

În spatele lui Hester, Tom își duse palmele pâlnie la urechi și strigă:

— Ce-a zis? E Katherine? Ce s-a-ntâmplat?

— Pornește! țipă Hester și, trecând pe lângă el, începu să activeze la putere maximă toate motoarele încă funcționale.

Când se uită din nou în jos, Valentine se micșora iute dedesubt, ținând în brațe o formă întunecată cu un braț alb

coborât inert. Hester se simțea de parcă era fantoma Katherinei care se înălța la cer. Înăuntrul ei exista o durere teribilă și răsuflarea îi ieșea în icnete, iar ceva ud și fierbinte i se revărsa pe obraz. Se întrebă dacă era posibil să fie rănită fără să-și fi dat seama, dar când duse palmele la față, își retrase degetele ude și înțelese că plângea, că plângea pentru mama și pentru tatăl ei, și pentru Shrike, și pentru Katherine, ba chiar și pentru Valentine, iar lumina pârâitoare din jurul catedralei se înteți și Tom o viră pe *Jenny,* îndepărtând-o în noapte.

•••

Adânc în Foale, motoarele enorme ale Londrei se opriră brusc și simultan, absolut fără niciun avertisment, scăldate în radiațiile stranii ce începuseră să străbată structura orașului. Pentru prima dată de când trecuse puntea de uscat, marele Oraș al Tracțiunii începu să încetinească.

Într-o galerie baricadată în grabă din Muzeul Londrei, Chudleigh Pomeroy trase cu ochiul precaut peste macheta Balenei Albastre și văzu că grupurile de Stalkeri ce avansau spre ultima lui redută încremeniseră, iar norișori alburii de scântei se răsuceau deasupra craniilor metalice ca sârma ghimpată.

— Pe Marele Quirke! rosti bătrânul întorcându-se către mâna de Istorici supraviețuitori. Am învins!

•••

Valentine privește nava roșie care se îndepărtează, iluminată de flăcările de pe Nivelul Suprem și de bifurcațiile sfârâitoare de lumină ce încep să înflorească în jurul catedralei Saint Paul. Poate să audă clopotele inutile ale pompierilor dăngănind undeva dedesubt și țipetele cuprinse de spaimă ale Inginerilor care dau bir cu fugiții. Un nimb de electricitate statică se aprinde în jurul feței Katherinei, iar părul ei pârâie și trosnește când îl mângâie. Bărbatul îndepărtează cu grijă o șuviță rătăcită care i-a fost purtată de vânt peste buze, o ține strâns la piept și așteaptă…, iar furtuna de lumină se prăbușește asupra lor și ei sunt un ghem de foc, o pală de gaz scânteietor și apoi nimic; umbrele oaselor li se împrăștie în cerul sclipitor.

Capitolul 37: Drumurile păsărilor

Londra purta o ghirlandă de fulgere. Părea ca și cum raza ce ar fi trebuit să se întindă pe o sută cincizeci de kilometri pentru a pârjoli pietrele din Batmunkh Gompa se încâlcise în jurul nivelurilor ei superioare și trimisese cascade de metal topit să împroaște flancurile orașului. Exploziile străbătură Foalele, trimițând în văzduh fragmente de sfărâmături uriașe, care se rostogoleau ca frunzele uscate în vânt. Câteva nave se ridicară odată cu ele, încercând să scape, dar anvelopele lor se aprinseră, se zbârciră și căzură, fulgi mici și luminoși de foc printre incendiile încă și mai mari.

Doar *Jenny Haniver* supraviețui, zburând la marginea furtunii, învârtindu-se și bălăbănindu-se după cum era izbită de undele de șoc, cu panglici de curcubeie luminoase revărsându-se din greement și din palele elicelor. Motoarele i se opriseră imediat la prima pulsație masivă de energie și nimic din ceea ce știa Tom să facă nu izbuti să le repornească. Băiatul se lăsă să cadă pe resturile scaunului pilotului și privi neajutorat cum vântul nopții îl îndepărta tot mai mult de orașul lui muribund.

— E vina mea, era tot ce putea să spună. E numai vina mea…

Hester privea și ea, uitându-se la locul unde fusese Saint Paul de parcă ar fi putut vedea imaginea remanentă a Katherinei și-a tatălui ei, pierduți în strălucirea de acolo.

— Nu, Tom, zise ea, nici vorbă. A fost un accident. Ceva s-a stricat în mașinăria lor. A fost vina lui Valentine și a lui Crome. A fost vina Inginerilor că au pus din nou obiectul ăla în funcțiune și vina mamei mele că l-a dezgropat. A fost vina Anticilor că l-au inventat. A fost vina lui Pewsey și a lui Gench c-au încercat să te omoare și vina Katherinei c-a încercat să-mi salveze viața…

Se așeză lângă el, dorind să-l aline, dar temându-se să-l atingă, în timp ce reflexiile ei îi rânjeau strâmb din cadrane fisurate și din cioburile geamurilor din ferestre, mai monstruoase ca niciodată în văpaia pâlpâitoare a MEDUSEI. Apoi gândi: „Idioato, el s-a întors, da? El s-a întors după tine”. Tremurând, își trecu brațele în jurul lui și-l trase mai aproape, atingându-i ușor cu buzele creștetul capului, sărutând sfios sângele de pe rana lui recentă dintre sprâncene, strângându-l

puternic până ce arma muribundă se mistui și primele gene cenușii ale zorilor înaintară încetișor peste șes.

— Gata, Tom, gata, îi repetă întruna. Gata, s-a terminat…

Londra era hăt departe, nemișcată sub fuioare de fum. Tom găsi vechiul binoclu de câmp al domnișoarei Fang și-l focaliză asupra orașului.

— *Cineva* trebuie să fi supraviețuit, spuse el sperând că rostirea acelor cuvinte le va preschimba în realitate. Pun pariu că domnul Pomeroy și Clytie Potts sunt acolo, jos, și organizează echipe de salvare și distribuie cești de ceai…

Dar prin fum, aburi și perdele plutitoare de cenușă, nu putea vedea nimic, nimic, nimic și, cu toate că mișcă binoclul dintr-o parte într-alta, devenind tot mai disperat, nu zărea decât formele scheletice ale traverselor carbonizate, pământul pârjolit presărat cu roți distruse, lacurile arzătoare de combustibil și șenilele rupte, care zăceau încolăcite în ele însele, ca niște piei năpârlite de șerpi enormi.

— Tom?

Hester încercase comenzile și, spre surprinderea ei, constatase că manetele de acționare a direcției continuau să funcționeze. *Jenny* răspundea comenzilor, răsucindu-se într-o parte și alta în vânt.

— Tom, rosti ea cu blândețe, am putea încerca s-ajungem în Batmunkh Gompa. Vom fi primiți cu brațele deschise acolo. Probabil te vor considera un erou.

Însă băiatul clătină din cap; în spatele ochilor săi, *Elevatorul* continua să coboare în spirală spre Nivelul Suprem, iar Pewsey și Gench își duceau în foc urletele negre, neauzite. El nu știa ce era, dar știa perfect că nu era un erou.

— Bine, zise Hester înțelegătoare.

Uneori e nevoie de timp să treci peste unele lucruri, fata *știa* bine asta. Avea să aibă răbdare cu el.

— O să mergem atunci spre Insula Neagră, îi spuse. O putem repara pe *Jenny* la caravanseraiul aerian. Apoi vom merge pe Drumurile Păsărilor și vom pleca undeva departe. Pe cele O Sută de Insule sau spre Munții Tannhäuser, sau poate spre Pustiurile Gheții sudice. Mie nu-mi pasă unde anume. Atât timp cât pot veni și eu.

Îngenunche lângă el, lăsându-și brațele pe genunchii lui și capul pe brațe, iar Tom descoperi că zâmbea fără să vrea înaintea surâsului ei strâmb.

— Tu nu ești un erou, iar eu nu sunt frumoasă, zise fata, și probabil că nu vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Dar suntem în viață și suntem împreună, și vom fi bine.

virtual-project.eu

